MILDRED DAVIS

Un Crăciun neobișnuit

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

După mai puțin de o oră de când Tennessee s-a întors dintr-o călătorie de afaceri de la Budapesta, viața ei deja se clătina.

După ce a aprins încălzirea – cu o săptămână înainte de Crăciun, se lăsase un frig puternic – , s-a așezat pe canapea și a început să deschidă scrisorile sosite în absența ei, în special felicitările, sorbind dintr-un pahar cu vin alb, când se auzi soneria interfonului.

Neașteptând pe nimeni, ezită să se ducă să răspundă; dar un al doilea semnal al soneriei, mai insistent decât primul, o decise să se ridice. Pe ecranul videofonului, văzu doi bărbați necunoscuți.

– Da?

– Domnișoara Tennessee Reid?

– Da.

– Suntem de la poliție, domnișoară Reid.

Cel care stătea mai aproape de camera video ridică o insignă pentru a se putea asigura de veridicitatea acestei informații.

– Putem să vă vorbim câteva momente?

– Hm... Da, bineînțeles, urcați.

Rămase pe palier, așteptând ca liftul să ajungă la etajul ei.

Îndată ce-i introduse pe vizitatorii ei în salon, întrebă cu o voce neliniștită:

– S-a întâmplat ceva părinților mei?

– Nu, domnișoară Reid, liniștiți-vă. Am venit să vă vedem în legătură cu Joel Ramsay.

Timp de câteva secunde, Tennessee își încruntă sprâncenele, încercând să-și amintească acest nume; apoi, încremeni pe loc.

– Joel Ramsay? repetă ea ca să câștige timp.

– Da. Vă amintiți cu siguranță că ați făcut parte din juriul care l-a condamnat pentru omor, în urmă cu patru ani?

– Da, firește... A evadat, nu-i așa? Îmi amintesc că am citit nu de mult un articol cu acest subiect.

– Într-adevăr. Tocmai din acest motiv suntem astăzi aici, domnișoară Reid, îi explică polițistul. N-aș vrea să vă alarmez, dar în timpul procesului, Ramsay a jurat să să răzbune pe toți acei care l-au condamnat.

În fața ochilor lui Tennessee se materializă figura schimonosită de ură a lui Ramsay aruncând insulte juriului.

– Îmi amintesc, încuviință ea.

– Ei bine... S-ar părea că a început să-și pună în aplicare amenințările. Procurorul care s-a ocupat de dosarul lui a fost

trântit de o mașină acum trei luni; apoi, unul dintre polițiștii care l-au arestat a fost grav rănit într-un accident – frânele mașinii lui aproape noi au fost slăbite în mod misterios.

– N-ar putea fi vorba de coincidențe? se interesă Tennessee.

Inspectorul schiță a figură dubitativă.

– Ascultați mai degrabă urmarea. Acum o lună, unul din martorii acuzării a dispărut, după care unul din membrii juriului a fost găsit mort în împrejurări stranii.

El se întrerupse și-și încruntă sprâncenele.

– Vă simțiți bine, domnișoară Reid?

Orice urmă de culoare din obrajii lui Tennessee dispăruse brusc. Înghiți cu greutate nodul din gât înainte de a întreba cu o voce tremurătoare:

– Care... care membru al juriului?

– Doamna Sheila Rayner. Era purtătoarea de cuvânt a juriului, vă amintiți, răspunse polițistul.

– Da... da, bineînțeles.

Un val de ușurare vinovată o cuprinse pe Tennessee, și inima ei reîncepu să bată normal.

– Este teribil, reluă ea. Nu știam nimic de toate astea... Înțelegeți, am fost într-o călătorie în străinătate până azi, și n-am putut citi ziarele englezești.

– Suntem la curent, încuviință inspectorul cu un surâs înțelegător. De aproape o săptămână încercăm să vă găsim.

– Ca să mă preveniți?

– Pe de-o parte, dar și pentru că avem însărcinarea să conducem toate persoanele care au participat la proces într-un loc sigur. N-am vrea ca cineva să fie rănit înainte să-l prindem pe Ramsay.

– Toate persoanele? repeta Tennessee, uluită. Chiar și jurații?

– Toată lumea, confirmă el: judecătorul, avocații, martorii, jurații și chiar funcționarii tribunalului.

– Totuși, numele membrilor juriului n-au fost niciodată divulgate. Cum le-a aflat Ramsay?

Inspectorul schiță o grimasă.

– Din nenorocire, documentele procesului au dispărut din arhive și presupunem că Ramsay sau unul din complicii lui a pus mâna pe ele.

– Aveți indicii ca să-l găsiți?

– Toate forțele noastre sunt mobilizate, răspunse el. Totuși, nu vrem să luăm nici un risc. De aceea, v-aș fi recunoscător să vă faceți valiza pentru ca să vă putem pune la adăpost chiar din această seară.

Tennessee îl privi fără să-l vadă, în timp ce reflecta rapid asupra situației.

– Oare... oare vom fi toți în același loc? se interesă ea în cele din urmă.

– Da, domnișoară. Ne este mai ușor să vă protejăm, în felul acesta.

Asta îi era de-ajuns.

– Îmi pare rău, inspectore, spuse ea cu o voce fermă, dar nu pot să vă însoțesc. Fiți liniștit, aici sunt în perfectă siguranță: m-am mutat de trei ori de la procesul lui Ramsay, și nu va putea niciodată să mă găsească.

– Noi am reușit s-o facem.

– Dar dumneavoastră, sunteți poliția; dispuneți de resurse suficiente...

– Domnișoară Reid, sunteți înscrisă pe listele electorale ale acestui district. Oricine poate intra într-o bibliotecă, să le consulte și să vă găsească adresa. Cu un prenume atât de original ca al dumneavoastră, este și mai ușor.

Tennessee își mușcă buzele. Nu era prima dată când le reproșa părinților că-i dăduseră un prenume atât de neobișnuit... Totuși, rămase hotărâtă pe poziție.

– Îmi pare rău, dar refuz să plec. Nu puteți să mă forțați, nu-i așa?

– Nu, într-adevăr, recunoscu polițistul. Asta pentru că aveți planuri de Crăciun?

– Nu, dar este mai mult de o lună de când am părăsit Londra și am foarte multe lucruri de făcut, atât pentru slujba mea cât și...

– Noi am anunțat deja biroul dumneavoastră. Șefii dumneavoastră au înțeles perfect situația, și m-au rugat să vă spun că vă dau un concediu nelimitat până când Ramsay va fi arestat.

– Dar asta poate să dureze săptămâni, chiar luni!

– În mod normal, nu, domnișoară. N-aș vrea să mă angajez, dar am speranța că-l vom captura rapid.

Tennessee nu credea un cuvânt. Totuși, era conștientă că era zadarnic să mai argumenteze. Își termină paharul cu vin dintr-o înghițitură, puse paharul pe masa joasă și inspiră profund.

– Ascultați, domnilor... începu ea. Fiindcă mă siliți să vă spun totul, iată: am motive personale – foarte personale – să refuz să vă urmez.

– Fiți rezonabilă, domnișoară Reid. Oricare ar fi aceste motive personale, nu pot fi atât de importante încât să vă riscați viața în loc să petreceți câteva zile în compania altor actori ai acestui proces. Știți, veți dipune de o cameră proprie. Puteți să nu vedeți pe nimeni, dacă doriți... Pentru moment, asta este tot ce pot să vă propun. Eventual, dacă această afacere ar trebui să se prelungească și după Crăciun, am putea examina transferul dumneavoastră într-un alt loc.

„Dar atunci, va fi prea târziu..." se gândi Tennessee cu disperare.

Erau trei ani de când se temea că trebuie să-l întâlnească din nou pe bărbatul de care fusese îndrăgostită nebunește – trei ani de când se trezea noaptea, transpirată după ce visa că o fixa cu acea privire plină de dispreț, care o obseda de la ultima lor întâlnire. Și acum, cele mai rele coșmaruri ale ei erau pe punctul să se realizeze...

Înțelegând totuși că era învinsă, tânăra femeie scoase un oftat adânc.

– Bine... Lăsați-mi timp să-mi pregătesc câteva lucruri, și apoi vă urmez.

Puțin după aceea, o conduceau la o mașină obișnuită, fără însemnele poliției. Cel mai în vârstă dintre cei doi polițiști luă loc la volan și rulară câtva timp. Apoi, spre marea surpriză a lui Tennessee, se opriră în fața unei gări și urcară într-un tren. Aici, o informară că va împărți un compartiment cușetă cu o polițistă.

Găsi perdelele trase, astfel încât nu putea să vadă în exterior. Imediat ce intră în compartiment, însoțitoarea ei încuie ușa cu grijă.

Puțin dornică să susțină o conversație, Tennessee declară că era obosită, își scoase încălțămintea și mantoul și urcă pe cușeta superioară.

Îi era atât de teamă de ceea ce o aștepta, încât spaima ei devenea aproape fizică. Cum va reacționa oare dacă Will își va arăta dechis disprețul față de ea?

Chiar și acum, după atâta timp, îi era greu să înțeleagă cum putuse situația dintre ei să degenereze până într-atât. Poate că asta era din cauza circumstanțelor în care se cunoscuseră? Dar fuseseră atât de fericiți, la început!

Trenul alerga în noapte, în zăngănit de fierărie; dar mintea lui Tennessee era departe de acolo. Ea revenea la acea zi de primăvară când își luase micul dejun cu Emma, colega și colocatoarea ei.

– Jurat! Vor să fiu jurat!

Neîncrezătoare, Tennessee citea și recitea scrisoarea sosită câteva momente mai devreme.

– Când trebuie să pleci? întrebă Emma.

– Pe șapte. Tocmai în săptămâna când trebuie să fiu la Bruxelles! Crezi că aș putea găsi o scuză ca să nu mă duc acolo?

– Din nefericire, se pare că sunt foarte vigilenți. Prea mulți oameni încearcă să se eschiveze!

Tennessee scoase un oftat adânc. Tocmai când cariera ei începea atât de bine! Acum, va trebui să lipsească de la birou timp de săptămâni – chiar luni – , ceea ce nu era de natură s-o ajute să progreseze în companie...

– Haide, o liniști Emma, nu va fi atât de îngrozitor! Te voi ține la curent cu toate bârfele!

Făcând în cele din urmă haz de necaz, Tennessee se prezentă punctuală, pe șapte, la Curtea centrală de apel, în City.

Deși era furioasă că trebuie să fie jurat, nu se putu stăpâni să nu fie impresionată când intră în imobilul maiestuos al palatului de justiție. Acesta era atât de vechi, cu băncile lui din lemn și scaunul judecătorului, tronând maiestuos, la înălțime, sub un baldachin din lemn sculptat! Acesta își amintea de toate filmele văzute în care avuseseră loc procese. Aruncând o privire spre banca acuzaților, se gândi cutremurându-se la toți criminalii care se perindaseră acolo – ucigași, violatori...

Celelalte persoane convocate pentru a face parte din juriu păreau că-i împărtășesc sentimentele. Vizibil stânjeniți, neîndrăznind să se privească, se instalară toți pe scaunele care le erau destinate; apoi li se ceru să se ridice unul după altul și

să-și decline identitatea și vârsta. Tennessee găsea asta foarte dezagreabil; considera că vârsta ei n-o privea decât pe ea singură, și nu înțelegea de ce trebuia s-o spună de față cu atâta lume.

– Tennessee Reid. Douăzeci și doi de ani, declară ea totuși cu o voce plină de rețineri.

– Remarcă faptul că asta l-a făcut să zâmbească pe cel mai tânăr dintre avocați, precum și pe unul din jurați. Acesta din urmă era așezat la capătul rândului, și nu fusese încă strigat; era un bărbat cu părul închis la culoare și cu maxilarele pătrate, ale cărui trăsături ferme și inteligente nu erau lipsite de farmec, observă ea.

– William Alexander Brydon. Douăzeci și nouă de ani.

Avea o voce profundă, foarte senzuală, care corespundea perfect fizicului său. Și Tennessee fu puțin decepționată, când veni momentul să aleagă un purtător de cuvânt dintre jurați, văzând o femeie de vârstă mijlocie propunându-se să-și asume acest rol; în mod inconștient, se gândise că Brydon îl va îndeplini.

Acuzatul, un bărbat de vreo patruzeci de ani cu numele Joel Ramsay, era judecat pentru agresiune și omor. Fusese arestat după ce snopise în bătaie mai multe persoane dintre care una – un bărbat care, se pare, încercase să-i „fure" iubita – murise în urma rănilor.

Ramsay era îmbrăcat elegant și prezenta juraților o față de păpușă, aproape copilăroasă. Era greu să-ți imaginezi că poate

să se manifeste violent – cu atât mai puțin să-l crezi capabil de asasinat – după cum surâdea tuturor cu un aer atrăgător.

Prima dimineață a procesului fu consacrată în special procedurilor tehnice, după care judecătorul ridică ședința pentru masă.

În loc să se alăture celorlalți, Tennessee profită de această oră de libertate pentru a telefona la biroul ei și clienților cărora ținea să le urmărească dosarele. Abia avu timp, după aceea, să-și cumpere un sandviș înainte de reluarea dezbaterilor.

Jurații se așezară la fel ca dimineață și ascultară cu atenție doctorul care le descria rănile suferite de victimă. De asemenea, le prezentă fotografii ale cadavrului, dintre care unele erau atât de impresionante încât Tennessee nu se putu împiedica să-și întoarcă privirea de la ele.

La sfârșitul zilei, tânăra femeie ieși alergând din tribunal și se grăbi să se îndrepte spre sediul companiei unde lucra, în nordul Londrei. Aici, își petrecu trei ore lucrând cu înverșunare, înainte de a se duce acasă și să se culce, epuizată, fără să fi avut timp să cineze.

Era tânără, sănătoasă, și era convinsă că va face față acestui ritm atâta timp cât va trebui; totuși, din a doua săptămână, începu să simtă adunându-se oboseala. Cu atât mai mult cu cât, pentru a pune capac la toate, un val de căldură sufocantă se abătuse asupra Londrei.

Tennessee nu-și auzi deșteptătorul, într-o dimineață, și ajunse la tribunal doar după ce jurații se instalaseră pe

locurile lor. Se scuză rapid față de aprod și se așeză în grabă la capătul rândului, ca să nu deranjeze pe toată lumea.

Până atunci fusese prea ocupată ca să discute cu ceilalți jurați și avu nevoie de un minut întreg pentru a-și aminti că numele vecinului ei era Brydon. El îi zâmbi cu un aer amuzat și ea îi înapoie zâmbetul înainte de a se întoarce.

Dezbaterile, în dimineața aceea, erau din nou de ordin tehnic. Sala de audiență nu dispunea de aer condiționat și se făcuse o căldură înăbușitoare. Magistrații transpirau sub perucile lor albe și câțiva membri ai juriului își dezbrăcaseră hainele. Dinspre partea ei, Tennessee se forța să se concentreze, dar pleoapele i se închideau fără voia ei. Se redresă pe scaunul ei, își trecu limba peste buzele uscate și se gândi că i-ar face plăcere să bea ceva. Martorul poliției continua să vorbească fără întrerupere – ceva în legătură cu marca mașinii acuzatului. Umărul lui William Brydon părea foarte îmbietor...

– Se pare că a leșinat, onorată instanță.

Cuvintele, rostite cu voce tare foarte aproape de urechea ei, o treziră tresărind. Clipi din pleoape, gata să sară în picioare, dar William Brydon o bătea ușor pe obraji, ascunzând-o de privirile celor din sală, și ea înțelese că era preferabil să intre în jocul lui.

Scoase prin urmare un geamăt foarte realist și l-a lăsat pe Brydon s-o întindă. Un aprod și purtătoarea de cuvânt a juriului se apropiară și doamna insista să pună sub nasul lui Tennessee un flacon de săruri parfumate cu miros persistent.

– Puțin aer proaspăt i-ar face poate bine, sugeră William Brydon.

– Ședința se amână, declară judecătorul. Va fi reluată după prânz.

Punând un braț protector în jurul umerilor lui Tennessee, Brydon o însoți afară din sala de audiență și o conduse în stradă. Nu departe de acolo se găsea un mic scuar care înconjura o biserică în ruină; îndată ce ajunseră acolo, William Brydon se grăbi să-și retragă brațul.

– Așadar? o întrebă el cu ironie. Ați petrecut prea mult aseară?

– Nicidecum! răspunse Tennessee cu indignare. Am lucrat, dacă vreți să știți.

– După o zi întreagă petrecută aici? Lucrați pe cont propriu, sau ceva de genul acesta?

– Nu, sunt asistentă comercială într-o întreprindere de comunicații.

Buzele pline ale lui Brydon se strânseră ironic.

– Și nu pot să se descurce fără dumneavoastră?

Trăsăturile lui Tennessee se înăspriră.

– Ba da, fără îndoială, dar mi-ar plăcea mult să nu-și dea seama, răspunse ea tăios. Dumneavoastră, cu siguranță, nu vă faceți griji pentru slujbă. Dacă aveți una, adăugă ea pe un ton la fel de sarcastic ca al lui.

El păru amuzat.

– Oh, am una, fiți liniștită. Sunt consilier financiar, aici, în City.

– Eu, în momentul acesta, trebuia să fiu la Bruxelles, declară Tennessee cu o expresie nemulțumită. Eram desemnată să reprezint compania mea la o conferință medicală. Ar fi fost prima mea misiune singură. Și în loc de asta, iată-mă blocată cu acest proces! Totul merge atât de încet... Riscă să dureze săptămâni de zile.

– Într-adevăr, admise însoțitorul ei. Atunci, mai bine încercați să petreceți un moment nu prea dezagreabil, nu?

Ceva în vocea lui o alertă pe Tennessee. Simțea că exista o ambiguitate în fraza lui, ca o propunere subiacentă. Aruncându-i o privire piezișă, constată că el însuși, dinspre partea lui, o cerceta fără nici o reținere, de la părul castaniu cu reflexe roșietice, până la picioarele lungi dezvăluite de fusta scurtă.

– Ați văzut destul?

El surâse, cu un aer fals vinovat.

– Deocamdată, răspunse el. De fapt, mă numesc Will. Will Brydon.

Ea strânse mâna întinsă de el.

– Eu sunt Tennessee Reid.

– Da, știu. Este un prenume foarte puțin obișnuit...

– La puțin timp după căsătorie, părinții mei și-au petrecut concediul în Tennessee. M-am născut nouă luni mai târziu.

Începură să se plimbe încet pe sub arborii din micul scuar. După un timp, Tennessee reîncepu să vorbească.

– Mulțumesc că m-ați scos din încurcătură, în timpul audierilor. Îmi imaginez câte necazuri aș fi avut dacă descopereau că adormisem. Este puțin ca la școală, cu profesorii care te supraveghează tot timpul...

Cum treceau pe lângă căruțul unui vânzător de înghețată, Will îi oferi un cornet pe care îl acceptă zâmbind.

Își reluară plimbarea în timp ce tânăra femeie se delecta cu înghețata. Totuși, ea constată curând că Will încetinise mersul și o privea cu un aer ciudat.

– Știți că aveți modul cel mai sexy de a mânca o înghețată pe care l-am văzut vreodată? întrebă el.

Ea surâse și obrajii i se colorară ușor.

– Dumneavoastră nu găsiți că povestea aceasta cu procesul este teribil de constrângătoare? se interesă ea ca să schimbe subiectul.

– Ba da, bineînțeles, într-un fel, admise el. Dar mărturisesc că mă fascinează deopotrivă. Este o experiență pe care cu siguranță n-o voi trăi decât o dată în viață, de aceea țin să-mi îndeplinesc datoria cât pot mai bine. Pe de altă parte, îmi închipui că ar trebui să ne bucurăm că trăim într-o țară care dispune de o justiție reală și nu într-un stat polițienesc.

Tennessee își ridică ochii spre cer.

– Dumnezeule, cât civism! Sunteți într-adevăr sincer?

Will izbucni în râs.

– Bun, recunosc că acest proces este o constrângere îngrozitoare. Dar nu putem face nimic, nu-i așa?

– Iată ceva care mi se pare mai cinstit! Cu condiția să fim cu toții de acord, în momentul verdictului... Îmi imaginez că va trebui să ne petrecem zile întregi într-un hotel, sau cam așa ceva.

Ea îi aruncă o privire piezișă.

– Soția dumneavoastră sau iubita, vor detesta probabil această situație, adaugă ea.

Amuzat, Will zâmbi.

– Din fericire, sunt liber ca pasărea cerului, declară el. Și dumneavoastră?

– Și eu la fel.

Apoi, ea adaugă:

– Deocamdată...

– În cazul acesta, sunt mulțumit că v-am cunoscut exact în momentul acesta, răspunse Will.

Izbucniră amândoi în râs în timp ce se întorceau spre tribunal, conștienți că trăiau începutul a ceea ce ar putea deveni o prietenie foarte, foarte interesantă.

***

Începând din ziua aceea, Tennessee încetă să-și mai petreacă pauza de prânz la telefon. Emma îi propuse să se ocupe de gestiunea conturilor clienților mai importanți în absența ei, și ea acceptă, recunoscătoare.

Valul de căldură persista. Will și Tennessee luară obiceiul să cumpere sandvișuri pe care le mâncau în scuar. Se așezau

sub copaci și vorbeau fără întrerupere – despre gusturile lor, despre viețile și planurile lor, astfel încât aveau impresia că se cunosc de ani de zile.

Acum, în loc să se ducă la tribunal fără tragere de inimă, Tennessee se grăbea să ajungă acolo, dimineața. Avea grijă de înfățișarea ei, și încerca un fior de plăcere când ochii cenușii ai lui Will o priveau cu un aer admirativ. El însuși era atât de seducător încât îi plăcea să fie văzută în compania lui, să meargă alături de el... Cu toate că era înaltă, el o depășea cu un cap și se simțea în siguranță lângă el, feminină și delicată.

N-a trebuit să treacă mult timp ca Will s-o invite într-o seară în oraș, să cineze cu el.

Începură prin a merge la cinematograf, după care cinară la Topo Gigio – cel mai bun restaurant italian din Soho, după părerea lui Will. Acesta din urmă cunoștea Londra ca pe buzunarul său: aici trăise întotdeauna, îi explică el, exceptând anii de universitate.

După această primă cină, insistă s-o conducă acasă cu taxiul. Apoi îi ceru șoferului să-l aștepte în timp ce o conducea până la ușa ei.

Acolo, o prinse în brațe cu blândețe, foarte tandru, și depuse un sărut pe buzele ei, urmat curând de altul, puțin mai insistent, dar totuși ușor.

Tennessee închise ochii, uimită de blândețea acestor buze peste ale ei, de fiorii pe care acestea o trezeau în ea. Aproape fără voie, scoase un mic geamăt de plăcere, și simți brațele lui Will strângând-o mai tare.

Ea ridică o mână și-i mângâie încet ceafa. Sărutul lor deveni mai insistent, dar rămase foarte tandru.

În cele din urmă, Will se redresă și își trecu o mână nervoasă prin păr.

– Este târziu... Cred că trebuie să plec, spuse el cu un zâmbet care spunea limpede că era ultimul lucru pe care dorea să-l facă.

– Mmm. Te așteaptă taxiul.

El se aplecă pentru a depune un ultim sărut pe buzele ei.

– Pe mâine, la tribunal! spuse el înainte de a se răsuci pe călcâie.

***

Acest sărut schimbat în fața ușii lui Tennessee marcă începutul unei subtile evoluții în raporturile lor. Erau deodată mai conștienți de atracția lor reciprocă, de tensiunea sexuală aproape palpabilă care domnea între ei. Oricum, lăsau desfășurarea evenimentelor în voia ei, nu doreau să grăbească lucrurile, profitând de această lentă descoperire a celuilalt care părea atât de firească și în același timp atât de fascinantă.

Nu ieșeau împreună în fiecare seară; Will se antrena într-un club de sport două zile pe săptămână și uneori își petrecea puțin timp la serviciu. Totuși, se vedeau din ce în ce mai frecvent.

Deși vorbeau mult, discutau rareori împreună despre proces, care după o lună se îndrepta spre sfârșit. Când ieșeau

de la tribunal după o zi petrecută ascultând amănuntele oribile ale agresiunilor comise de Ramsay, n-aveau decât o dorință: să se regăsească singuri și să alunge toate astea din mințile lor.

Dar în fine, într-o joi, sosi momentul în care judecătorul rezumă faptele și ceru juriului să se retragă pentru a delibera.

Această izolare forțată păru dintr-o dată celor doisprezece jurați de o gravitate neașteptată. Petrecuseră deja numeroase ore în sala de judecată în timpul săptămânilor scurse, dar totul lua brusc o dimensiune diferită: erau acolo pentru a judeca un om, pentru a hotărî dacă îl închid sau îi lasă libertatea. Responsabilitatea era covârșitoare.

Nu reușiră să se înțeleagă asupra tuturor punctelor în prima zi, astfel că a trebuit să-și petreacă noaptea într-un hotel, izolați de restul lumii.

O masă le era rezervată în restaurantul hotelului și luau mesele împreună, după care erau liberi să facă ce voiau. În seara aceea, patru dintre ei începură o partidă de cărți, alții urcară în camerele lor, iar ceilalți se îndreptară spre bar.

Tennessee și Will făceau parte dintre aceștia din urmă, dar se așezară mai la o parte, sub privirea binevoitor amuzată a celorlalți.

După săptămânile scurse, după sărutările schimbate, deveniseră din ce în ce mai pasionați, și amândoi încercau un sentiment de frustrare intensă, după toate aceste zile petrecute așezați unul lângă altul la tribunal, prefăcându-se că se ignoră. Adesea, mâinile lor se atinseseră, la fel și genunchii,

privirile li se întâlneau pentru scurt timp. Obligația de a păstra secretă relația dintre ei adăugase într-un fel savoare aventurii lor; dar acum, totul era pe punctul să se încheie, și se bucurau de ceea ce-i aștepta după aceea.

– Cu puțin noroc, vom cădea de acord asupra verdictului mâine și nu va trebui să rămânem aici în weekend, remarcă Will.

Cercetă cu o privire intensă fața însoțitoarei lui.

– Dacă ești liberă, ai să accepți să pleci în weekend cu mine?

– Să plec? repetă Tennessee. Dar... unde?

Will îi zâmbi.

– Recunosc că n-am ales încă destinația. Un singur lucru mă interesează: să fiu cu tine. Unde ți-ar plăcea să mergi?

– Nu știu... Undeva la țară, îmi închipui. Mi-ai spus că știi să călărești. Dacă m-ai învăța?

– Niciodată?

– De ce?

– Ai risca să cazi și să-ți faci rău. Sau să ai dureri musculare. Cred că ar trebui să alegem o activitate mai cuminte – cel puțin în timpul zilei.

Tennessee simți că roșește până în vârful urechilor.

– Ce propui, în acest caz? întrebă ea.

– Tot ce vei dori. Pictură, tir cu arcul... Sau de ce nu, doar lungi plimbări la soare?

– De acord pentru plimbări, încuviință ea. Adjudecat!

Întinzând brațul, îi luă mâna și o duse la buze.

– Mulțumesc, draga mea.

***

Era destul de târziu, vineri după amiază, când jurații căzură în sfârșit de acord asupra verdictului. Tennessee scoase un oftat de ușurare: stătuse toată ziua pe cărbuni aprinși, temându-se că weekendul ei cu Will era compromis. Escortați de doi polițiști, fură conduși imediat la tribunal. Acolo, judecătorul îi întrebă dacă reușiseră să dea un verdict; purtătoarea lor de cuvânt încuviință.

Acuzatul se ridică în picioare pentru a asculta sentința. Era puțin palid, observă Tennessee, dar arbora încă acel zâmbet încrezător pe care nu-l părăsise din prima zi. Tânăra femeie își dădu brusc seama că avea certitudinea că va fi condamnat la o pedeapsă minimă și se înfioră.

Când verdictul fu anunțat, atitudinea lui Ramsay se schimbă cu totul. Timp de câteva clipe, se mulțumi să privească în gol, ca și cum nu-și putea crede urechilor; apoi urlă un „nu!" strident, și se agăță de bară.

Cei doi polițiști care-l încadrau se forțară să-l calmeze în timp ce judecătorul citea sentința.

– Considerând comportamentul sadic al acuzatului, gelozia lui lui maladivă, și mai cu seamă pericolul pe care-l reprezintă pentru semenii lui un individ incapabil de a-și controla emoțiile, acuzatul este condamnat la închisoare pe viață.

– Nu! strigă din nou prizonierul.

Fața lui era schimonosită de ură și nu mai rămăsese nimic din farmecul lui copilăresc. Trăsăturile lui nu mai exprimau decât o cruzime în stare brută, în timp ce vocifera:

– Vă voi veni de hac, mă auziți? Pe toți cei care sunteți aici! Mă voi răzbuna!

Îi arătă cu degetul, rând pe rând, pe judecător, polițiștii și juriul.

– Nu veți cuceri paradisul, bandă de porci! Vă voi face să cereți îndurare. Am să vă omor pe toți!

Continuă să urle insulte în timp ce polițiștii îl scoteau cu forța afară din sala de ședințe.

După ce au ieșit și ușa s-a închis în urma lor, o tăcere teribilă se abătu asupra sălii. Toți erau prea șocați de această explozie de ură pentru a vorbi sau a se mișca.

În cele din urmă, judecătorul fu cel care rupse tăcerea.

– Nu trebuie să vă lăsați impresionați de aceste amenințări, spuse el ca un om experimentat, obișnuit cu acest gen de izbucniri. V-ați făcut datoria și voi veghea personal să nu mai fiți jurați în următorii zece ani. Vă mulțumesc pentru colaborarea dumneavoastră. Acum, puteți să părăsiți Curtea.

Se supuseră ca în transă, urmați de toate celelalte persoane prezente.

Will se duse să-și caute mașina, pe care o lăsase într-o parcare vecină. Și o conduse pe Tennessee acasă, unde ea își pregăti o geantă de voiaj pentru weekend. În mai puțin de o

oră, porneau deja pe autostrada spre vest, fericiți că se îndepărtează de atmosfera apăsătoare în care trăiseră mai mult de o lună.

Era târziu când ajunseră la micul motel la care Will rezervase o cameră pentru weekend. N-avură timp să arunce o privire în împrejurimi; urcată direct în camera lor și Tennessee se grăbi să facă un duș bun. Apoi fu rândul lui Will, după care coborâră la cină.

Aici, reușiră în sfârșit să se destindă și să savureze delicioasa masă care li se servi. Sticla de vin care o însoțea îi ajută să treacă peste ușoara stânjeneală care-i cuprinsese după ce părăsiseră tribunalul, și reușiră curând să uite de asemenea impresia dezagreabilă pe care le-o lăsase izbucnirea de furie a lui Joel Ramsay.

Cufundându-și privirea în cea a lui Will, Tennessee simți un nod în stomac. Era atât de frumos...

– La ce te gândești? îl întrebă ea.

– Vrei într-adevăr să știi? Mă gândesc la modul cum am să-ți scot curând hainele – încet, foarte încet. Și la momentul când, în sfârșit, te voi ține în brațe, și voi putea să-ți spun cât de frumoasă ești, și dezirabilă, și dulce... Mă gândesc la ce vom face după aceea...

Tennessee întinse repede mâna și puse un deget pe buzele companionului său.

– Sst, murmură ea roșind. Nu... nu aici.

– Să mergem la culcare, atunci. La naiba cu cafeaua!

Un lung fior o străbătu pe Tennessee, dar se ridică fără să ezite și, strecurându-și o mână în cea a lui Will, spuse:

– Condu-mă.

Ochii cenușii ai lui Will se umplură de tandrețe și de dorință când o conduse spre ușa restaurantului. Salutară chelnerul, și ajunseră curând în cameră.

Așa cum îi promisese, Will începu s-o dezbrace pe Tennessee. Îi scoase îmbrăcăminea încet, murmurând cuvinte uimite pe măsură ce descoperea curbele ei perfecte, pielea satinată, picioarele ei interminabile. Buzele lui rătăceau peste corpul acum gol al tinerei femei, care abia respira, atât era de emoționată.

Curând, amețit de dorință, Will se ridică și o luă pe Tennessee în brațe ca s-o sărute cu pasiune.

– Oh, Tennessee... murmură el. Am atâta nevoie de tine... Se dezbrăcă rapid la rândul lui și când fură goi amândoi, Tennessee se întinse pe patul mare, deschizându-și brațele pentru a-l primi pe cel pe care-l așteptase atâta timp. Atunci, cu un geamăt înăbușit, Will i se alătură și o făcu a lui.

Mult timp după aceea, momentan satisfăcuți unul de celălalt, observară că o sticlă de șampanie pe care n-o remarcaseră îi aștepta într-o frapieră superbă de argint.

– Aproape uitasem că o comandasem! exclamă Will surâzând. Mă faci să-mi pierd capul, mică vrăjitoare...

Tot vorbind, îngenunchease în fața ei și-i presăra cu sărutări amețitoare pântecele neted, coapsele perfecte și locul cel mai intim al feminității ei. Tennessee simți un nou val de dorință urcând în ea sub aceste mângâieri și sărutări.

– Will...

Sticla de șampanie rămase intactă până dimineață.

Capitolul 2

Tennessee și Will se întoarseră la Londra duminică seara și se despărțiră fără tragere de inimă în fața ușii tinerei femei.

Când intră în apartament, Emma s-a apropie de ea și o privi cu atenție.

– Să nu-mi spui că v-a trebuit atâta timp pentru a ajunge la un verdict!

– Nu, ne-am pus de acord vineri seara... Am plecat în weekend.

– Cu un bărbat, dacă ar fi să cred după această roșeață vinovată care o văd pe fruntea ta...

Tennessee nu se putu împiedica să nu surâdă.

– Într-adevăr.

– Atunci? Verdictul?

– Vinovat.

– Vorbeam despre misteriosul tău necunoscut!

– Oh... Miraculos, fantastic! Extraordinar!

– Dumnezeule! Trebuie neapărat să cunosc această minune!

Exista o anumită tensiune în vocea Emmei, dar Tennessee era prea fericită pentru a-și da seama.

– Da, vreau să faci cunoștință cu el, sunt sigură c-o să vă înțelegeți foarte bine, spuse ea veselă.

Era încă într-o dispoziție excelentă a doua zi când plecă la lucru. Era nerăbdătoare să se ocupe din nou de cariera ei. În seara aceea, Will se ducea la antrenamentul lui sportiv și ea însăși avea la rândul ei mii de lucruri de făcut, astfel că hotărâseră să nu se vadă; dar ar fi putut la fel de bine să-și dea întâlnire deoarece petrecură la telefon mai bine de trei ore, să-și murmure cuvinte tandre și pasionate și să-și repete cât îșI lipseau deja.

A doua zi seara, Will veni s-o caute și ea i-o prezentă pe Emma, sigură că se vor înțelege bine. Emma se arătă prietenoasă – foarte prietenoasă, chiar.

– Dacă ar fi s-o cred pe Tennessee, sunteți „miraculos, fantastic, extraordinar" și altele. Deloc uimitor că am vrut să vă cunosc, după o asemenea descriere, spuse ea zâmbind.

Dar Will se mulțumi să-i adreseze un zâmbet politicos. Refuză paharul pe care i-l oferea, și o întrebă pe Tennessee dacă era gata de plecare.

– Ce i-ai povestit despre mine? întrebă el când ieșeau în stradă.

– I-am spus numai că te găsesc minunat, răspunse Tennessee. N-am intrat în amănunte, dacă asta te neliniștește.

– Auzind-o, totuși, s-ar spune că da.

– Emma te tachina! Nu aș vorbi nimănui despre viața noastră intimă, ar trebui să bănuiești. Este mult prea important pentru mine.

Will zâmbi și o sărută cu tandrețe. Totuși, era evident că n-o aprecia deloc pe Emma.

Mai curând decât să iasă în oraș, hotărâră să meargă la el. Cu toate că își petrecuseră cea mai mare parte a timpului făcând dragoste, weekendul precedent, era încă minunat de nou și excitant, pentru ei. Tennessee nu mai încerca nici o timiditate, acum, de data asta ea îl dezbrăcă pe Will, cu încetineală, mângâindu-l și sărutându-l. Își lăsă buzele să rătăcească peste pieptul lui neted și musculos, peste pântecele plat de atlet, apoi mai jos încă până ce el gemu de plăcere sub sărutările ei.

El vru s-o prindă în brațe ca s-o tragă spre el, dar, poznașă, îi scăpă și-l făcu să se așeze pe un scaun în timp ce ea se dezbrăca lasciv în fața lui. Îl văzu agățându-se de spătarul scaunului în timp ce ea efectua un strip-tease după toate regulile artei; până în momentul când, nemaiputând rezista, își părăsi scaunul și veni s-o ridice în brațele lui puternice ca s-o ducă în pat.

Mai târziu, Will se ridică, se îmbrăcă și se duse la un restaurant chinezesc să cumpere ceva pentru cină.

Le trebui mult timp să savureze ce cumpărase, deoarece se opreau la fiecare două minute ca să se sărute lung. Tennessee nu purta decât un halat care nu ascundea mare lucru din

anatomia ei; astfel încât ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplă; lăsară curând farfuriile și bețișoarele pentru a plonja din nou între cearșafuri, făcând din nou dragoste nebunește.

***

Tennessee era în al șaptelea cer, dar norii n-au întârziat să apară.

Lucrurile au început să se deterioreze la slujbă. După ce venise în companie, tânăra femeie muncise din greu ca să obțină contracte noi, și era deosebit de mândră că reușise să intereseze trei mari societăți. Așa cum promisese, Emma urmărise aceste afaceri în timpul absenței sale; ori, când Tennessee vru să reia contactul cu interlocutorii ei de la aceste societăți, i se răspunse că aceștia preferau să continue să trateze direct cu Emma.

Când Tennessee o întrebă cu privire la această situație, Emma s-a arătat foarte abătută.

– Au spus asta? Îmi pare rău... Se întâmplă, într-adevăr că, așa cum mi-ai cerut, i-am contactat în absența ta, și este adevărat că a trebuit să le fac o vizită pentru a rezolva anumite probleme, dar nu credeam...

– Probleme? Ce probleme? N-a existat nici una.

– Trebuie să fi apărut în lipsa ta, atunci, răspunse Emma fără să se tulbure. Din fericire, eu cunoșteam bine rețeaua interesată și i-am putut liniști rapid. Credeam că asta așteptai de la mine...

– Firește, dar...

– Poate că și-au dat seama că aveam mai multă experiență? sugeră în mod perfid Emma. Sunt clienți noi și aceștia doresc fără îndoială să trateze cu cineva mai în vârstă. De ce nu vorbești cu aceste persoane pentru a le explica situația? Bun, bineînțeles, cumpărătorii nu apreciază deloc să aibă mai mulți interlocutori....

Ea își încruntă sprîncenele cu un aer plictisit.

–... Și noi n-am dori să le pierdem clientela, nu-i așa? Dacă s-ar produce așa ceva, directorul de vânzări s-ar întreba probabil ce s-a întâmplat. Acestea fiind spuse, nu ezita să le expui problema dacă tu crezi că este mai bine.

– Nu, după cum ai spus, noi n-am dori să le pierdem clientela, admise Tennessee cu un ton obosit. Cu atât mai rău pentru mine... Din moment ce asta nu-ți cere să lucrezi prea mult în plus.

– Oh, pot să mă descurc, nu te neliniști, afirmă Emma surâzând. Dar ce decepție trebuie să fie pentru tine! Dar poate că nu-ți pasă acum că ieși cu Will. Asta îți va permite să petreci mai mult timp cu el!

Desigur, avea dreptate; oricum, Tennessee se întoarse în biroul ei, frustrată și nemulțumită. Nu numai că acești trei clienți erau cei mai importanți cărora le câștigase încrederea, dar erau de asemenea cei mai rentabili; or, primele de cointeresare constituiau partea principală a salariului ei...

Dacă ar fi putut să se ducă la conferința de la Bruxelles, ar fi găsit fără îndoială alți clienți, dar și acolo, Emma o înlocuise

cu succes. Tennessee se străduia să nu se arate geloasă pe prietena ei; dar era totuși frustrant să piardă astfel bani fără să facă cea mai mică greșeală profesională.

Cel puțin, se gândea ea ca să-și ridice moralul, aventura cu Will evolua cum nu se putea mai bine. Se vedeau cât de des era posibil, și ea rămânea adesea să doarmă la el. Înțelegerea lor fizică era din ce în ce mai admirabilă; amândoi păreau incapabili să se sature unul de altul. Dar se completau la fel de bine și pe alte planuri și adorau să se regăsească, să fie împreună și să vorbească. Will știa s-o facă să râdă – o calitate pe care Tennessee o aprecia în mod deosebit.

Când erau despărțiți, nu înceta să se gândească la el; sentimentele sale pentru el luau în fiecare zi mai multă amploare, și avea impresia că era la fel și pentru el. Petrecea atâta timp la el, încât credea că poate nu va întârzia să-i ceară să se mute de-a binelea. Totuși, înțelegea că lui îi trebuie ceva timp înainte de a se angaja pe această cale; la urma urmei, se cunoșteau de prea puțin timp.

Emma se străduia întotdeauna să se arate prietenoasă cu el, mergând până la a-l invita să cineze la ea. Dar Will rămânea distant. Poate, se gândea Tennessee, pentru că Emma îi ceruse în mai multe rânduri să facă diverse servicii în casă?

Prietena ei excela în a folosi oamenii, Tennessee știa bine. Când avea nevoie de ceva, începea să facă pe „biata femeie fără apărare", și obținea invariabil ceea ce voia. Totuși, Tennessee cunoștea acum toate trucurile colocatoarei sale și nu mai cădea în cursă – altfel ar fi trebuit să îndeplinească singură toate treburile menajere.

Cam la două luni de la terminarea procesului lui Ramsay, Tennessee trebui să plece la o conferință la Manchester pentru câteva zile. La întoarcere, Emma o anunță că chiria crescuse substanțial și că, în consecință, este obligată să-i ceară lui Tennessee să plătească mai mult.

Când îi spuse suma pe care o aștepta de la ea, tânăra femeie făcu ochii mari.

– Dar nu pot să plătesc o asemenea chirie în acest moment, Emma! exclamă ea respingând nervoasă o șuviță de păr care-i cădea în ochi.

Găsise un nou client, dar nu era de-ajuns să compenseze toți banii pe care-i pierduse.

– Îmi pare rău, Tennessee, răspunse Emma. Dar, știi. acest apartament este destul de luxos.

– Da, bineînțeles. Eu... am să caut altceva, în cazul acesta.

– Bine. Îți dau o lună, pentru a-ți lăsa timp să te descurci.

Tennessee nu-și putea credea urechilor. Niciodată nu se gândise că va trebui să părăsească apartamentul atât de repede! Pentru câteva clipe, o cuprinse un val de ostilitate. Emma ar fi putut totuși să-i acorde un răgaz mai generos! Dar tânăra femeie se simți imediat rușinată; n-avea nici o idee despre chiria totală a apartamentului și de asemenea nu cunoștea totul despre situația financiară a Emmei. În cazul acesta, nu putea să-și permită s-o judece.

În seara aceea, chinuită de o dureroasă migrenă, trebui să-și anuleze întâlnirea cu Will.

– Biata mea dragă, spuse el cu compasiune când îi telefonă. Vrei să trec să te văd?

– Nu, nu merită osteneala să te deplasezi. Te voi suna mâine. Te îmbrățișez foarte, foarte tare.

În timpul nopții, migrena se agravă și, a doua zi dimineață, durerea era atât de mare încât o rugă pe Emma s-o ia cu mașina până la birou.

Prietena ei o sfătui să consulte un doctor.

– Nu-i nevoie, sunt sigură că va trece, o liniști Tennessee. Aproape niciodată nu mă doare capul, de obicei.

– Nu cumva ești însărcinată?

– Oh, nu! Iau pilule.

– Bun, bun! Am pus numai o întrebare...

Durerea de cap a lui Tennessee se atenuă în cele din urmă, dar reapăru și mai puternică după câteva zile. Se hotărî să meargă la un farmacist și acesta-i dădu medicamente care o ușurară puțin.

Într-o seară când ieșea cu Will el îi propuse s-o ducă să vadă un film nou, în ziua următoare.

– Îmi pare rău, mâine nu pot.

– Ai cumva o întâlnire de dragoste? o întrebă el cu un aer fals neliniștit.

– Nu tocmai! De fapt, trebuie să vizitez un apartament.

El își încruntă sprâncenele.

– Emma te dă afară?

– Nu chiar, dar chiria a crescut și eu nu mai pot să plătesc partea mea, acum când am pierdut cei trei clienți despre care ți-am vorbit. Mi-a dat o lună ca să găsesc altceva.

– Ce generozitate! ironiză Will.

Rămase tăcut câteva clipe, înainte de a declara cu o voce sumbră:

– Poate că este mai bine așa! Nu-mi place să te știu sub același acoperiș cu această femeie.

Tennessee, căreia i-ar fi plăcut ca prietenii ei să se înțeleagă bine între ei, fu puțin decepționată. Totuși, această remarcă n-o mira deloc; era conștientă de tensiunea care domnea între Will și Emma. De curând, prietena ei îi spusese:

„Will este poate „extraordinar" la pat, dar manierele lui lasă de dorit. În fine, dacă ție îți place..." încheiase ea cu o ridicare din umeri elocventă.

Tennessee fusese cât pe ce să-l apere pe Will, dar a preferat să-și țină gura; nu servea la nimic să încerce să-i împace pe cei doi, era evident...

În clipa aceea, Will o privea surâzând cu un aer poznaș.

– De fapt, cunosc pe cineva care tocmai caută o colocatară.

Inima lui Tennessee începu să bată mai repede, dar se mulțumi să răspundă cu un aer detașat:

– Ah, da? Este un apartament frumos?

– Mmm, destul de frumos. Are tot confortul modern. Singura problemă este că ai putea avea de împărțit o cameră.

– Nu știu dacă mi-ar plăcea cu adevărat. Care este chiria?

– Oh, sunt sigur că vei avea cu ce s-o plătești.

– Nu știu... Cine este această fată?

– Care fată?

– Aceea care caută o colocatară.

Sprijinit într-un cot, Will întinse brațul ca să-i ia mâna și să-și cufunde privirea într-a ei.

– Cine ți-a spus că este o fată?

Tennessee făcu ochii mari, fals inocenți.

– Ai vrea să împarți o cameră cu un bărbat?

– Da, te rog.

Nebună de bucurie, izbucni în râs.

– Și când pot să mă mut?

– Ce-ai spune de... mâine?

Tennessee își mușcă buzele, emoționată până la lacrimi.

– Mâine va fi perfect. Cu condiția să fii sigur de tine...

– Firește că sunt sigur de mine!

– N-aș vrea să te simți constrâns să mi-o propui numai pentru că Emma mă dă afară...

– Draga mea, nu fi proastă, spuse el aplecându-se s-o sărute.

***

Mutarea cu Will se dovedi o aventură minunată. Se prefăceau că se ceartă pentru locul în dulapul de haine, petreceau ore întregi discutând despre amplasarea unui tablou, râdeau în hohote...

– Dumnezeule, sunt complet nebună după tine, Will Brydon! exclamă Tennessee într-o dimineață aruncându-și cu exuberanță brațele în jurul gâtului lui.

– Și eu la fel! răspunse el.

***

În următoarele două luni totul fu perfect – cu excepția migrenelor violente ale lui Tennessee, care nu încetau să se înmulțească. Dar tânăra femeie era prea fericită ca să le acorde cu adevărat atenție; se mulțumea să înghită medicamente până ce durerile de cap se potoleau.

În același timp, trebui să se ducă la câteva congrese pe continent. În timpul unuia dintre ele, la Praga, reuși să găsească doi clienți noi, ceea ce făcu să-i urce salariul aproape până la nivelul precedent. Astfel că putu să insiste să-și plătească toate cumpărăturile, în ciuda protestelor lui Will. Împărțirea cheltuielilor o făcea să se simtă mai în largul ei.

Continua s-o vadă pe Emma la slujbă, bineînțeles, și prânzeau adeseori împreună, dar niciodată nu vorbeau despre Will.

Tennessee și cu el își împărtășeau deplin viețile; îl prezentase părinților ei, divorțați, și familiilor lor respective, și cele două vizite se desfășurară foarte bine. Dinspre partea lui Will a dus-o la fratele lui mai mare, Mark – singura lui familie de la moartea părinților lor, în urmă cu câțiva ani.

Mark trăia cu soția și cu cei doi copii ai lor într-un sat din apropiere de Cambridge, și-i invitase pe Will și Tennessee să petreacă un weekend cu ei.

Tinerii părăsiră Londra în mijlocul dimineții, sâmbătă. Era timp frumos și amândoi erau într-o dispoziție excelentă. Tennessee, în special, era foarte captivată de această excursie.

Nu era nicidecum nervoasă la ideea de a-l întâlni pe fratele lui Will; acesta din urmă îi vorbise mult despre el, și era sigură că se va înțelege bine cu soția lui.

Ei trăiau într-o casă veche acoperită de iederă care-i plăcu pe loc lui Tennessee. Se făcură prezentările: Mark era cu șapte ani mai mare ca Will și purta niște blugi vechi și un tricou pătat. Cât despre soția lui, Annabel, părea de vreo treizeci de ani. Își primiră prietenos vizitatorii, dar Tennessee observă că amândoi păreau distrați.

Mark le servi o băutură înainte de a spune:

– Scuzați-mi ținuta, dar eram pe cale să tund peluza când mașina m-a lăsat. Am încercat s-o repar eu însumi, și iată rezultatul! Will, poate ai putea să-i arunci o privire? Ai fost întotdeauna cel mai dotat în mecanică dintre noi doi.

Cei doi bărbați ieșiră să meargă în grădină.

În ceea ce o privea, Annabel era aplecată deasupra mașinii de gătit, cu sprâncenele încruntate, supraveghind prăjiturile care se coceau. Alte prăjituri se răceau pe aproape toate suprafețele disponibile din încăpere.

– Se pare că vă plac mult prăjiturile, remarcă Tennessee.

– De fapt, îi explică Annabel, sărbătoarea anuală a satului începe mâine, și am propus să țin un stand. Consider că este important, când trăiești într-un sat, să iei parte la viața comunității. Dumneavoastră nu?

Tennessee nu-și pusese niciodată la drept vorbind această problemă. Oricum, Annabel nu aștepta vizibil un răspuns: ea aruncă o privire la ceasul ei, scoase un oftat profund și spuse:

– Dumnezeule, trebuia să-mi aștept fetele la ieșirea de la cursul de dans de acum zece minute. Și după asta, trebuie să mă grăbesc să merg în oraș cu Olivia ca să cumpere un cadou pentru aniversarea prietenei sale. Întâlnirea lor are loc în această după-amiază și vrea neapărat să aleagă ea însăși cadoul. Ceea ce este un lucru bun, bineînțeles... Trebuia să cumpărăm acest cadou săptămâna trecută, dar pur și simplu n-am avut timp.

Se aplecă din nou în fața mașinii de gătit, scoase prăjiturile din cuptor și puse altele.

Când se redresă, se întoarse spre Tennessee.

– Știu că abuzez, dar aș putea să vă cer să aruncați o privire din când în când în timpul absenței mele? Îmi pare rău că vă impun asta...

– Nici o problemă, afirmă tânăra femeie. Dar vă previn, sunt o bucătăreasă foarte nepricepută.

– Sunt sigură că vă veți descurca perfect. Bun, trebuie să fug. Mulțumesc de mii de ori.

Și dispăru.

Tot weekendul fu imaginea acestor prime minute. Cam peste o oră, Annabel o sună pe telefonul mobil ca să-i ceară lui Tennessee să aibă amabilitatea să înceapă pregătirea prânzului; când a sosit cu cele două fete ale ei, peste încă o oră, totul era pregătit. Will reușise să repare mașina de tuns iarba și termina de tuns peluza în timp ce Mark uda plantele verzi din seră.

Tennessee credea că toată lumea se va destinde în timpul prânzului, dar se înșela. Fetele trebuia să meargă la lecția de vioară, care se ținea mai devreme, pentru ca apoi Olivia să se poată duce la aniversarea colegei sale, și erau deja în întârziere.

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă grăbesc, anunță Annabel în mijlocul mesei. De fapt, cred că nici nu v-am arătat camera voastră... dar, nu vă neliniștiți, Will știe care este.

Era o cameră mare, ale cărei ferestre dădeau spre grădină. Dar patul nu era făcut, și trebuiră să caute peste tot cearșafuri ca să-l facă ei înșiși.

Tennessee observă că nu existau perdele și că tapetul nu fusese pus pe unul din pereții încăperii.

– De cât timp locuiesc aici fratele și cumnata ta? întrebă ea.

– Cam de șase ani, răspunse Will.

Tennessee fu surprinsă că Annabel nu avusese timp să termine decorarea, dar nu insistă.

Când gazda și fiicele ei reveniră, cam peste o oră, Olivia urcă în viteză să-și îmbrace haine de sărbătoare. Charlotte, cea mică, nu întârzie să facă mare caz că nu fusese și ea invitată la această aniversare.

– Nu te neliniști, draga mea, spuse Annabel ca s-o calmeze. Vom face în schimb ceva cu adevărat bun, vei vedea.

Când o conduse pe Olivia la colega ei, ceva trebuie s-o fi distras pe drum, deoarece uită să revină și Tennessee se văzu nevoită s-o amuze pe micuță în absența ei. Asta se dovedi deosebit de dificil, deoarece Tennessee n-avea nici o

experiență cu copii și Charlotte era foarte mofturoasă. Ea nu înceta să alerge la fereastră ca să vadă dacă mama ei se întorcea, scâncea, tropăia, își ieșea din fire. În cele din urmă, văzând că Annabel nu sosea, urcă și se închise în camera ei și refuză să deschidă când Tennessee vru să-i vorbească.

În acest timp, Will, dinspre partea lui, îl ajuta pe Mark să curețe jgheaburile streșinilor. Sau mai curând, el curăța jgheaburile în vreme ce Mark, care se presupunea că ține scara în acest timp, nu înceta să alerge în dreapta și în stânga pentru a răspunde la telefon sau să se ocupe de grădina lui.

În seara aceea, cuplul invitase câțiva prieteni la cină și Annabel pregăti ea însăși mâncarea. Era o bucătăreasă bună, dar îi trebui atât de mult timp să le dea fetelor să mănânce să le spele și să le așeze în pat, să dea o jumătate de duzină de telefoane și să le pregătească masa încât se făcuse foarte târziu când adulții se așezară la masă și era aproape ora două dimineața când terminară de mâncat. Când invitații își luară rămas-bun, era trecut de ora trei.

Când se întinse lângă Will, epuizată, Tennessee întrebă cu voce obosită:

– Întotdeauna este așa?

– Întotdeauna, încuviință el cu un suspin.

***

A doua zi, au fost înrolați amândoi cu forța să participe la sărbătoarea satului. Tennessee vându prăjiturile Annabelei în

timp ce Will îi ajuta pe automobiliști să gareze pe un câmp transformat în parcare, astfel încât abia se văzură.

Annabel insistă să rămână la cină și invită de asemenea câțiva vecini. Masa nu fu gata decât la ora opt, după care Tennessee se văzu nevoită să pună în ordine bucătăria aproape în totalitate, așa cum făcuse și dimineață, Annabel neavând curajul de a se achita de această sarcină seara trecută.

De fapt, era trecut de miezul nopții când cei doi tineri porniră la drum spre Londra. Tennessee, mai obosită decât la începutul weekendului, simțea că începe una din teribilele ei migrene.

– Te simți bine? o întrebă Will cum ea tăcea.

Ea mărturisi că începea s-o doară capul.

– Asta nu mă surprinde deloc, după un asemenea week-end! exclamă Will. Sincer vorbind, nu înțeleg de ce duc o asemenea viață. Annabel ar putea foarte bine să-și permită să nu lucreze, dar vrea cu orice preț să fie în același timp soție, mamă, femeie de carieră și activă în treburile satului. Și cum încearcă să fie perfectă în toate, nu face până la urmă nimic bine. În cea mai mare parte a timpului, munca ei trece înainte de toate, astfel că fetele ei cresc la întâmplare. Și când este acasă, își găsește întotdeauna mii de lucruri de făcut în loc să se ocupe de ele.

Din solidaritate feminină, Tennessee nu se putu împiedica să n-o apere pe cumnata lui Will.

– Sunt sigură că se străduiește cât poate.

– Asta-i problema: intențiile ei sunt bune, dar nu-și dă seama că n-ajunge la nimic. Familia suferă și ea. Nu reușește, poate, pur și simplu, să le împace pe toate.

– Și ce crede Mark despre asta?

Will ridică din umeri.

– A încercat s-o convingă să-și lase slujba, dar ea a refuzat. Pretinde că asta o va împiedica să fie fericită, spuse el cu o voce plină de dispreț. Dacă pentru ea cariera era atât de importantă, n-ar fi trebuit niciodată să întemeieze o familie!

– Oricine poate! se revoltă Tennessee. Femeile au dreptul să aibă în același timp o carieră și o familie. Bărbații le combină pe amândouă, nu? Annabel nu este foarte bine organizată, asta-i tot.

Will avu un râs sarcastic.

– Este cel mai puțin ce se poate spune. Dacă vrei să știi părerea mea, creșterea copiilor ar trebui să fie o meserie cu normă întreagă. Ei au nevoie de o prezență permanentă dacă vor să fie pregătiți pentru a înfrunta toate problemele societății noastre. N-ar mai exista atâtea crime juvenile și adolescenți instabili dacă s-ar ocupa mai mult de ei acasă.

– Ai fără îndoială dreptate, și Annabel ar trebui să accepte să renunțe la unele dintre activitățile ei, dar nu este necesar să fie acasă toată ziua. Cariera înseamnă probabil mult pentru ea.

– Oamenii incapabili care se implică temeinic în educarea copiilor lor, n-ar trebui să aibă. Pe de altă parte, munca

Annabelei nu prezintă interes: ea face parte din departamentul informatic al unei societăți specializate în cercetări agricole. Nu se poate spune că este ceva foarte pasionant. Munca lui Mark este mult mai importantă și venitul categoric mai mare.

Tennessee se încordă.

– De ce oare bărbații sunt întotdeauna convinși că femeile nu pot îmbina cariera și viața de familie? Oare din egoism, sau pentru că se tem de competiție? Se simt amenințați de femei?

Will îi aruncă o privire surprinsă.

– Să nu-mi spui că ești o adeptă a feminismului!

– Și de ce nu? i-o întoarse ea. Nu înțeleg de ce ești atât de mărginit cu privire la acest subiect.

– Ia exemplul lui Annabel: vrând să facă prea multe, nu reușește să se descurce. Mai devreme sau mai târziu, asta va ridica probleme enorme. De altfel, micuța Charlotte are deja nevoie s-o vadă un consilier de educație. La șapte ani, îți dai seama?

– Nu este neapărat vina Annabelei. Poate că Charlotte este un copil dificil din fire.

– Nu cred în acest gen de lucruri. Această micuță are pur și simplu nevoie de o mamă cu normă întreagă. Annabel este prea egoistă ca să-și dea seama. Pe de altă parte, Mark este la fel de vinovat: i-am spus de multe ori că ar trebui să-i ceară soției lui să înceteze să lucreze.

Tennessee scutură din cap, consternată.

– Cum poți avea idei atât de învechite? Ce se va întâmpla când copiii vor părăsi casa? Annabel se va trezi complet singură, fără slujbă și cu puține șanse de a mai găsi una interesantă...

– Ea nu va avea decât să lucreze benevol într-o asociație oarecare, dacă simte nevoia unei ocupații.

– Ce provocare, nu-i așa? ironiză Tennessee. Nu există nici o îndoială că ar fi o mare fericire pentru ea...

Ea se întrerupse brusc, deoarece o durere violentă îi sfredeli capul.

– Migrena ta? întrebă imediat Will aruncându-i o privire îngrijorată.

Ea clătină din cap și această simplă mișcare îi smulse un geamăt.

– Ai prea des aceste dureri de cap, reluă Will. Trebuie să mergi să te vadă un doctor chiar mâine dimineață.

– Va trece, n-ai de ce să faci o întreagă poveste din asta.

– Așadar, n-am nici măcar dreptul să mă neliniștesc pentru tine? Faptul de a merge să te vadă un doctor riscă să-ți prejudicieze prețioasa ta carieră?

Rămaseră amândoi tăcuți un timp, șocați, conștienți că tocmai avuseseră prima lor ceartă. Apoi, dintr-o dată, spuseră în același timp:

– Îmi pare rău; nu asta voiam să spun.

– Iartă-mă; îți mulțumesc că-ți faci griji pentru mine.

Will scoase un oftat și-și puse mâna peste cea a lui Tennessee.

– A fost într-adevăr un weekend îngrozitor, nu-i așa?

– Epuizant, admise ea.

– Te rog, draga mea, du-te să te consulte un medic în legătură cu aceste migrene.

– Da, da, promit.

***

Tennessee își ținu promisiunea și regretă că nu consultase medicul mai devreme. Acesta a declarat într-adevăr că durerile de cap se datorau probabil tipului de pilule contraceptive pe care le folosea și-i prescrise o nouă marcă.

– Terminați-vă folia începută și încercați aceste pilule, încheie el. Dacă veți mai avea migrene, reveniți să mă vedeți.

Tânăra femeie nu înțelegea de ce să-și termine folia cu pilule dacă acest contraceptiv era cel care-i dădea dureri de cap; de aceea, cumpără imediat noile pilule, pe care începu să le ia chiar în ziua aceea.

În primele două săptămâni, se simți într-o stare puțin bizară, dar curând, toate simptomele dispărură, ca și migrenele.

Din cauza acestui schimb de pilule, nu se neliniști că nu avu ciclu la data obișnuită. Dar când, luna următoare, nu mai avu deloc, începu să ia lucrurile mai în serios.

Într-o zi când prânzea cu Emma, aceasta din urmă simți că o preocupa ceva și o întrebă ce are. Tennesse ezită, apoi sfârși prin a-i mărturisi îngrijorările ei.

– Dar poate este doar o alarmă falsă, deoarece tot timpul am luat fie o pilulă, fie alta.

– Totuși, mai bine să te asiguri, spuse Emma. N-ai decât să cumperi de la farmacie unul din acele teste de sarcină.

Câteva zile mai târziu, sincer neliniștită de data asta, Tennessee se gândi să urmeze sfatul prietenei ei. Fu stupefiată când testul se dovedi pozitiv. Repetă testul, sigură că trebuie să fi făcut o greșeală, dar rezultatul fu același. O vizită la medicul ei îi confirmă diagnosticul.

În momentul acela, Will era absent, plecat cu câțiva prieteni să petreacă vreo zece zile în sudul Franței. Ea refuzase să-i însoțească pentru a nu lipsi prea mult timp de la serviciu.

– Bărbații nu sunt niciodată prezenți când ai nevoie de ei! îi spuse Emmei pe un ton disperat.

Când avusese rezultatele analizelor, se dusese imediat la prietena ei. Aceasta era singură. Cu toate că Tennessee părăsise de mult apartamentul, încă nu fusese înlocuită.

– Poate este mai bine că lipsește, remarcă Emma. Așa, vei putea reflecta cu calm la această problemă.

– Sper că va fi mulțumit, spuse Tennessee, nervoasă. Nu știu dacă vrea copii...

– Nu i-ai vorbit de asta, totuși? se interesă Emma cu un aer îngrozit.

Tennessee își încruntă sprâncenele.

– Dar va trebui să-i spun!

– De ce? Ce-l privește pe el?

– Emma!

– Ți-a cerut să rămâi însărcinată?

– Nu, dar...

– Atunci, sper că n-o să lași o scăpare involuntară ca asta să-ți strice toată viața.

Tennessee o privi stupefiată.

– Dar despre ce vorbești?

– Despre un avort, bineînțeles! Doar nu intenționezi totuși să-l păstrezi?

– Ba da, bineînțeles. Este un copil, declară tânăra femeie consternată.

– Baliverne! Nu este decât un ovul fertilizat, punct final. Altfel spus, un accident, și care pică într-un moment deosebit de nepotrivit al vieții tale. Trebuie să dai dovadă de bun-simț și să rezolvi asta cât mai rapid și mai discret posibil.

– Dar ar fi rău să...

– Vrei într-adevăr să strici viața ta și pe cea a lui Will? i-o reteză Emma.

Tennessee o privise cu disperare.

– Nu, bineînțeles. Dar crezi că a avea un copil este un lucru atât de îngrozitor?

– Asta depinde de ceea ce aștepți. Va trebui să-ți părăsești slujba, pentru început.

– Nu neapărat. Aș putea angaja o...

– Îți amintesc că ai fost angajată în această companie deoarece erai liberă de orice legătură. Cum ai putea să călătorești în toată Europa și să lipsești săptămâni întregi dacă ai un copil în brațe?

– Dar va fi și copilul lui Will, și el mă va ajuta să mă ocup de el!

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Tennessee își mușcă buzele. Își amintea prea bine discuția ei cu Will despre mamele care lucrează... Copleșită, își plecă privirea. Emma profită de situație ca să insiste.

– Când bărbații sunt pregătiți să se implice și să aibă copii, își cer de obicei amantele în căsătorie. Will nu ți-a cerut să te căsătorești cu el, așa-i?

Tennessee ridică din umeri și scutură din cap.

– Ne cunoaștem de prea puțin timp.

– Dacă ai acest copil, îl vei obliga să se angajeze, chiar dacă vrea sau nu. Vrei să rămână cu tine din obligație?

Încruntându-și sprâncenele, Tennessee scutură din nou din cap.

– Nu, dar el are dreptul să știe, ca să putea discuta despre... despre acest lucru împreună.

– Dacă faci asta, nu-i vei lăsa, în realitate, nici o alegere. Va crede doar că încerci să-l presezi, cu scopul de a-l forța să ia o decizie. Bietul de el, pune-te în locul lui! Dacă-ți spune să păstrezi copilul, va fi constrâns să aibă grijă de amândoi până la sfârșitul zilelor sale; dacă-ți cere să avortezi, se va simți întotdeauna vinovat și tu nu vei întârzia să-i reproșezi că ți-a impus această decizie. I-o vei arunca în față la cea mai mică ceartă, și într-o zi se va sătura și va pleca.

Tennessee pălise. Totuși, spuse:

– Și dacă Will îmi propune să păstrez copilul și să ne căsătorim?

Emma scoase un mic râs disprețuitor.

– În cazul acesta, la fiecare scenă, el va fi cel care te va acuza că l-ai prins în cursă, până în ziua când se va hotărî să plece să-și caute altundeva libertatea de care l-ai lipsit.

– Așadar, este fără ieșire!

– Mă tem că da.

Tennessee își redresă capul, incapabilă să abandoneze partida atât de repede.

– Dar s-a întâmplat multor oameni de-a lungul timpului și asta nu i-a împiedicat pe toți să aibă o căsnicie fericită...

– Poate altădată, dar astăzi nu mai este de actualitate. Mai ales când o femeie vrea să-și păstreze cariera – cum este cazul tău, o știu. În ultimă instanță, dacă ai accepta să abandonezi totul pentru a deveni soția lui Will și mama copilului, ar putea fi posibil...

Tennessee își amintea cuvintele lui Will: spusese că oamenii nu trebuie să aibă copii dacă nu sunt dispuși să se consacre exclusiv educației lor. Avu impresia că o mână înghețată îi strângea inima.

– Serios, draga mea, continuă Emma, cred că chiar în interesul lui Will, n-ar trebui să-i spui. Numai dacă te hotărăști să nu păstrezi copilul, bineînțeles. Dar nu înțeleg de ce ai face așa ceva.

Tennessee scutură din cap cu disperare.

– Dar, trebuie să-l păstrez!

– În cazul acesta, să nu te miri dacă Will te părăsește.

– N-o va face! Nu-l cunoști! protestă tânăra femeie gata să plângă.

Emma se apropie și o luă în brațe.

– Îmi pare rău, draga mea, dar așa este viața: există bărbați care nu vor copii și mă tem ca Will să nu facă parte dintre aceștia. Sincer, n-ar fi o prostie să vă stricați viețile pentru un lucru atât de mic ca acesta? O spui tu însăți că vă cunoașteți de puțin timp. La ce bun să grăbești lucrurile? Dacă vrei, te voi ajuta. Cunosc o clinică foarte discretă unde ai putea să mergi: nimeni nu va afla nimic.

Tennessee era lividă, acum.

– Dar... și... copilul? bâigui ea cu dificultate.

– Nu trebuie să te neliniștești, afirmă Emma. Deocamdată, încă nu este un copil. Nu este nimic. Tenny, trebuie s-o faci. Îți dai seama, nu-i așa?

Încet, fără tragere de inimă, Tennessee clătină din cap.

– Iată-te rezonabilă. Sunt sigură că Will te va iubi și mai mult. Să știi, draga mea, uneori, noi femeile trebuie să fim foarte puternice pentru a păstra bărbații pe care-i iubim.

***

Cele câteva zile care urmară fură cele mai îngrozitoare din viața lui Tennessee. Era fără încetare hărțuită de îndoieli, închinând când spre o soluție, când spre cealaltă. Nu dormea, nu mânca și era complet incapabilă să se concentreze asupra muncii ei – în timp ce Emma își petrecea timpul repetându-i că trebuie să se hotărască să facă avort.

Pretextând o boală, Tennessee rămase acasă, sperând să reflecteze cu calm, dar Emma o suna de două ori pe zi.

Trebuia să se decidă, îi spunea fosta ei colocatară, să nu mai tergiverseze... Să nu uite că-l va pierde pe Will dacă păstra copilul...

Will încă nu se întorsese. Tennessee era când nerăbdătoare să-l revadă, când tremura la ideea că va reveni înainte de a avorta – o idee care continua s-o îngrozească...

Tânăra femeie era într-o stare disperată. Dacă cel puțin Will nu s-ar fi opus atât de categoric ca femeile cu copii să lucreze! Ea n-ar fi ezitat atunci să păstreze copilul. Dar știa că, dacă trebuie să-și întrerupă lucrul, va fi foarte nefericită. Avea nevoie de bucuria pe care i-o procura căutarea de noi piețe, contactul cu clienții, provocările cărora trebuia să le facă față zilnic. Nu a făcut oare studii îndelungate ca să ajungă aici? Era prea tânără ca să abandoneze totul, și ideea de a-și petrece următorii patruzeci de ani acasă nu i se părea deloc atrăgătoare.

După încă o noapte de insomnie petrecută privind chinuindu-se în gol, Tennessee începuse să se simtă realmente bolnavă. Hotărârea pe care trebuia s-o ia o scotea din minți.

Avortul era împotriva tuturor convingerilor ei, a tuturor sentimentelor ei profunde. Totuși, nu trebuia oare să țină seama de nevoile lui Will? Dacă se căsătorea cu ea din simplă datorie, niciodată nu va putea să-l ierte. Ea nu va suporta să vadă fericirea lor devenind constrângere și dragostea lor ură.

În dimineața aceea, îi telefonă Emmei și-i spuse cu o voce tremurătoare:

– Eu... intenționez să mă duc astăzi la clinică. Ești de acord să mă însoțești?

– Îmi pare rău, răspunse Emma, dar am întâlniri toată ziua, pe care nu le pot anula. N-ai putea să mergi în altă zi? Dar nu, acum că te-ai hotărât, trebuie să te grăbești...

– Nu-i nimic. Nu-ți face griji, mă voi descurca singură.

– Nu există nimeni cu care...?

– Nu. La revedere, Emma.

Tennessee închise telefonul și-și mușcă violent buzele, reținându-și lacrimile. Nu era nicidecum sigură că are curajul să meargă singură la clinică. Niciodată nu avusese atâta nevoie ca acum de o prezență prietenoasă...

Incapabilă să rămână în apartament, ieși și se îndreptă spre parcul din vecinătate.

Aici, se încrucișă cu un grup de tinere femei care-și plimbau copilașii în cărucioare. Nu erau foarte bine îmbrăcate, dar păreau fericite, iar bebelușii lor erau adorabili.

Până atunci, Tennessee nu acordase deloc atenție copiilor; dar acum, în timp ce se apropia de micul grup, care se oprise pe malul unui mic lac pentru a arunca pâine unor rațe, încetini pașii și privi. Unul din micuți îi atrase în mod deosebit atenția. Era sigură că era băiat, cu ochii mari albaștri încrezători și cu năsucul cârn. Deodată, el îi aruncă un zâmbet larg, fără dinți, și Tennessee știu că n-avea de ales, că, de fapt n-a dorit-o niciodată cu adevărat.

Surâzând de ușurare, se îndreaptă cu pași sprinteni spre ieșirea din parc. Îi va telefona lui Will și-i va anunța sarcina ei fără să mai întârzie.

Erau mulți adolescenți care pedalau cu toată viteza în parc, făcând întreceri, urmărindu-se în jurul copacilor și de-a lungul aleilor. În timp ce Tennessee se grăbea la cotitura unei alei, unul din ei veni drept spre ea.

Tennessee scoase un strigăt de alarmă și el încercă să schimbe direcția, dar era prea târziu. O lovi în plin, ea se clătină și căzu lovindu-se violent de un copac. Adolescentul, speriat, se grăbi s-o șteargă.

Două femei care își plimbau câinii alergară s-o ajute pe Tennessee să se ridice. Foarte zdruncinată, trebui să aștepte câteva minute pe o bancă înainte de a putea să plece; în plus, trebui să ia un taxi până acasă, unde se întinse ca să se odihnească.

După mai puțin de o oră, începu să sângereze. Hotărârea care-i fusese atât de greu s-o ia nu-i mai aparținea.

Când Emma îi telefonă a doua zi, tânăra femeie era încă în pat, foarte slăbită.

– Cum te simți? Ai fost la clinică?

Tennessee tremură la amintirea celor prin care trecuse. Vocea ei era plină de disperare când murmură.

– Pierdut... Am pierdut copilul!

– A fost atât de greu? Vrei să vin să-mi vorbești?

– Nu! Lasă-mă în pace, Emma, mă auzi? Nu mai vreau niciodată să te aud vorbind despre el!

Și închise telefonul.

***

Will se întoarse acasă peste câteva zile, dar nu-i spuse nimic despre ce păţise. Părea atât de fericit încât nu voia să-i strice această bucurie.

La o săptămână de la pierderea sarcinii, fizic se simţea în formă. Psihic, în schimb, era altă poveste; degeaba încerca să-şi alunge această poveste din minte, nu reuşea. Era măcinată de vinovăţie, convinsă că dacă n-ar fi intenţionat să avorteze, nu şi-ar fi pierdut copilul. Desigur, ştia că acea cădere fusese provocată de ceea ce se întâmplase, dar îndoielile ei nu influenţaseră oare destinul? Niciodată n-ar fi trebuit s-o asculte pe Emma. Ar fi trebuit să-şi urmeze conştiinţa chiar de la început...

Din fericire, gentileţea lui Will o ajuta să treacă peste suferinţa ei.

Abia peste câteva săptămâni începu să-şi dea seama că la birou începuse să se vorbească despre ea pe la spate. Într-o zi, tocmai când intra la toaletă, două fete tăcură brusc şi luară expresii vinovate; expresii pe care le regăsi pe feţele mai multor colegi, zilele următoare. Remarcă de asemenea că unii membrii ai personalului se purtau mai puţin prietenos faţă de ea... în timp ce alţii – bărbaţi în special – o tratau, dimpotrivă, într-un mod prea amical.

Unul din ei, care avea reputaţia unui adevărat donjuan, intră într-o dimineaţă în biroul ei şi închise uşa în spatele lui.

– Ce pot să fac pentru dumneata? întrebă ea cu răceală.

– Ce-ai spune să mă însoţeşti diseară să bem un pahar la bar, pentru început?

– Nu, mulțumesc.

– De ce nu? Ar putea să-ți placă, insistă el apropiindu-se și punând o mână pe coapsa tinerei femei.

Tennessee sări în picioare.

– Cine ți-a permis să mă atingi? exclamă ea. Ieși de aici imediat, altfel voi depune plângere împotriva dumitale pentru hărțuire sexuală!

Interlocutorul ei scoase un mic râs ironic.

– Și cine te va crede, cu reputația pe care o ai? Toată lumea știe că faci orice ca să-ți mărești șansele de reușită în meserie.

– Despre ce vorbești? întrebă ea, uluită.

– Ca și cum n-ai ști! Dar liniștește-te: cu mine, nu este nici un risc să rămâi însărcinată și să ai nevoie să scapi de copil!

Timp de câteva secunde, prea șocată pentru a vorbi, Tennessee îl privi cu gura căscată. Curând însă, simți că urcă în ea o furie atât de mare încât nici nu-și mai dădu osteneala să nege acuzația mincinoasă. Dintr-o săritură , se apropie de ușă și o deschise larg.

– Ieși de aici, nemernicule! strigă ea.

– O să mi-o plătești, destrăbălato, răspunse celălalt printre dinți înainte de a se depărta.

Încă tremurând de furie, Tennessee se așeză în spatele biroului său și își prinse capul în mâini. Așadar, iată de ce își găsea colegii ciudați: toți își imaginau că făcuse un avort!

O singură persoană putea să fie responsabilă de acest zvon: Emma. Emma care se considera prietena ei...

Se gândi din nou la modul în care-i „suflase" cei trei noi clienți și cum o dăduse afară din apartament. Nu erau oare mai mult acțiunile unei dușmance decât ale unei prietene?

Rămase un timp abătută, scârbită. Apoi își înălță capul. Puțin o interesa ce gândeau oamenii din biroul ei; atâta timp cât îl avea pe Will, era fericită. Ei n-aveau decât să se ducă la naiba cu toții.

Hotărî să-i spună totul lui Will chiar în seara aceea. Dar se trezi blocată în ambuteiaje pe drumul spre casă, și trebui după aceea să se grăbească să se schimbe pentru a ieși să cineze împreună cu niște prieteni, astfel încât nu avu ocazia să abordeze subiectul. Dimineața următoare, trebui să plece la Milano pentru o conferință și hotărî prin urmare, fără tragere de inimă, să nu-i vorbească decât la întoarcere.

În timpul absenței sale, îi telefonă lui Will în fiecare seară, ca de obicei. În primele două zile, conversațiile lor se desfășurară bine; el se arătă tandru și îndrăgostit. Dar în a treia zi, nu reuși să-l găsească și trebui să-i lase un mesaj pe robot. La fel se întâmplă și ziua următoare.

O neliniște surdă o cuprinse, care spori când sosi la aeroport și văzu că el nu venise s-o aștepte.

În secunda când intră pe ușa apartamentului, presimțirile ei cele mai rele se confirmară și ea știu că lumea ei se prăbușise.

Toate lucrurile ei erau adunate în vestibul. Will era așezat într-un fotoliu din sufragerie și o aștepta. Nu se ridică; fața lui avea duritatea granitului și ochii erau mai reci decât cel mai înghețat ocean.

– Așadar? Ai profitat de conferința ta ca să faci un nou avort? întrebă el.

Tânăra femeie deveni lividă.

– Nu! stringă ea. Îmi închipui că Emma ți-a vorbit?

– Emma? Ia te uită, ar fi trebuit să știu că are ceva de-a face cu asta! Nu, de fapt un tip respingător de la biroul tău a venit să mă caute într-un bar ca să mă anunțe că mi-ai omorât copilul. Și-a bătut joc de mine cu o plăcere evidentă.

– Sper că i-ai spart mutra!

Tennessee făcu un pas spre el și reluă cu un aer rugător:

– N-am făcut avort, Will. Am...

– Încerci să mă faci să cred că nu erai însărcinată?

– Nu, dar...

– Ești însărcinată în acest moment?

– Nu, admise ea, cu inima frântă. Dar tu nu...

– Cum ai putut face așa ceva? Cum ai putut măcar să te gândești?

Figura lui Will era acum schimonosită de ură.

– Ieși de aici! Nu vreau să te mai văd niciodată!

– Will, nu! Te rog, lasă-mă să-ți explic...

Fără să-i asculte rugămințile, o prinse de braț și o împinse până la ușă. În trecere, îi adună lucrurile și le aruncă pe coridor. Apoi intră înăuntru și trânti ușa.

Degeaba bătu Tennessee în ușă, strigă, plânse, nimic nu reuși. Tocmai se resemna să se așeze pe ștergătorul de picioare și să rămână acolo până va binevoi s-o asculte, când ușa imobilului fu deschisă de un bărbat.

– Domnișoară Reid? Sunt șoferul taxiului, mi s-a spus să vă caut și să vă duc la hotel.

Tennessee înțelese că totul se sfârșise și, deși trecea prin chinurile iadului, abandonă partida.

Capitolul 3

Acum, trenul gonea în noapte în timp ce amintirile dureroase se îngrămădeau în mintea chinuită a lui Tennessee. Polițistul îi spusese că va putea să se izoleze, dar această promisiune nu era suficientă ca s-o liniștească; era evident că Will și cu ea vor sfârși prin a se încrucișa, orice ar face pentru a-l evita. Ce va face, atunci?

Scoase un suspin și încercă să se gândească la altceva. În cele din urmă, trebuie să fi ațipit, deoarece s-a trezit tresărind după mai mult de o oră. Trenul încetinea.

Polițista îi spuse lui Tennessee că ele trebuie să coboare la gara următoare.

Nu se făcuse încă ziuă când rămaseră pe peronul pustiu. Le aștepta o camionetă în care Tennessee trebui să urce în spate. Geamurile fuseseră acoperite, astfel încât nu putea să vadă în exterior.

O jumătate de oră mai târziu, înghețată și epuizată, coborî întinzându-se și privi în jurul ei. Se găsea în centrul unei curți mari, în fața unui imens castel de piatră. Ziduri înalte împrejmuiau curtea.

Timp de câteva secunde, Tennessee se întrebă dacă era vorba de o închisoare, dar văzu curând o mică pancartă lângă ușa grea de stejar, indicând: „Hotelul Castelului".

Ridicând ochii, remarcă mici turnulețe rotunde care se ridicau în cele patru colțuri ale clădirii și obloanele grele care protejau ferestrele de la patru etaje. Era mult mai frig decât la Londra, și privind dincolo de zidurile incintei, Tennessee zări în depărtare vârful acoperit de zăpadă al unui munte. Instinctul îi șopti că se afla în Scoția – probabil în nordul țării, judecând după timpul cât durase drumul.

– Să intrăm, spuse polițista luându-i brațul.

Șoferul le urmă, purtând valizele lui Tennessee.

Un bărbat destul de tânăr îmbrăcat într-un pulover gros de lână roșie, le deschise ușa.

– Este ultima? întrebă el.

– Da, încuviință șoferul. Toți sunt la dumneavoastră, acum.

Bărbatul cu puloverul roșu se întoarse spre Tennessee care-și încruntase sprâncenele, nemulțumită că este tratată ca un colet.

– Sunt căpitanul Waters, declară el. Mike Waters.

– Căpitan? repetă Tennessee.

– Aparțin armatei, explică el. Poliția ne-a cerut ajutorul. Bun, pentru început, trebuie să vă vorbesc despre reguli. Nu

trebuie să încercați în nici un caz să luați legătura cu cineva din exterior. Nici prin scrisori, nici prin telefon, nici prin orice alt mijloc. Înțelegeți?

– Da, bineînțeles.

– Bine. Acum, am să vă conduc la camera dumneavoastră, după care vom face turul proprietății.

Camera lui Tennessee se găsea la etajul al treilea spre o imensă pădure de conifere care se întindea cât vedeai cu ochii.

„Ei bine, nu vom avea nici o dificultate să găsim un brad de Crăciun", se gândi tânăra femeie nu fără cinism începând să-și desfacă valizele.

Când coborî din nou în vestibul, Mike Waters o aștepta. Începu vizita de la parter, cu restaurantul, unde trei chelneri erau ocupați să aranjeze mesele pentru micul dejun.

– Se pare că aveți multă lume aici, observă ea numărând aproape zece mese.

– Majoritatea membrilor personalului locuiesc aici cu familiile lor. Dar liniștiți-vă, au fost făcute cercetări pentru a ne asigura de probitatea fiecăruia.

Tennessee clătină din cap, vag liniștită la ideea că ar putea trece neobservată în mijlocul tuturor acestor oameni.

Căpitanul Waters o duse apoi să viziteze celelalte încăperi de la parter: o sală de televiziune, un bar, o sală de bal, un fumoar, o sală de jocuri. Adăugă că o piscină și o sală de gimnastică se aflau la subsol.

Locul era într-adevăr imens, și asta o liniștea de asemenea pe tânăra femeie: unde se găsea, dacă îl va vedea vreodată pe Will apropiindu-se, va putea fără dificultate să se refugieze în altă parte.

Nu era încă ora șapte – prea devreme pentru ca ceilalți „oaspeți" să coboare – dar având în vedere drumul lung pe care-l străbătuse, lui Tennessee i se oferi un mic dejun anticipat. Ea acceptă cu căldură, gândindu-se că astfel va termina înainte ca Will să-și facă apariția.

Bău un pahar mare cu suc de portocale și un chelner zâmbitor îi aduse ouă jumări, pâine prăjită și o cafetieră fumegândă. Tennessee se așeză la o masă situată lângă fereastră, gândind că nu luase în viața ei o masă în circumstanțe atât de ciudate.

În colțul opus al sălii, se deschise o ușă dar pe moment nu-i acordă atenție. Deodată, totuși, un fel de instinct primitiv o făcu să ridice încet capul.

Will se afla în cadrul ușii. Sala era imensă și ei se găseau fiecare la un capăt. Totuși, în ciuda distanței, Tennessee avea conștiința dureroasă a tensiunii care emana din Will în timp ce o privea, cu maxilarele încleștate. Într-un interval de timp care i se păru nesfârșit, o măsură în tăcere. Apoi, brusc, Will înaintă în sală și, apropiindu-se de o masă, se așeză deliberat cu spatele la Tennessee.

Acesta din urmă își plecă ochii spre farfuria sa și simți că mâna care ținea furculița tremura. Întinzând brațul într-un gest mecanic, reuși să ia ceașca ei cu cafea și bău o înghițitură.

Așadar, Will era hotărât s-o ignore...

El purta un trening și se gândi că trebuie să se trezească devreme ca să meargă să se antreneze în sala de gimnastică sau să înoate câteva lungimi în piscină. Odinioară, se gândi Tennessee mușcându-și buzele, Will rămânea în pat dimineața. Spunea că, atunci când era lângă el, avea lucruri mai bune de făcut decât să se agite într-o sală de gimnastică.

Încercă să mănânce ouăle, dar toată pofta îi pierise. Din mândrie, totuși, refuză să se ridice și să plece; îi era prea teamă ca Will să nu deducă din asta că prezența lui o stânjenea.

Din fericire, alți oaspeți treziți devreme nu întârziară să sosească. Ei îi salutară pe Will și-i aruncară lui Tennessee priviri curioase. Profitând de zgomotul produs de sosirea lor, tânăra femeie se ridică de la masă cât de firesc reuși și ieși din sală forțându-se să nu alerge și să nu privească în direcția lui Will.

O dată ajunsă în camera sa – urcase în fugă, prea agitată ca să aștepte liftul – se lăsa să cadă într-un fotoliu, cu inima bătând grăbită. Dumnezeule Mare, era ridicolă! Cum va putea petrece mai mult de o săptămână într-o asemenea stare de nervi? Din păcate nu putea face nimic: gândurile ei nu încetau să revină la Will.

El nu era însoțit. Dar asta nu însemna nimic: poate că soției lui nu-i plăcea să se scoale devreme. Sau poate era obosită deoarece făcuseră dragoste noaptea trecută...

O gelozie sălbatică aproape dureroasă fizic, puse stăpânire pe ea și se agăță de brațele fotoliului. Pentru a milioana oară,

se gândi câte lucruri ar fi fost altfel dacă ar fi acționat după instinctul ei și l-ar fi sunat pe Will îndată ce aflase că era însărcinată, în loc s-o asculte pe Emma.

Strângând din dinți, se forță să se gândească la altceva. În clipa aceea, auzi râsete afară; apropiindu-se de fereastră, aruncă o privire prin geam. Copii, bine încotoșmănați ca să nu sufere de frig, se jucau de-a pisica și șoarecele în curte. Ea îi privi îndelung, gândindu-se la copilul pe care Will și ea ar fi trebuit să-l aibă. Cu cine ar fi semănat oare? Cu acel băiat micuț brunet cu fața acoperită cu pete de roșeață care alerga râzând, sau cu celălalt, ciufulit, care îl urmărea țipând?

În imaginația sa, copilul era întotdeauna un băiat. La fel și în visele ei – aceste vise care reveneau mereu și în care era din fericire căsătorită cu Will și-și creșteau copilul împreună. Trezirea era întotdeauna atât de dureroasă...

Se îndepărtă de fereastră și hotărî să coboare din nou la parter.

O femeie matură, destul de durdulie, sosea în vestibul chiar în momentul când ea ajungea la baza scării.

– Bună ziua! spuse doamna. Trebuie să fiți ultimul jurat, cel pe care-l așteptam... Începeam să ne neliniștim pentru dumneavoastră, să știți.

– Eram într-o călătorie în străinătate, explică Tennessee. Nu m-am întors la Londra decât ieri.

– În orice caz, sunt mulțumită că ați sosit teafără și nevătămată, afirmă interlocutoarea sa. Sunt Gwenda Paston, soția judecătorului.

Doamna Paston o luă pe Tennessee sub aripa ei și o conduse în restaurant ca s-o prezinte numeroaselor persoane.

Tennessee se așeză lângă o femeie care fusese și ea jurat; aceasta începu imediat să-i relateze cu vervă ce se întâmplase înainte de sosirea ei.

Majoritatea persoanelor implicate erau la castel de aproape zece zile și începeau să se cunoască bine. Aveau la dispoziție diverse distracții: turnee de bridge sau de șah, lecții de olărit sau de pictură pe mătase, sporturi...

– Spuneți-mi, întrebă Tennessee, toată lumea a venit cu soția și copiii?

– Aproape, da, încuviință doamna. Există unul sau doi celibatari, un divorțat... Will Brydon este de asemenea singur. Trebuie să-ți amintești de el, deoarece prânzeați adeseori împreună, în timpul procesului.

– Da, într-adevăr, admise Tennessee cu o nepăsare prefăcută. Așadar, este tot singur?

– Așa se pare, cu toate că s-a arătat foarte prietenos în ultima săptămână cu unul din martori... O fostă iubită a lui Ramsay.

Ea pufni.

– Dar mă întreb dacă va continua să se intereseze de ea, acum că ai venit.

Asta se voia un compliment și Tennessee se forță să surâdă în timp ce se întreba ce voia să spună prin „foarte prietenos". Bineînțeles, faptul că Will este preocupat să seducă pe alta ar fi trebuit s-o liniștească, deoarece astfel

aveau mai puține șanse să dea nas în nas unul cu altul; dar oricum, nu putea să ignore durerea care-i străpungea inima la acest gând.

– Și dumneata, draga mea micuță? Ești încă celibatară?

– Oh, da, răspunse ea zâmbind. Deși am un prieten foarte apropiat, adăugă ea sub un impuls.

Nu era nici o îndoială că asta va ajunge la urechile lui Will...

Tennessee rămase cu interlocutoarea ei până la prânz. Li se alătură un mic grup de persoane cu care se îndreptă spre restaurant, apoi în sala de televiziune, unde priviră împreună un film la video.

După aceea, totuși, grupul se despărți: cei mai mulți doreau să urce în camera lor ca să se odihnească și să se schimbe înainte de cină care, află Tennessee, va fi servită devreme, la ora șapte precis.

Erau vreo zece persoane care așteptau ascensorul, astfel că optă pentru scară. Se apropia de palierul celui de-al doilea etaj când se încrucișă cu Will, care venea în sens invers.

Își păstră capul plecat, pregătită să-l ignore, dar el își încetini mersul și spuse cu o voce rezervată:

– Tennessee?

Agățându-se ferm de balustrada de lemn, își ridică ochii spre el.

În trei ani, se schimbase puțin. Obrajii îi erau ușor trași și sprânceana stângă – odinioară ridicată cu un aer ironic – părea să-i dea un aer mai cinic, acum.

– Bună ziua, Will, spuse ea cu un ton pe care se forța să-l păstreze calm.

– Ciudate circumstanțe pentru o întâlnire, remarcă el.

– Da, nu-i așa?

Trecu un paznic. Tennessee se pregătea să-și continue drumul când Will reluă:

– De ce ți-a trebuit atât de mult timp ca să vii?

– Eram plecată într-o călătorie de afaceri.

– Ah, da, slujba ta prețioasă... Îmi imaginez că lucrezi încă la aceeași companie?

– Da, răspunse ea scurt.

Ar fi putut spune mai multe, dar consideră că nu era necesar.

– Și presupun că acum ești marea șefă a departamentului comercial?

– Conduc propria mea echipă și propria mea zonă geografică, da.

– Nu știu de ce, dar eram sigur.

Disprețul era acum mult mai evident în vocea lui.

– La urma urmei, slujba ta a fost întotdeauna lucrul cel mai important pentru tine, nu-i așa?

– Așa este, acum, răspunse ea, alegându-și cu grijă cuvintele.

Dar cuvintele ei nu avură efectul scontat.

– Cel puțin, nu te mai prefaci, se mulțumi să i-o întoarcă Will.

Ea își încruntă sprâncenele.

– Ce vrei să spui?

– Nu pretinzi că acest nou tip din viața ta contează mai mult pentru tine decât cariera.

Dumnezeule! Uitase complet această poveste... Hotărât lucru, bârfele se răspândeau mult mai repede decât crezuse!

Înainte să poată găsi ceva de spus, Will o întrebă cu o voce tăioasă:

– Cine este?

– Nimeni.

El râse răutăcios.

– Câtă onestitate! Așadar, te servești de el ca de un obiect sexual când singura dragoste din viața ta, compania, îți lasă câteva momente de răgaz?

Tennessee simți că roșește.

– Voiam numai să spun că nu era nimeni pe care să-l cunoști. De ce naiba îți permiți să fii atât de agresiv?

Cu viteza fulgerului, se aplecă spre ea și-i prinse încheietura mâinii.

– Am dreptul să te tratez cum cred de cuviință și știi foarte bine de ce.

Ea își cufundă privirea în ochii lui, și orice furie o părăsi. Ar fi vrut să-l întrebe de ce mai avea atâta importanță pentru el – dacă asta însemna că ea însăși mai avea importanță în ochii lui. Dar se temu de răspunsul lui, se temu de asemenea să nu interpreteze greșit sensul întrebării ei.

– Dă-mi drumul, Will, se mărgini să spună cu o voce răgușită.

El se supuse imediat.

– Bineînțeles. Ce-mi pasă mie că strici viața altui bărbat?

Acestea fiind zise, o depăși și coborî rapid scara.

Tennessee îl privi depărtându-se. Apoi, brusc, ca urmărită de un demon, urcă în fugă treptele spre etajul superior. În graba ei, nu-l văzu pe bărbatul care cobora și se lovi de el violent.

„Hotărât lucru, e ziua mea proastă!" se gândi ea scuzându-se.

– Este vina mea, afirmă necunoscutul.

De talie mijlocie, puțin mai în vârstă decât Will, avea o față plăcută și afișa un surâs fermecător.

– Nu v-am lovit rău, sper? întrebă el.

– Nu, nu, e în ordine, afirmă Tennessee cu intenția de a se îndepărta.

Dar, el o opri.

– Sunteți membrul juriului care lipsea, nu-i așa?

– Da, într-adevăr. Mă numesc Tennessee Reid.

El clătină din cap.

– Începeam să ne temem ca Ramsay să nu vă fi găsit înaintea poliției.

– Oh, nu, eram doar plecată într-o călătorie de afaceri. Dar iertați-mă, nu știu cine sunteți...

– Ben Lucas, răspunse el strângându-i mâna. Nu mă recunoașteți fără îndoială, deoarece ultima dată când ne-am văzut, purtam o perucă.

– O perucă? În cazul acesta, trebuie să fiți unul dintre magistrați...

– Absolut...

– Îmi pare rău pentru colegul dumneavoastră care a fost omorât, declară Tennessee cu sinceritate.

Își dădea seama brusc de realitatea pericolului care-i amenința pe toți, și asta o făcu să se înfioare. Ben Lucas remarcă.

– Ascultați, mai este destul timp până la cină. Ce-ați spune dacă am lua un pahar împreună?

– Mă tem că barul nu este deschis, la ora asta.

– Nu, dar am o sticlă cu un scotch excelent în apartamentul meu.

– În apartamentul dumneavoastră?

– Eh, da! Judecătorul Paston și cu mine am sosit primii, și am avut posibilitatea să ne alegem camerele. Veniți să vedeți; locuiesc într-unul dintre turnulețe.

Tennessee ezită câteva secunde, dar se gândi că, după dezagreabila întrevedere cu Will, avea nevoie de un întăritor. Pe de altă parte, Ben Lucas părea relativ inofensiv.

Urcară până la etajul al patrulea, apoi merseră de-a lungul coridorului și urcară o altă scară. Apoi Ben deschise o ușă încastrată în peretele gros.

Apartamentul lui ocupa două nivele și era superb mobilat în cel mai pur stil vechi scoțian.

– Sunt impresionată! exclamă Tennessee în timp ce el prepara două pahare cu whisky.

Se așezară în fotolii adânci din apropierea șemineului.

– Cred că este Crăciunul cel mai straniu din viața mea, declară Tennessee pe un ton gânditor.

– Așa este pentru majoritatea dintre noi, încuviință Ben Lucas. Mai ales pentru cei care a trebuit să lase persoane iubite în urma lor.

– Este cazul dumneavoastră? întrebă tânăra femeie cu compasiune.

– Nu, trăiesc singur. De fapt, mă gândeam la dumneavoastră. Am surprins fără voia mea conversația pe care ați avut-o cu Will Brydon, pe scară. Nu voiam să vă întrerup, astfel că am așteptat până când ați terminat... Se pare că-l cunoașteți destul de bine.

Asta era un mod plin de tact de a spune lucrurilor pe nume, se gândi ea cu amuzament.

– Noi... am petrecut câtva timp împreună după proces, admise ea.

– Înțeleg.

– Adevărat?

– Așa cred. V-ați despărțit și acum aveți pe altcineva, dar Brydon este încă gelos.

– Asta e impresia pe care v-a lăsat-o?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Tennessee reluă foarte repede:

– Vă mulțumesc pentru whisky, dar trebuie să plec. Trebuie să mă pregătesc pentru cină.

– Bineînțeles. Dați-mi voie să vă conduc până la ușă.

„Ar fi norocul meu ca Will să apară exact în acest moment și să mă vadă ieșind din apartamentul lui", se gândi

Tennessee. Dar când își luă rămas-bun de la Ben, nu era nimeni pe coridor, cu excepția unei tinere femei care trebuia să fie cam de vârsta ei.

Era mai scundă decât Tennessee, mai brunetă și cu corpul mai plinuț. Aceasta le aruncă o privire în trecere, dar nu se opri să le vorbească.

Tennessee o recunoscu imediat: își amintea că o văzuse în timpul procesului. Se numea Melanie Truscott și depusese ca martor împotriva lui Ramsay, cu care ieșise un timp.

Imediat, Tennessee știu intuitiv că era aceea cu care Will se arătase atât de „prietenos".

Capitolul 4

Când Tennessee coborî pentru cină, Will nu era încă în sala restaurantului. El își făcu apariția însoțit de Melanie Truscott și de un cuplu tocmai în momentul când se serveau antreurile și se așezară toți patru la o masă.

Aruncând o privire piezișă în direcția lor, Tennessee se întrebă ce putea găsi Will la Melanie. Poate aprecia firea ei de „femeie libertină"? În timpul procesului, Melanie nu-și ascundea numeroasele aventuri pe care le avusese concomitent cu legătura cu Ramsay...

– Ceva nu e în ordine?

Tennessee tresări și se întoarse spre doamna așezată în stânga ei și o privea cu un aer neliniștit.

– Nu... nu, mă simt bine, mulțumesc. Doar că mi-am petrecut aproape două zile călătorind și sunt puțin obosită.

Se folosi de aceeași scuză pentru a urca direct la culcare după cină, dar nu reuși să adoarmă decât după mai bine de două ore.

***

A doua zi, reușise să-l evite pe Will toată ziua. Dimineața și-o petrecu scriind felicitări de Crăciun – furnizate cu amabilitate de poliție – după-amiază făcând exerciții în sala de gimnastică și înotând în piscină.

Când se schimba în camera ei, telefonul începu se sune.

– Da?

– Tennessee? Aici Ben Lucas. Ce-ai spune să iei un pahar cu mine la bar, înainte de cină?

Tennessee ezită. Dorea oare ca Will s-o vadă cu Ben? Dar, la urma urmei, lui probabil nu-i păsa, se gândi ea, deoarece el însuși nu ezita să se afișeze cu durdulia Melanie.

– Cu plăcere, îi răspunse ea lui Ben. Ne întâlnim peste jumătate de oră.

Barul era supraaglomerat când ajunse ea. Părea că toată lumea își dăduse întâlnire acolo.

Când a văzut-o intrând, Ben se ridică să-i facă semn și în timp ce se îndrepta spre masa lui, era dezagreabil conștientă că este urmărită cu curiozitate. Dar poate era numai din cauza rochiei pe care o purta? Din catifea verde închis, cu mâneci lungi dar destul de decoltată, se mula pe ea ca o a doua piele. De ce alesese să poarte această ținută în mod special, Tennessee nu știa să spună. Sau cel puțin nu voia s-o recunoască...

Ben o privea cu un aer aprobator.

– Un whisky? propuse el.

– Mă tem să nu fie mai puțin bun ca al dumitale. Aș lua mai curând un gin tonic, te rog.

În timp ce el se îndrepta spre bar ca să-i aducă paharul, se așeză la masă picior peste picior. Apoi aruncă o privire rapidă în jurul ei și observă că Melanie era deja acolo, dar fără Will.

Purtând o rochie roșie suficient de strâmtă pentru a-i pune bine în valoare sânii generoși, discuta cu câteva femei. Trei dintre ele erau foste iubite ale lui Ramsay pe care Tennessee le recunoscu. Poate formaseră un fel de club? se gândi ea.

Ben reveni cu băutura ei, se așeză lângă ea și i-o întinse făcând o glumă nostimă, despre unul dintre barmani. Tennessee izbucni în râs; exact în clipa aceea Will intra în bar.

Tennessee nu avu nevoie să se întoarcă pentru a ști – îi era suficient s-o observe pe Melanie care, numai zâmbet, se ridică să-l întâmpine pe noul venit.

Impunându-și să-și întoarcă privirea de la rivala sa, tânăra femeie se aplecă spre Ben și-l întrebă surâzând:

– Care sunt hobbyurile dumitale?

– Joc crichet vara, squash iarna și bridge tot anul.

– Este adevărat? Mărturisesc că nu știu să joc bridge. Poate, dacă ai o jumătate de oră liberă, ai putea să-mi dai primele noțiuni?

– Mi-e teamă că trebuie ceva mai mult timp pentru a învăța regulile jocului – chiar și pentru o tânără femeie atât de strălucitoare ca dumneata, răspunse Ben zâmbind. Totuși, aș fi încântat să încerc să-ți transmit slabele mele cunoștințe. Vom începe chiar seara asta, dacă dorești.

– Cred că am pierdut orice noțiune asupra timpului... Câte zile au rămas până la Crăciun?

– Șase.

– Șase zile... Marile magazine probabil sunt pline până la refuz la ora asta!

– Îți lipsesc? întrebă Ben cu umor.

– Pe cuvântul meu, da, trebuie să recunosc. N-am avut deloc timp să fac cumpărături în timpul călătoriei mele.

Cu coada ochiului, văzu că Will se alăturase grupului de femei de la bar. Melanie pusese o mână posesivă pe brațul lui în timp ce-i vorbea.

Întorcându-și din nou atenția asupra lui Ben, își dădu seama că nu încetase s-o observe.

– De ce m-ai invitat să luăm un pahar aici? îl întrebă ea cu asprime.

– Nu asta îți doreai?

– Ce vrei să spui?

– Recunoști că nu ești nemulțumită să-i arăți lui Brydon că nu este singurul pește în mare. Numai să-l faci puțin și mai gelos, presupun...

Tânăra femeie roși ușor.

– Am dreptate? insistă Ben zâmbind.

– Poate.

– Ce s-a întâmplat între Brydon și dumneata? întrebă el. A... a fost altcineva?

– Într-un fel, da, răspunse Tennessee, gândindu-se la Emma, care intervenise întrucâtva între ei.

– Este oare vorba despre bărbatul cu care ieși acum?

– De fapt, acel bărbat nu există, mărturisi ea. L-am inventat ca să mă apăr.

Ben clătină încet din cap.

– Acum înțeleg...

Ea schiță un surâs trist.

– Ei bine, este un lucru bun, deoarece în ceea ce mă privește, nu înțeleg nimic!

– Adevărat? Ascultă, Tennessee, dacă ai nevoie de un prieten cu care să vorbești în timpul ședерii noastre aici, nu ezita să te adresezi mie.

Văzând că se încruntă, el adăugă:

– Numai ca prieten, te asigur. Nu am intenția să-ți complic viața mai mult. Pe de altă parte, încheie el cu un zâmbet, mă spetesc muncind și sunt un celibatar convins; nu există nimic mai rău, credeți-mă!

Tennessee îi zâmbi la rândul ei și-i mulțumi călduros. În clipa aceea se auzi gongul anunțând cina și toți se grăbiră să-și termine băutura pentru a merge în sala restaurantului.

Ben și Tennessee se așezară la masa judecătorului și a soției sale, în jurul cărora se aflau deja câțiva avocați. Conversația se dovedi foarte agreabilă și tânăra femeie se surprinse că petrece momente plăcute. După desert, îl urmă pe Ben în sala de jocuri și începu să învețe regulile de bază ale jocului de bridge.

Era trecut de miezul nopții când urcară la culcare. Fidel promisiunii sale, Ben nu făcu nici o încercare s-o seducă;

după ce o condusese până la ușa ei, se mulțumi să-și ia rămas-bun înainte de a se îndrepta spre turnuleț.

Epuizată, Tennessee adormi imediat și se trezi proaspătă și bine dispusă. Se întinse, apoi se ridică și se îndreptă spre fereastră. Spre marea ei surpriză, constată că ninsese mult în timpul nopții.

În dimineața aceea, la micul dejun, nu se vorbea decât despre asta. Se organiză pe nepusă masă un concurs de oameni de zăpadă pentru copii și după masă, urcară toți în camerele lor pentru a căuta pipe, fulare, pălării și nasturi care să împodobească efemerele opere de artă. Apoi ieșiră să admire sculptorii improvizați; unii începură o bătaie cu bulgări de zăpadă și chiar persoanele cele mai în vârstă se treziră curând râzând și alergând în curte.

Tocmai când se amuzau astfel, apăru pe neașteptate căpitanul Waters, cu un aer grav. Plecă puțin după aceea cu un bărbat și o femeie în vârstă care locuiseră în casa vecină cu cea a lui Ramsay pe vremea procesului și depuseseră mărturie împotriva lui.

O tăcere de gheață coborî asupra adulților adunați în curte în timp ce așteptau să li se spună ce se întâmplase.

Nu întârziară să afle. Un incendiu criminal izbucnise în ajun în casa cuplului, care fusese complet distrusă. Cele două pisici ale pensionarilor, pe care le lăsaseră în urma lor și pe care le hrănea una din fiicele lor care locuia nu departe, pieriseră după toate probabilitățile în flăcări.

Prânzul fu groaznic, în special după agitația veselă de dimineață. Fiecare se gândea la propria lui casă, întrebându-se dacă va fi următoarea.

Căpitanul Waters făcu tot posibilul să liniștească pe toată lumea, subliniind că acest accident regretabil avea cel puțin un avantaj: dovedea că Ramsay se găsea departe de castel. Dar atmosfera rămase încordată.

În după-amiaza aceea, Tennessee își puse niște blugi, cizme și un hanorac și ieși să se plimbe.

Soarele strălucea, făcând să sclipească zăpada acolo unde era încă neatinsă. Oamenii de zăpadă erau aliniați în curte, burtoși și zâmbăreți, abandonați de creatorii lor.

Pașii lui Tennessee o conduseră până la poarta care dădea spre exterior. Era închisă cu un lacăt greu.

– Ți-ar plăcea să pleci?

Zăpada înăbușise zgomotul pașilor lui Will și tânăra femeie nu-l auzise apropiindu-se. Tresări și se întoarse prompt.

– N-ar fi mare lucru de făcut, afară, remarcă ea pe un ton pe care-l spera indiferent.

– De ce, compania și-a închis ușile de Crăciun? întrebă el cu un rânjet disprețuitor.

Tennessee nu asta vrusese să spună; încerca doar să-l facă să înțeleagă că nu prevăzuse nimic pentru sărbători. Totuși, nu-și dădu osteneala să se explice și se mulțumi să se răsucească pe călcâie pentru a-și continua plimbarea.

Will i se alătură și merse alături de ea în tăcere.

– Ți-ai lăsat părul să crească, remarcă în cele din urmă.

– Da.

– Și ai slăbit.

Asta semăna aproape cu o acuzație.

– Și tu la fel, i-o întoarse Tennessee.

– Am văzut că nu ți-a trebuit mult timp să găsești un alt biet inocent ca să-l prinzi în cursă.

– Nici ție.

El o privi intens și își încruntă sprâncenele. Timp de câteva secunde, păru că este pe punctul să spună ceva, dar se răzgândi și-și întoarse ochii.

– Te-ai întors să locuiești cu Emma, după plecarea ta? întrebă el după un timp.

– După ce m-ai dat afară, vrei să spui?

El nu răspunse, și ea continuă:

– Nu, bineînțeles că nu. Ar fi fost ultima persoană cu care aș fi vrut să mă mut. Fără ea...

Se întrerupse.

– Ce voiai să spui? întrebă el.

– N-are importanță.

– S-ar putea să aibă.

Tennessee îi aruncă o privire, dar fața lui virilă nu trăda nici o emoție. Ea schiță un zâmbet trist.

– Nu cred, se mulțumi ea să spună.

I se părea ciudat că îi pusese acesată întrebare, după toți acești ani. El nu-și dăduse osteneala să afle vești despre ea când o dăduse afară; atunci, de ce se preocupa de ea acum?

Brusc, îl întrebă:

– Crezi că-l vor aresta curând pe Ramsay? Polițiștii ți-au spus ceva?

– Nu, nimic special. Dar dacă va continua să comită acte criminale ca cel de ieri, până la urmă va face o greșeală și va fi arestat. Cel puțin, de data asta, n-a omorât pe nimeni.

– Cu excepția celor două biete pisici, sublinie Tennessee.

– Ele contează mai puțin, în comparație cu ființele umane.

– Ba da, contează, bineînțeles!

– Pentru tine? întrebă Will, cu gura deformată de dispreț.

Sesizând brusc ce insinua, Tennessee simți că pălește. Se întoarse furioasă și vru să se îndrepte spre castel, dar Will o prinse de braț.

– Lasă-mă să plec! strigă ea.

– Ce s-a întâmplat? Te temi să-ți privești vinovăția în față? Ești o lașă!

Scoasă din sărite, Tennessee îl împinse cu violență.

– Ce știi tu despre asta? Sunt trei ani de când trăiesc cu amintirea celor petrecute și știu tot ce trebuie știut despre vinovăție. Și de asemenea despre multe alte emoții.

– Ce încerci să spui?

– Nimic! replică ea, încercând din nou să se îndepărteze de el. N-am cerut eu să vin aici. Dacă faptul că mă revezi îți reamintește toate astea, nu pot face nimic. De aceea, lasă-mă în pace.

– Nu pot!

Timp de o clipă, Tennessee încremeni locului, tulburată de disperarea pe care o simțise în vocea lui. Apoi lăsă să-i scape un râs amar.

– De ce? Să mă arunci afară nu ți-a fost de-ajuns? Trebuie oare să fiu din nou pedepsită? Asta te pasionează să te răzbuni pe mine?

– Nu fi ridicolă.

– Atunci, de ce nu încetezi să-mi vorbești despre trecut?

– Nu pot să mă opresc, la naiba!

Tânăra femeie îl privi câteva secunde. Înțelegând că era sincer disperat, scoase un suspin.

– Oh, Dumnezeule, nu...

Se auziră deodată voci și apărură niște copii, împingând un enorm bulgăre de zăpadă în fața lor. Will fusese pe punctul să spună ceva, dar se răzgândise. Tennessee profită ca să se îndepărteze rapid.

O dată întoarsă în castel, se grăbi să urce ca să se refugieze în camera ei, dar femeia de serviciu era încă acolo. Neavând unde să se ducă pentru a petrece câteva momente singură cu ea însăși, Tennessee se îndreptă, aproape fără să-și dea seama spre turnulețul lui Ben Lucas. Aici, în loc să urce spre camera acestuia, o luă pe o altă scară, foarte îngustă, care urca în spirală spre o ușă grea de lemn, pe care o reperase în seara când luase un pahar cu Ben.

Ușa era închisă, dar cheia se afla agățată de un cârlig fixat în perete.

Deschizând ușa, Tennessee se trezi afară, pe o terasă îngustă mărginită de un parapet care înconjura acoperișul.

De teamă ca ușa să nu se închidă după ea, scoase cheia și ieși în aer liber. Merse de-a lungul parapetului și ajunse curând la un alt turnuleț.

Ușa acestuia era închisă, dar cheia ei o deschise cu ușurință. Totuși, tânăra femeie hotărî să mai rămână câteva clipe afară. Aici, știa că era în întregime singură și că nimeni nu va veni să-i tulbure gândurile.

Plecându-și ochii spre curte, văzu locul unde puțin mai devreme Will și cu ea se certaseră. Mintea ei reveni fără să vrea la discuția lor.

Dacă Will se dovedise incapabil să uite ce se întâmplase acum trei ani, nu era nici o îndoială că nu va putea niciodată s-o ierte și că o va urî până la sfârșitul zilelor sale. Nu-i mai rămânea nici o speranță să-i recâștige prietenia.

Își luă capul în mâini. Un nor mare venise să ascundă soarele și se făcuse dintr-o dată frig; începu să tremure, dar nu se mișcă, reflectând, încercând să înțeleagă.

Curând, totuși, începu din nou să ningă și trebui să se întoarcă înăuntru. Avu grijă să încuie ușa în urma ei și să pună cheia la loc, apoi coborî în camera ei, unde femeia de serviciu își terminase treaba.

***

În seara aceea, când Ben o conducea pe Tennessee până la camera ei, după lecția de bridge, dădură nas în nas cu Will și Melanie, pe palierul etajului doi. Aceasta din urmă se pare că băuse puțin cam mult; râdea tare, împingându-se sugestiv în însoțitorul ei. Când o zări pe Tennessee, ea îi aruncă o privire victorioasă și, luându-l pe Will de mână, îl trase într-o cameră.

Tennessee se îndreptă imediat spre treptele care duceau la etajul al treilea, urcându-le foarte repede. Ben trebui aproape să alerge ca s-o ajungă.

– Presupun că era camera lui Will? întrebă ea, forțându-se să pară detașată.

– Nu, cred că este cea a Melaniei, răspunse el.

Tennessee își încruntă sprîncenele, surprinsă, dar alungă din mintea ei ceea ce o contraria, prea furioasă și umilită ca s-o preocupe. Îi ură rapid noapte bună lui Ben și se pregătea să se îndrepte spre ușa camerei sale când el o opri cu un gest.

– Poate a făcut asta numai ca să te facă geloasă, sugeră el.

– Nu, nu mă iubește destul pentru asta.

– Bineînțeles că da!

– Ești orb? întrebă ea cu o voce plină de furie. Will mă urăște. Mă urăște atât de mult încât nu mă va sculta niciodată, orice i-aș spune! Las-o baltă, Ben. Sunt o cauză pierdută.

– Prostii! Ești o femeie frumoasă și inteligentă. Și poate meriți ceva mai bun decât Will Brydon.

Ea scoase un suspin adânc și scutură din cap.

– Nu, este tocmai contrariul.

Și, fără să-i lase timp să protesteze, îi făcu un mic semn din mână și intră în camera ei.

Dar o dată în patul ei, nu reuși să adoarmă, incapabilă să-și înăbușe groaznicul sentiment de neputință și de gelozie care-i strângea inima.

Will nu se opusese nici o secundă când Melanie îl trăsese în camera ei...

Imaginea corpurilor lor înlănțuite o tortura; îi venea să urle. Ridicându-se din pat, se duse să-și caute cutia cu somnifere de care se folosea în călătoriile ei ca să compenseze efectele decalajului orar. Știa că aceste pilule erau nocive, dar era de asemenea conștientă că nu va reuși să doarmă dacă va continua să se frământe astfel.

Luă două pilule, apoi se întinse. Curând, începu să aţipească ușor. Ultimul ei gând fu acesta: prima oară când o văzuse pe Melanie, aceasta se afla la ultimul etaj și se pregătea să coboare. Dar dacă avea camera la etajul doi, ce naiba făcea sus?

***

A doua zi, Tennessee se trezi și nu-și dădu osteneala să coboare la micul dejun. De fapt, rămase aproape toată ziua în camera ei și nu apăru la parter decât la ora cinci. Spre marea ei surpriză, văzu că un imens brad de Crăciun fusese ridicat în vestibul. Deși toată lumea era deja în restaurant, se opri câteva secunde pentru a admira pomul. Fusese decorat cu beteală și globuri colorate, și cu ghirlande luminoase care clipeau pe ramurile maiestuoase.

– Copiii l-au decorat astfel în această după-amiază, spuse vocea lui Will, în spatele ei. S-au amuzat foarte mult.

– Este magnific.

– Nu te-am văzut astăzi.

Forțându-se să nu-i arate că era surprinsă că observase, Tennessee răspunse:

– Am rămas în camera mea. Aveam câteva lucruri de făcut: să scriu scrisori, să-mi spăl părul...

– Îmi place așa, lung.

Spunând aceste cuvinte, întinsese mâna să-i mângâie buclele ei castaniu-roșcate cu vârful degetelor.

Tennessee se îndepărtă prompt.

– Nu-mi pasă ce-ți place sau nu-ți place, afirmă ea.

– Ce te-a găsit? o întrebă Will cu un aer uluit.

– Concentrează-te asupra unei singure femei, vrei? Și întoarce-te acolo unde ești binevenit.

– Tu îmi faci morală, Tennessee? Tu care te învârtești în jurul lui Ben Lucas fără să te preocupi de acel iubit care te așteaptă cine știe unde?

– Ben este numai un prieten și tu o știi foarte bine. L-am cunoscut abia acum trei zile, pentru Dumnezeu! Dar am uitat că tu ești foarte rapid...

Will se aplecă spre ea, cu maxilarele încleștate.

– Nu te-ai întrebat niciodată dacă nu cumva comportarea Melaniei este puțin mai onestă decât a ta? Bine, se culcă poate cu mai mulți bărbați decât tine. Dar te simți superioară pentru atâta lucru după tot ce ai făcut?

Capitolul 5

Așadar, se întorseseră de unde plecaseră...

Amețită de tristețe și de durere, Tennessee se întoarse să fugă, dar Will o prinse de umăr:

– Restaurantul este în partea cealaltă, îi atrase el atenția.

– Nu-mi-e foame.

– N-ai coborât nici la masa de prânz. Trebuie să mănânci.

– Nu, de un pahar am nevoie, i-o întoarse ea cu un mic râs care suna fals.

Și, desprinzându-se din strânsoarea lui, se îndreptă repede spre bar.

Acesta era închis. Tennessee nu se sinchisi; se duse în sala de jocuri, luă un pachet de cărți cu un gest mecanic și, așezându-se la una din mese începu să facă pasiențe.

Puțin mai târziu, o mișcare lângă ușă o făcu să-și ridice capul: era Will. Rămase nemișcat câteva clipe în prag, apoi intră în încăpere. Ducea un platou cu un bol cu supă, pâine cu nuci și un pahar cu vin.

– Poftim, spuse el împingând cărțile ca să pună tava în fața ei.

Ea îl privi câteva secunde, apoi îngăimă:

– M... Mulțumesc.

Se aștepta ca el să plece, dar în loc de asta se așeză lângă ea și începu să ungă pâinea cu unt. Ea îl urmări în tăcere. Fiecare din gesturile lui îi reamintea perioada când trăiau împreună și când erau atât de fericiți. Era o asemenea tortură încât aproape îi fu ciudă pe el.

– De ce? întrebă ea.

– Mănâncă, Tennessee.

– N-am nevoie de mila ta.

– Cu atât mai bine, deoarece n-o vei avea. Nu vei avea nimic mai mult decât acest bol de supă. Atunci, mănâncă.

În mod ciudat, această remarcă o amuză pe tânăra femeie, care scoase un mic râs și luă lingura.

După ce înghiți puțină supă, remarcă:

– Credeam că te cunosc, dar m-am înșelat. Nu te cunoșteam când trăiam împreună și încă nu te cunosc.

– Este limpede, într-adevăr, că nu mă cunoșteai pe vremea aceea, răspunse el.

Ea îi aruncă o privire. Fața lui frumoasă nu lăsa să transpară nici o emoție.

– Cred că, instinctiv, te înțelegeam mai bine atunci decât crezi, dar cineva m-a convins de contrariul.

– Cine?

Ea scutură din cap și duse o bucată de pâine cu unt la gură.

– N-are importanță.

– Presupun că întrebarea mea era stupidă; era scorpia aia de Emma, nu-i așa?

Tennessee nu răspunse, și el reluă cu o voce sumbră:

– Mai ești prietenă cu ea? Încă o mai vezi?

Tânăra femeie scoase un suspin adânc.

– Nu-mi dădeam niciodată seama, dar în realitate, Emma era îngrozită la ideea că îmbătrânește. Devenea nebună de gelozie îndată ce i se părea că una din fetele mai tinere decât ea este o amenințare pentru munca ei, pentru poziția ei în companie. Își luase obiceiul de a le face să plece într-un mod destul de subtil. Pentru început, se prefăcea că este prietenă cu ele și le propunea să împartă apartamentul ei. Când absentau sau plecau în concediu, le propunea să se ocupe de principalii lor clienți. Apoi inventa povești pentru a-i păstra. După aceea, făcea în așa fel încât să-și alunge rivalele din casa ei și lansa zvonuri despre ele ca să le oblige să demisioneze.

Tennessee duse o altă bucată de pâine la gură, o înghiți, apoi reluă râzând încet:

– Făcuse asta cu două tinere înaintea mea, dar cu mine n-a mers – deoarece te aveam pe tine. M-am putut muta la tine și am găsit noi clienți. Din păcate, am făcut greșeala monumentală să-i destăinui că eram însărcinată...

Tennessee își mușcă buzele, dar continuă:

– După aceea, a povestit tuturor c-am făcut avort. Sunt chiar convinsă că ea este aceea care a reușit să-l convingă pe tipul acela ticălos să vină ca să-ți vorbească despre asta.

Ea tăcu, cu ochii plecați în farfurie.

– Atunci, ce s-a întâmplat? întrebă Will.

– După ce tu... După ce ne-am despărțit, a fost un infern, la slujbă. Emma a făcut totul pentru asta. Ea...

Tennessee se întrerupse; nu voia să-i dea impresia că solicita mila lui, astfel că reluă:

– Oricum ar fi fost, munca mea era tot ce-mi rămăsese, așa că m-am agățat de ea cu energia disperării. Eram decisă să n-o las să câștige. Când am înțeles că făcuse deja același lucru, am reușit să le găsesc pe celelalte două tinere. Ne-am pus de acord și am prezentat împreună cazul nostru direcției, și am amenințat că începem urmărirea judiciară. Asta i-a forțat să facă propria lor anchetă ca să evite scandalul. Au destituit-o fără menajamente.

– Cum a procedat ca să-ți facă viața un infern?

– Acum nu mai are importanță.

– Adevărat?

– Adevărat. S-a terminat.

– Știi, sunt mulțumit c-ai reușit să te debarasezi de ea. Era o scorpie mărginită.

– Pari foarte sigur de tine.

– Sunt. Într-o noapte, când erai în călătorie în străinătate, a încercat să mă determine să mă culc cu ea. M-a sunat pretinzând că încălzitorul de apă avea o problemă. Sau nu știu prea bine ce, și odată ce am sosit, a început să facă aluzii sugestive... Te las să-ți imaginezi urmarea.

Tennessee își încruntă sprâncenele.

– Dar de ce nu mi-ai spus-o niciodată?

– Pentru că m-a amenințat, dacă aflai ceva, că va spune că eu am fost acela care a hărțuit-o.

Rămaseră tăcuți câteva momente. Scârbită, Tennessee se gândea la aceea pe care o considera într-un timp drept cea mai bună prietenă.

– Și... unde te-ai dus, după despărțirea noastră? întrebă Will.

– Oh, am găsit un apartament... m-am descurcat, răspunse ea pe un ton liniștit. Și tu? Lucrezi la aceeași societate?

– Nu. Un timp, nu mai puteam sta locului. Am petrecut un an călătorind: la New York, la Tokyo și la Hong Kong, cu scopul de a studia alte piețe, de a-mi spori aria competențelor.

– A fost o idee bună, pentru cariera ta – Will clătină din cap.

– Nu pentru asta am făcut-o.

Ea înțelese imediat ce voia să spună și ridică spre el o privire tulburată.

– Mi-ar fi plăcut să vorbim înainte să... înainte să...

– Înainte să te arunc afară? completă el.

El se ridică și luă platoul.

– N-ar fi fost nici o diferență, reluă el. Orice mi-ai fi spus, n-aș fi putut suporta să fiu în aceeași încăpere cu tine, după ce făcuseși.

Fața lui Tennessee se întunecă, și întoarse capul ca să încerce să ascundă durerea care-i strângea inima. Nu-l văzu ieșind, auzi doar ușa sălii de jocuri închizându-se în urma lui.

Mai târziu, la bar, luă un pahar cu Ben. Pretextând o durere de cap, îl anunță că nu va juca bridge cu el, în seara aceea.

– Biata micuță, zise un domn corpolent cu un aer compătimitor. Trebuie să te culci devreme și să te odihnești bine. N-ai vrea să ratezi sărbătoarea de mâine seară!

– Ce sărbătoare?

– Cum, nu ești la curent? Doi dintre codețiuții noștri, dacă pot spune așa, își sărbătoresc aniversarea în aceeași zi, și au hotărât să organizeze o mică petrecere, după care se vor cânta cântece de Crăciun. Știi să cânți?

– Deloc, răspunse Tennessee. Îmi pare rău!

Ea se ridică imediat și-și luă rămas-bun de la însoțitorii ei. Erau încă mulți oameni în diferitele camere de la parter, și se gândi că trebuia să fie singura adultă din castel care se ducea la culcare atât de devreme.

Ca de obicei, urcă scara ca să ajungă în camera ei. Nu văzu pe nimeni până la etajul ei. Când ajungea aproape pe palier, îi atrase atenția o mișcare la celălalt capăt al culoarului. Se grăbi să urce ultimele trepte, tocmai la timp pentru a vedea o femeie intrând în lift.

Tennessee era aproape sigură că era vorba de Melanie Truscott; cu toate că nu-i văzuse fața, îi recunoscuse totuși mersul, rochia, poșeta mare pe care o purta întotdeauna.

Își încruntă sprâncenele, amintindu-și că o mai văzuse pe Melanie la etajul acesta mai înainte. Făcea o vizită unui bărbat? Și dacă acesta era cazul, ora era destul de ciudat aleasă. Poate

că era vorba de unul din paznici? Tennessee știa că la acest etaj se găsea camera căpitanului Waters. Poate că unii din oamenii săi locuiau de asemenea acolo.

Totuși, era uimitor. De ce ar avea Melanie nevoie de un alt bărbat, dacă îl avea pe Will? Înțepătura familiară a geloziei îi smulse lui Tennessee un geamăt. Dar când se îndrepta spre camera ei, remarcă niște urme ciudate, umede, pe mochetă. Ca și cum cineva mersese pe ele cu pantofii murdari de zăpadă... Ori, singura persoană care trecuse pe acolo era după toate aparențele Melanie.

Roasă de curiozitate, Tennessee merse după urme. Ele o conduseră spre mica scară spre turnuleț, cea pe care o folosise ea însăși în ajun pentru plimbarea ei solitară.

Ce făcuse oare Melanie afară, pe frigul acesta?

Tennessee ezită, apoi întoarse cheia în broască. Imediat, o rafală de vânt înghețat îi tăie respirația. Făcu totuși un pas afară; nici o stea nu lumina noaptea întunecată. Tremură în rochia ei ușoară.

Când se întorcea înăuntru, pantoful îi alunecă pe zăpadă și se prinse instinctiv de zidul de piatră. Îi scăpă un țipăt când degetele ei întâlniră o blană caldă.

Își retrase repede mâna și privi la ceea ce atinsese. Scoase un suspin de ușurare: era vorba doar de o manta agățată într-un cui, al cărei guler era garnisit cu blană. Blana era caldă, își amintea. Cineva purtase prin urmare această manta câteva clipe mai devreme. Melanie?

Tulburată, Tennessee se întoarse înăuntru și încuie cu grijă ușa în spatele ei. O dată ajunsă în camera ei, fu cât pe ce să-l sune pe căpitanul Waters ca să-i spună ce observase, dar se răzgândi. Exista fără îndoială o explicație perfect rațională la ceea ce văzuse și s-ar fi făcut de râs împărtășind neliniștile ei militarului. S-ar putea chiar să-și închipuie că gelozia motiva neliniștile ei...

Hotărî prin urmare să aștepte până a doua zi și să vorbească mai întâi cu Ben, pentru a-i cere părerea.

***

Era foarte devreme când se trezi, dar, prea agitată ca să mai adoarmă, se ridică din pat și coborî în sala de gimnastică, după care înotă o jumătate de oră în piscină.

Când ajunse în sala restaurantului pentru micul dejun, Ben nu era acolo. Asta n-o mira deloc: îi spusese că-i plăcea să-și petreacă primele ore ale dimineții lucrând liniștit la dosarele lui judiciare.

Ca să nu-l deranjeze, Tennessee îi scrise un bilet prin care-i cerea să treacă neapărat s-o vadă, pe care îl prinse cu un ac pe marele panou din hol, unde îl va observa cu siguranță.

Abia terminase când ușile se deschiseră și intrară trei polițiști zâmbitori ducând fiecare câte doi saci.

– A sosit corespondența! anunțară ei cu veselie.

Oamenii se înghesuiră imediat în jurul lor. Toți acordau o mare importanță corespondenței, singura lor legătură cu lumea exterioară.

Polițiștii scoaseră mai întâi pachetele, dar nu le distribuiră imediat, explicând că trebuie mai întâi să le cerceteze, din motive de siguranță.

În timp ce unul dintre ei se îndrepta spre bucătărie ca să se achite de această sarcină, ceilalți doi distribuiră scrisori – înspecial felicitări de Crăciun.

Will se apropie curând, cu Melanie alături de el, și Tennessee se întrebă dacă petrecuseră noaptea împreună. Dar n-avu timp să se mai gândească la asta deoarece se auzi zgomotul caracteristic al unei explozii la subsol.

Urmară câteva strigăte de panică, apoi o tăcere încordată se abătu asupra micului grup. Toți priveau în direcția scării care ducea la bucătărie.

Cei doi polițiști abandonară scrisorile pe care le țineau în mână și alergară spre scară, urmați imediat de căpitanul Waters, care tocmai își făcea intrarea.

El nu reveni decât după aproape zece minute, cu o expresie gravă.

– A fost un exploziv într-unul din pachete, anunță el. Dar din fericire, nimeni n-a fost rănit. Polițistul care l-a deschis purta mănuși și haine de protecție și n-a pățit nimic.

– Coletul... Cui îi era adresat? întrebă o doamnă.

Căpitanul ezită, apoi răspunse:

– Melaniei Truscott.

Privirea lui Tennessee se îndreptă spre ea. Aceasta părea șocată și totodată uluită și se clătina pe picioare. Înțelegând că era pe punctul să leșine, Will sări imediat în ajutorul ei și o prinse în momentul când cădea. O purtă în brațe până în fumoar, unde o întinse pe una din canapele.

Curând, ea își reveni.

– Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred... bolborosea ea înainte de a izbucni în hohote de plâns.

Întorcându-se spre ușă, Tennessee îl văzu pe Ben care, cu biletul ei în mână, îi făcea semn să i se alăture. Ea clătină din cap și, printr-un fel de acord tacit, se îndreptară în tăcere spre sala de jocuri.

– Ai auzit ce s-a întâmplat? tânăra femeie.

– Da.

Ea își încruntă sprîncenele.

– Melanie avea un aer surprins că primise această bombă... Complet neîncrezătoare.

– Cine n-ar fi fost? medită Ben. Dar spune-mi mai curând de ce voiai să mă vezi?

– Oh...

Tennessee își mușcă buzele. Bănuielile ei în legătură cu Melanie păreau dintr-o dată absurde. Orice ar fi făcut Melanie pe acoperiș, nu putea să aibă vreo legătură cu Ramsay...

– Nimic, răspunse Tennessee, mă întrebam numai dacă-mi vei da azi o altă lecție de bridge.

Ben păru surprins.

– Dar... desigur, răspunse el. În această dimineață, trebuie să repet cu ceilalți – cânt la chitară, diseară, la sărbătoare, și sunt deja în întârziere. Ne întâlnim mai târziu, de acord?

Tennessee înclină capul în semn de acceptare. După ce el plecă la repetiție, ea rămase în sala de jocuri; își întoarse fotoliul spre fereastră, ridică încet capul pentru a-și oferi fața razelor soarelui matinal și închise pleoapele.

Trebuie să fi ațipit un timp, deoarece când deschise ochii nu știa dacă se trezise sau dacă dormea. La câțiva pași de ea, Will o privea cu intensitate. Și sentimentele pe care le exprima privirea lui erau atât de neașteptate încât își simți inima bătând nebunește în piept. Tandrețe nesfârșită, dorință, regret, toate astea se citeau pe trăsăturile lui virile.

Tennessee clipi din pleoape și brusc, totul a revenit la normal. Will era acolo, dar fața lui era rece, detașată, neutră. În mâinile lui ținea două pachete.

– Sunt pentru tine, spuse el cu o voce tăioasă.

– Îți mulțumesc că mi le-ai adus. Cum se simte Melanie?

– Bine, acum, cred. A băut puțin coniac și a urcat în camera ei.

– Era foarte șocată.

Will își încruntă ușor sprâncenele.

– Da, nu-i așa? Îmi închipui că încă mai credem că nu ni se poate întâmpla nimic...

– Dar ea l-a cunoscut totuși bine pe Ramsay. Știa de ce este capabil.

În momentul acela, Gwenda Paston intră în încăpere.

– Ah, ești aici, Tennessee! Te căutam. Avem o idee nemaipomenită să distrăm copiii ca să-i facem să uite supărătorul incident din acesată dimineață. Vom organiza un spectacol de Crăciun.

– Adevărat? Este o idee excelentă, afirmă politicos Tennessee. Ce spectacol?

– Albă ca Zăpada și cei șapte pitici. În felul acesta, copiii vor putea juca rolul piticilor. Celelalte persoane care vor dori să participe vor fi zânele sau sătenii, ceva în genul ăsta. Dar ne va trebui ajutor ca să organizăm totul.

– Voi fi încântată să fiu de ajutor. A rămas puțin timp până la revelion. Cum intenționați să pregătiți totul la timp?

– Oh, n-avem intenția să prezentăm spectacolul în seara de Crăciun, ci mai curând puțin mai târziu. Oricum, trebuie să începem repetițiile și organizarea chiar de acum.

Ea se întoarse spre Will.

– La ce vă pricepeți mai bine? Tâmplărie, pictură, electricitate?

– Pe cuvântul meu, aș putea încerca să fac ce doriți, se încumetă Will.

– Este un pictor bun, interveni Tennessee. Nu-i va fi greu să vă facă decorurile.

Will îi aruncă o privire, dar nu răspunse. Doamna Paston notă informația cu entuziasm într-un carnețel.

– Asta este minunat! Mă temeam că nu voi găsi pe nimeni. Bine, trebuie să discutați cu ceilalți organizatori de îndată ce veți citi scenariul.

– Aveți deja un scenariu? se miră Will.

– Să spunem că lucrăm la el... Toată lumea cunoaște povestea Albei ca Zăpada; nu ne rămâne decât să ne-o amintim și s-o scriem!

– Ce pot face ca să vă ajut? întrebă Tennessee.

– Dumneata? Vei deține rolul principal, draga mea micuță. Mi-a fost de-ajuns să te văd în această dimineață cu acești colanți de gimnastică mulați ca să știu că sunteți cea care ne trebuia. Are picioare extraordinare, nu-i așa, domnule Brydon?

Spre marea jenă a lui Tennessee, se aplecară amândoi să-i privească picioarele. Will clătină în cele din urmă din cap.

– Sunt perfecte! afirmă el. Și lungi, ideale pentru a juca rolul principal.

– Dar nu pot! exclamă Tennessee.

– Haideți, nu fiți timidă, draga mea micuță. Toți suntem niște amatori, nimeni nu vă va judeca, afirmă Gwenda.

– Nu înțelegeți...

– Probabil se teme că trebuie să cânte, explică Will, cu un zâmbet amuzat. Este incapabilă s-o facă.

– De unde știți?

– Pe cuvântul meu, am auzit-o în special în baie, și vă asigur că este un dezastru.

Tennessee îi aruncă o privire furibundă, dar recunoscu întorcându-se spre Gwenda Paston:

– Are dreptate. Mi-e teamă că trebuie să găsiți pe altcineva.

Soția judecătorului îi aruncă o privire mirată lui Will, apoi reluă la adresa tinerei femei:

– Asta n-are nici o importanță. Se află printre noi o doamnă care cânta admirabil, dar care este să spunem... puțin prea voinică pentru a juca rolul Albei ca Zăpada. Vă veți preface c-o să cântați, în timp ce ea va cânta în culise. Am rezolvat-o! Acum, va trebui să conving pe cineva să joace pe mama vitregă cea rea. Mă întreb...

– Așteptați, nu înțelegeți, o întrerupse Tennessee. Nu pot juca în spectacolul dumneavoastră deoarece nu voi mai fi aici. Trebuie să plec tocmai după Crăciun. Îmi pare rău. Dacă pot să vă ajut altfel...

– Dar... poliția? N-o să vă lase...

– Totul a fost aranjat, afirmă ea. Acum, scuzați-mă, încheie ea luându-și pachetele și ridicându-se.

Purtând câte un pachet sub fiecare braț, Tennessee urcă scările în fugă. Era sigură că doamna Paston trebuia să fie, în acest moment, ocupată să-l întrebe pe Will despre această poveste cu plecarea anticipată; și nu se îndoia că el însuși va face totul pentru a afla despre ce era vorba. De aceea, învârti de două ori cheia în broască.

Așezată pe pat, începu să-și deschidă pachețelele. Unul din ele era de la mama ei și conținea o scrisoare și fotografii ale familiei: tatăl vitreg, sora vitregă...

Tennessee începuse să citească scrisoarea când cineva bătu la ușa ei. Nu răspunse. Loviturile se repetară.

– Tennessee, știu că ești acolo, se auzi vocea lui Will. Trebuie să-ți vorbesc.

Ea nu se mișcă. După câteva secunde, auzi pașii lui Will îndepărtându-se pe coridor. Dar tocmai când se credea salvată, telefonul începu să sune. Ridică receptorul.

– Te previn, dacă închizi telefonul, urc și-ți sparg ușa! urlă vocea lui Will în receptor.

Scoțând un oftat adânc, răspunse cu răceală:

– Te ascult.

– De ce nu deschizi?

– Poate pentru că nu vreau să vorbesc cu tine.

– Nu poți să te ascunzi la nesfârșit. Ce este cu povestea asta cu plecarea după Crăciun?

– M-ai auzit.

– Îmi închipui că trebuie să mergi la una din acele conferințe pe care le consideri mai importantă decât propria ta viață?

– Imaginează-ți ce vrei, nu-mi pasă.

– Nu-i asta?

– Nu-ți voi spune, Will. Prin urmare, las-o baltă, vrei?

– Nu, nici nu se pune problema! Nu vei pleca nicăieri atâta timp cât Ramsay nu va fi arestat, mă auzi?

– Da, te aud. Și orice aș auzi în acest moment voi crede că soarta mea te interesează mai mult decât vrei să admiți...

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere. Tennessee profită ca să închidă; telefonul nu mai sună a doua oară.

Trebui totuși ca tânăra femeie să iasă din camera ei pentru masa de prânz. Când ajunse în hol îl găsi pe Will, aparent ocupat să citească un ziar. Cu toate astea, îndată ce o văzu, lăsă ziarul și se apropie de ea.

– Îmi datorezi câteva explicații, spuse el luând-o de braț și conducând-o în cea mai apropiată încăpere goală, închizând ușa în urma lor.

– Vezi-ți de treburile tale, Will, spuse Tennessee pe un ton obosit. Ce-ți pasă ție ce fac?

El avusese evident timp să reflecteze asupra situației, deoarece răspunse imediat:

– Nu-ți dai seama că dacă pleci și Ramsay te găsește, va reuși fără greutate să te facă să mărturisești unde ne ascundem noi?

Tennessee schiță un mic surâs.

– Înțeleg. Așadar, tu ai un drept de control asupra conduitei mele, numai că te temi pentru ceilalți, așa-i? Liniștește-te, îți promit că Ramsay nu mă va găsi și nu voi pune pe nimeni în pericol.

– Promisiunile tale nu-mi sunt de-ajuns.

– Asta este totuși tot ce vei obține de la mine, Will.

– Vreau să știu, la naiba! Pleci oare ca să-ți întâlnești amantul undeva?

Tennessee uitase din nou de existența iubitului imaginar. Se sili totuși să-și ascundă surpriza și răspunse cât mai firesc posibil:

– Nu, asta n-are nici o legătură cu el.

– Atunci, o problemă de familie?

– Nu.

– În cazul acesta, este vorba în mod obligatoriu despre o conferință. Ceva în legătură cu munca ta.

Ea scutură din cap.

– Las-o baltă, Will. Nu-ți voi spune nimic, punct final.

El se îndreptă spre ușă cu pași mari, vizibil nebun de furie, dar se opri în ultimul moment.

– Dacă ceea ce îmi spui este adevărat, nu văd decât un singur motiv posibil pentru care vrei să pleci. Este din cauza mea, nu-i așa?

Tennessee își plecă rapid capul pentru ca privirea să n-o trădeze, dar prea târziu: el înțelesese că avea dreptate.

– Totuși... începu el.

Tânăra femeie trecu repede prin fața lui, îl îndepărtă ca să ajungă la ușă și ieși alergând.

Capitolul 6

Tennessee se refugie în sala restaurantului și se duse să se așeze lângă Ben. El îi zâmbi.

– Ți-ai deschis toată corespondența?

– Da. Am primit cadouri de la părinții mei.

– Lasă-mă să ghicesc... Pariez că mama ți-a trimis îmbrăcăminte și tata o carte.

– Asta primești de obicei?

– Invariabil. Atunci, am dreptate?

– Aproape. Mama mi-a trimis un șorț de bucătărie și tata o carte de rețete! Cred că le-ar plăcea să mă vadă căsătorită.

– Și știind că cel mai bun mijloc de a cuceri un bărbat este de a te adresa stomacului său, îți trimit ceva cu care să ai succes! Dar spune-mi, dumneata ce crezi? Consideri că este timpul să te căsătorești?

– Nu știu. Eu... eu cred că aș prefera să vorbesc despre altceva, dacă n-ai nimic împotrivă.

Ben se înclină politicos, și schimbară subiectul.

După prânz, luară parte la un turneu de bridge, care ceru o asemenea concentrare încât Tennessee ieși epuizată mental. Se descurcară bine, totuși, și Ben afirmă că este mândru de eleva lui.

Petrecând cea mai mare parte a după-amiezii în sala de jocuri, Tennessee nu-i văzuse nici pe Will, nici pe Melanie; dar amândoi se găseau la bar când coborî acolo, după ce se îmbrăcase pentru cină și petrecere.

Îmbrăcase un pantalon elegant de mătase neagră, foarte larg și o bluză roșie cu guler cu colțuri ascuțite din același material. Elegantă, dar sobră. În ceea ce o privește, Melanie îmbrăcase o rochie lungă de lame argintiu, atât de mulată încât era imposibil să poarte pe dedesubt cel mai mic lucru.

Ea era în centrul unui mic grup de admiratori, și aproape toate persoanele care intrau în bar se apropiau de ea ca s-o întrebe cum se simțea după șocul suferit dimineață.

Will, totuși, nu făcea parte din cei care o înconjurau. Așezat pe un taburet la bar, vorbea despre crichet cu câțiva domni. Când o văzu pe Tennessee intrând, se scuză față de interlocutorii săi și se apropie de ea.

– Îți ofer ceva?

Ea îl privi cu un aer întrebător, dar expresia lui era de nepătruns.

– Mulțumesc, cu plăcere, spuse ea în sfârșit clătinând din cap. Un gin tonic, te rog.

Se așeză pe un taburet și el reveni curând cu paharele.

– Aș vrea să-ți vorbesc, puțin mai târziu, zise el.

Cum fața tinerei femei se întuneca, el reluă imediat:

– Nimic neplăcut. Am doar impresia că trebuie să avem o mică discuție. Nu vreau să ai impresia că trebuie să fugi de mine.

– Înțeleg, răspunse ea plecându-și ochii spre paharul ei.

– Nimic altceva decât să vorbim.

– Spune-mi, de ce nu ești cu Melanie?

– De ce ar trebui să fiu cu ea?

– Nu sunteți împreună?

– Nu.

În vocea lui era ceva atât de categoric încât îi aruncă o privire surprinsă.

– Poate ar trebui s-o informezi despre asta pe Melanie, remarcă ea ridicându-se.

Și după aceste cuvinte, se îndreptă spre Ben, care tocmai intra în bar cu un mic grup de prieteni.

***

Petrecerea fu un succes. Ajunși la capătul răbdării de izolarea lor forțată, toți locuitorii castelului erau încântați de această ocazie de a scăpa de tensiunea lor, și se dansă, se bău și se discută până târziu în noapte, cu cântece de Crăciun interpretate de cor.

Tennessee nu vorbise toată seara cu Will. Totuși, îl observase cu coada ochiului și remarcase că nu dansase nici măcar o singură dată cu Melanie. Poate că spusese adevărul, la urma urmei?

Își încruntă sprâncenele. Orice ar fi pretins el, ea n-ar trebui să uite că-l văzuse cu ochii ei când intrase în camera Melaniei. De ce aventura lor s-ar fi terminat deja? De altfel, Will nu se repezise alături de tânăra femeie când aceasta leșinase?

Numai dacă nu cumva Melanie nu avea pe altul în vedere, ceea ce ar explica faptul că Will n-o mai interesa. Totuși, nu părea să fie cazul. Nu, ceva trebuie să se fi întâmplat între ei.

La ce bun să se piardă în presupuneri? Oricum, asta nu va schimba nimic în atitudinea lui Will față de Tennessee. Niciodată n-o va ierta pentru ce-și imagina că-i făcuse, era absolut sigură. Și era inutil să vrea să-i deschidă ochii, deoarece va crede doar că este o minciună din partea ei.

Acum, corul intona „Blândă Noapte". Privind în jurul ei, Tennessee văzu că multe persoane aveau lacrimi în ochi. Chiar în clipa aceea, simți o mână pe brațul ei; era Will.

– Și acea mică discuție? zise el simplu.

Ea își încruntă sprîncenele.

– Nu poate să aștepte până mâine?

– Cred că, totuși, cu cât este mai curând, cu atât va fi mai bine.

După o secundă de ezitare, ea clătină din cap.

– De acord.

Se strecurară afară din sala de bal și se îndreptară spre sala de televiziune. Găsind-o goală, intrară înăuntru și închiseră ușa.

– Așadar, ce voiai să-mi spui? întrebă imediat Tennessee.

– Aveam dreptate, în această dimineață, nu-i așa? Vrei să pleci numai ca să scapi de mine.

Nu era o întrebare. Era evident convins că are dreptate. Tânăra femeie nu putea decât să clatine din cap fără tragere de inimă.

– Da.

– Știu că nu ți-am făcut viața deosebit de ușoară, aici, dar nu cred că...

– Aveam totul aranjat înainte de a veni, i-o tăie ea. Când poliția a venit să mă caute, am spus că nu voi pleca decât cu condiția expresă să-mi găsească o altă ascunzătoare cât mai repede posibil.

Will rămase câteva momente tăcut, apoi întrebă cu o voce încordată:

– Erai atât de reticentă la ideea de a mă revedea?

– Ce-ți imaginai? Nu ne-am despărțit în termeni buni, îți reamintesc. M-ai dat afară! Ai spus că erai atât de dezgustat încât nu puteai suporta să fii lângă mine. Tu... m-ai privit ca și cum eram o ființă mârșavă. Te miră într-adevăr că după asta nu sunt entuziasmată la ideea de a petrece zile, poate chiar săptămâni, blocată aici cu tine?

– Nici eu însumi nu eram foarte entuziasmat la ideea de a veni aici, recunoscu Will.

Apoi, încet, cu regret parcă, adăugă:

– În mare parte, îmi imaginez, pentru că n-am reușit niciodată să te uit complet.

Auzind aceste cuvinte, Tennessee simți că pălește. Will continua deja cu o voce iritată:

– Chiar dacă încă nu reușesc să admit că ai putut face asta, c-ai avut curajul să avortezi. Și fără să mi-o spui! Modul în care am aflat... Cred că asta a fost cel mai rău. Eram nebun de furie... Trebuia să te părăsesc. Dar după plecarea ta, am înțeles cu adevărat ce înseamnă suferința.

– Nu înțeleg, murmură ea. Asta pentru că... pentru că prezența mea îți lipsea?

– Nu. Era mai ales pentru că îmi dădeam seama că mă înșelasem complet în privința ta. Gândurile mele, speranțele mele, visele mele, sentimentele mele... tot ce aveam era fals.

Mâinile lui Tennessee se crispară pe paharul pe care-l ținea în mână și pe care îl luase mașinal părăsind sala de bal, dar nu spuse nimic.

– La început, credeam că eram mai important pentru tine decât munca ta dragă.

Ea fu cât pe ce să vorbească, dar el continuă:

– Și nu-mi spune că nu era așa, Tennessee. Dacă m-ai fi iubit, te-ai fi întors spre mine când ai rămas însărcinată, nu spre Emma. Și dacă m-ai fi iubit, ai fi dorit acest copil. Bine, știu că nu eram căsătoriți și că era un accident, dar la naiba, era copilul nostru! Asta nu însemna nimic pentru tine?

Fără să-i lase timp să vorbească, el răspunse la propria lui întrebare.

– Bineînțeles că nu! Erai gata să distrugi o viață deoarece asta ți-ar fi dăunat carierei!

– Nu este adevărat, îl întrerupse Tennessee, incapabilă să mai tacă.

Will ridică din umeri.

– Și care este adevărul, atunci?

O vagă speranță o cuprinse pe tânăra femeie. O va crede oare dacă-i povestea totul? Nu putea lăsa să-i scape această șansă de a clarifica lucrurile.

– Când am descoperit că eram însărcinată, începu ea, erai în călătorie. Aveam nevoie să vorbesc – să vorbesc cu o femeie – și Emma era singura mea prietenă. Mama și cu mine nu suntem destul de apropiate; n-am putut niciodată să-i destăinui problemele mele. A fost un șoc să descopăr că eram însărcinată când eram convinsă că era imposibil. Nu eram pregătită pentru asta. Și tu nu erai acolo ca să mă încurajezi, să mă liniștești. Atunci, m-am dus s-o văd pe Emma. Știu că a fost o greșeală teribilă, dar pe moment, părea o idee bună. Era mai în vârstă decât mine și avea mai multă experiență.

– Nu mi-e greu să-mi închipui ce ți-a spus, i-o tăie el. Nu-i nevoie să-mi repeți.

– Crezi? Ești sigur că mi-a explicat că ar fi rău pentru cariera mea.

– Nu asta ți-a spus?

– Ba da, admise Tennessee, dar numai în subsidiar. Primul lucru pe care mi l-a spus și l-a repetat, a fost că dacă păstram copilul, te voi pierde.

Will îi aruncă o privire uluită.

– Revenea fără încetare asupra acestui lucru, continuă Tennessee. Spunea că dacă ai fi fost pregătit să accepți un copil, m-ai fi cerut în căsătorie. Că m-ai fi învinuit mereu că am rămas însărcinată, că ți-am stricat viața. Și că dacă ne căsătoream din cauza copilului, m-ai fi acuzat că te-am prins în cursă ca să mă iei în căsătorie și că vei sfârși prin a mă urî din cauza asta.

Will clătină din cap, neîncrezător.

– Și tu ai lăsat-o să te convingă cu toate prostiile astea?

– Da, pentru că erau unul sau două lucruri care păreau adevărate.

– Care?

Tennessee își umezi buzele.

– M-ai invitat să mă mut la tine numai pentru că nu mai aveam mijloacele să locuiesc cu ea. Și niciodată n-ai amintit de căsătorie.

Ea își ridică ochii pentru a-i întâlni privirea

– Nici măcar nu-mi spusesești explicit că mă iubeai.

– Dar era evident! explodă el. Te-am iubit din clipa când te-am văzut.

– Niciodată n-ai spus-o, repetă ea.

– Credeam că o știai. Că la fel era și pentru tine. Credeam că ceea ce simțeam era atât de profund încât era inutil să se spună ceva...

– Dar o femeie are nevoie să fie liniștită, să fie sigură. Or, eu nu eram sigură decât de sentimentele mele, nu de ale tale. Nu voiam să te pierd. Aș fi făcut orice ca să nu te pierd...

Se întrerupse, conștientă de falsa impresie pe care puteau să i-o dea cuvintele ei. Acum, niciodată n-o va mai crede dacă-i spunea că nu avortase.

Furioasă pe ea însăși, reluă:

– Dar astea nu erau singurele motive pentru care nu ți-am vorbit. Mi-ai dat limpede de înțeles ce credeai despre mamele care muncesc. Eu eram convinsă că o femeie poate să împace perfect cariera și viața de familie. Eram sfâșiată să te văd atât de mărginit cu privire la acest subiect.

– Atunci, ai ales ușurința, lașitatea!

– Mi-ai cerut să-ți spun adevărul, și încerc să-ți explic. Dacă accepți să mă asculți...

– Crezi că este adevărul, te-ai convins că este adevărul, dar este fals. Dacă nu voiai să avortezi, conștientă sau nu, nimeni nu te-ar fi putut convinge s-o faci, nici Emma, nici altcineva!

Ea îl privi câteva secunde, apoi întoarse capul. Strângea atât de tare paharul între degete încât se sparse, tăindu-i adânc palma; dar aproape nu acordă atenție durerii. Fără să știe, Will scotea la iveală temerile ei cele mai profunde. Da, considerase avortul drept o posibilitate, se gândise zile întregi la asta. Și când pierduse sarcina, disperarea pe care o încercase fusese însoțită de o incontestabilă ușurare.

Fără să se întoarcă, spuse:

– Poate ai dreptate. Nu știu. Dar asta nu mai are importanță acum, nu-i așa?

– Bineînțeles că da!

– Nu. Pentru că oricum, n-ai avut încredere în mine și nu vei avea niciodată. Ești convins de vinovăția mea, și nimic nu va putea schimba asta. Prin urmare, nu cred că merită osteneala să mai prelungim această discuție.

– Da, știu, preferi să uiți. Să uiți că egoismul tău a stricat totul, a distrus totul. Dar eu nu pot uita, înțelegi? Niciodată nu te voi ierta!

– Da, știu. Închide ușa când ieși, te rog, replică ea simplu, cu o voce absentă.

– Nu s-a sfârșit. Nu am rezolvat problema plecării tale. Nu-i nevoie să pleci.

– Te crezi capabil să nu mai aduci în discuție acest subiect? N-o să mi-l arunci în față de fiecare dată când ne vom întâlni?

El inspiră adânc.

– Da.

– Mincinosule. Ai recunoscut tu însuți că asta te obseda, prima dată când am vorbit.

– Îți dau cuvântul meu, Tennessee, promite-mi că nu pleci.

– Lasă-mă în pace, Will, murmură ea.

Mâna rănită o făcea să sufere teribil, acum, și era nerăbdătoare să-l vadă plecat pentru a putea s-o îngrijească. Cu atât mai mult cu cât se temea să nu păteze cu sânge covorul persan care acoperea parchetul încăperii.

– Nu atâta timp cât nu-mi promiți.

Vocea ei se apropia de isterie când îi răspunse:

– Foarte bine, îți promit! Acum, lasă-mă singură!

– Cum vrei. Bună seara, răspunse el.

Și ieși trântind ușa.

Plecându-și ochii, Tennessee văzu că avea sânge pe pantalon și pe bluză. Hotărî să se ducă să caute trusa de prim-ajutor care se găsea la recepție, dar când se îndreptă spre ușă, fu cuprinsă de o slăbiciune și trebui să se oprească.

„Probabil că am băut puțin prea mult, se gândi ea. Trebuie să-mi revin."

Făcu un nou efort ca să înainteze, dar nu putu decât să schițeze un pas ezitant.

În momentul acela, ușa se deschise și Will reapăru.

– Am uitat să decidem care dintre noi se va duce să-i spună căpitanului Waters că rămâi. O voi face eu, dacă tu...

El se întrerupse și se apropie de ea, cu sprâncenele încruntate.

– Tennessee? Te simți bine?

O prinse, cum ea se clătina pe picioare.

– S-ar spune că asta este misiunea ta pe acest pământ: să împiedici tinerele femei să leșine... remarcă ea cu un zâmbet slab.

– Dumnezeule, ce-ai pățit? Mâna ta... Ce-ai făcut? Ce-ai făcut, mică nebună?

– M-am tăiat... mâna... cu paharul, spuse ea.

Cuvintele se amestecau, îi era greu să se exprime.

Văzând groaza din privirea lui Will, înțelese ce-și imagina și se corectă:

– Nu! Paharul s-a spart și m-am tăiat, asta-i tot!

El o așeză într-un fotoliu, apoi, luând o batistă de bumbac curată, i-o înfășură în jurul mâinii.

– Ține-o așa și așteaptă-mă aici, mă întorc imediat.

O mare amorțeală o cuprinse pe Tennessee. Se simțea epuizată și închise ochii. Ce seară îngrozitoare! Nu mâna o preocupa, ci Will. Niciodată n-o va crede, acum. Totul se sfârșise. O lacrimă alunecă pe obrazul ei.

În momentul acela, Will reveni cu trusa de prim-ajutor. Ea se șterse în grabă cu dosul mâinii, lăsând o dâră de sânge pe obraz.

Will îi luă mâna, desfăcu batista și înjură încet.

– De ce nu mi-ai spus nimic, prostuțo?

El badijonă rana cu antiseptic. Văzând că își mușcă buzele, spuse:

– Îmi pare rău că te fac să te doară mai tare. Aproape am terminat.

Așadar, el credea că plânge de durere. Cu atât mai bine, se gândi ea.

Când termină, el îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

– Întotdeauna ai fost de o mândrie maladivă, murmură el ca pentru sine. Niciodată nu admiteai că-ți era rău, niciodată nu mă lăsai să te văd plângând...

Apoi își înălță capul și își cufundă privirea în ochii ei.

– Eram sincer, adineaori, Tennessee. Niciodată nu voi mai aminti ce s-a întâmplat. Este sfârșit, uită.

Ea scoase un mic râs care părea mai mult un suspin de disperare.

– Oh, Will... Cum s-ar putea uita vreodată un asemenea lucru?

El își încruntă sprâncenele.

– Dar tu...

– Nu, Will. Este prezent în permanență. Tot timpul.

Ea scoase un oftat și reluă:

– Aș vrea să urc în camera mea, acum.

Will nu se mișca pentru a o lăsa să treacă.

– M-am înșelat în privința ta, Tennessee? întrebă el pe un ton aproape rugător.

Acum sau niciodată era momentul să-i spună întregul adevăr. Dar la ce bun? Oricum, tânăra femeie se simțea aproape la fel de vinovată, ca și cum ar fi avortat. Ea se ridică și Will făcu un pas înapoi. Fără un cuvânt în plus, ea ieși din încăpere.

***

Îndată ce intră în camera ei – pe care nu-și dădea niciodată osteneala s-o încuie – Tennessee văzu că cineva intrase acolo. Sertarele erau deschise; hainele ei erau răspândite pe podea. Așternutul fusese smuls și un lichid grețos impregna salteaua.

Apropiindu-se, Tennessee înțelese că era apă de clor. Observă că sticla fusese aruncată pe jos, lăsând o pată albă pe mochetă.

Cu un strigăt de furie, ridică una din rochiile ei de seară și văzu că aceasta fusese sfâșiată cu sălbăticie. Lacul de unghii și parfumul ei fuseseră turnate peste lucrurile din sertare.

Melanie! se gândi ea imediat. Probabil că o considera vinovată de răceala recentă a lui Will față de ea și se răzbunase în felul ei.

Tânăra femeie fu cât pe ce să se îndrepte spre camera vinovatei, dar se stăpâni; nu era nici o îndoială că Melanie se aștepta s-o vadă apărând și încuiase ușa. Și oricum, ar nega absolut totul...

Tennessee coborî prin urmare la recepție, unde consultă panoul camerelor neocupate și luă o cheie de la una dintre ele. Apoi trecu să caute cearșafuri și pături la debaraua cu lenjerie și urcă în camera pe care o alesese.

Se făcuse un frig polar și se grăbi să regleze termostatul la maximum și branșă radiatorul electric suplimentar.

Așteptând ca atmosfera să se încălzească, se îndreptă spre fereastră și privi afară. Era lună plină, proiectând pe zăpadă o lumină argintie. Vântul îndepărtase zăpada care acoperea brazii și aceștia profilau negri și amenințători, pe orizontul luminos.

Trăgând perdelele, Tennessee se pregăti pentru noapte cât de repede îi permitea mâna bandajată. După care se strecură în așternut, acoperindu-se până în gât ca să nu-i mai fie frig.

Imediat îi veni în minte cearta pe care o avusese cu Will. În mod ciudat, era ușurată că vorbiseră. Asta îi permisese într-un fel să realizeze vinovăția pe care o încerca – această suferință teribilă care îi rodea sufletul de atâția ani.

Acum, se simțea împăcată cu ea însăși. Capabilă să meargă în sfârșit înainte.

Și hotărî că tocmai asta va face.

***

Era aproape ora zece în dimineața următoare când Tennessee află că fusese fără să vrea la originea unei mici drame.

Femeia de serviciu, crezând-o plecată la micul dejun, intrase în cameră pentru a face curat; văzând starea în care se afla încăperea, îl chemase imediat pe directorul hotelului, care începuse s-o caute pe Tennessee. Dar, nereușind s-o găsească, îl alertase pe căpitanul Waters.

Acesta din urmă se afla cu colegul său polițist în camera devastată când Tennessee intră acolo să-și recupereze câteva haine.

– Bună ziua! salută ea. Afurisită dezordine, așa-i?

Se întoarseră amândoi dintr-o mișcare și căpitanul Waters scoase un oftat de ușurare.

– Sunteți bine? Începeam să ne facem griji pentru dumneavoastră!

Pentru a evita eventualele întrebări stânjenitoare, Tennessee își vârî mâna bandajată în buzunar.

– Da, totul este în ordine, afirmă ea.

– Ar trebui să vă duceți să anunțați și să cereți oprirea căutărilor, sugeră căpitanul Waters polițistului.

După plecarea colegului său, se întoarse spre Tennessee.

– Ce s-a întâmplat aici?

– Nu știu. Am găsit camera în starea asta ieri seară când am vrut să mă culc, și atunci m-am instalat în altă cameră goală.

– Aveți idee cine a putut face asta?

– Nu, nici una.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar nu avu timp să ducă mai departe investigația deoarece Will tocmai intra în cameră.

– Unde naiba ai fost? strigă el prinzând-o pe Tennessee de braț.

Vocea lui era furioasă, dar era o furie plină de ușurare. Inima tinerei femei îi sări din piept. Fusese așadar îngrijorat pentru ea!

– Hm... Vă rog să mă scuzați, spuse căpitanul.

Ieși grăbit din încăpere.

– Am crezut că ai dispărut din nou, murmură Will. Ca înainte de sosirea ta, când polițiștii nu încetau să ne spună că nu reușeau să te găsească. Era un infern... Și în dimineața asta, din nou...

Ea ridică o mână pentru a-i mângâia încet obrazul.

– Will, ai vrea să faci ceva pentru mine?

– Ce?

– Sărută-mă.

El se opri locului, apoi ridică cinic o sprânceană.

– În amintirea timpurilor bune?

– Nu. Nu în amintire. Pentru acum. Pentru persoana care sunt azi.

Un timp, Will nu se mișcă și ea crezu că o va respinge; dar în cele din urmă întinzând mâna, o trase spre el, cu privirea pierdută într-a ei, și, plecându-și capul spre ea, își puse buzele peste ale ei.

Pentru o clipă, timpul păru că se oprise și ea avu impresia că o săruta pentru prima dată. Apoi, presiunea buzelor lui spori și gura ei se întredeschise, dulce și primitoare. Sărutul lor deveni mai profund și ea simți străbătând-o un fior puternic. Ridică mâna pentru a mângâia ceafa companionului ei. Dar acest contact păru să-l trezească la realitate. Îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

– Tennessee, asta nu folosește la nimic. Eu...

Ea îl întrerupse ridicând mâna.

– Sst! N-a fost decât un sărut, nimic mai mult, spuse ea încet. Oh, dar cred că aud oameni dincolo de ușă...

Era doamna Paston și un mic grup de doamne care veneau s-o ajute să-și aranjeze lucrurile. Will profită de venirea lor pentru a se face nevăzut.

– Știm toate cine a făcut asta, declară doamna Paston cu o voce abătută. Ar trebui pedepsită. Cel puțin să fie obligată să plătească pentru tot ce a stricat.

– Nu putem dovedi nimic, spuse Tennessee liniștitor. Și apoi, presupun că în parte sunt responsabilă: ar fi trebuit să-mi încui ușa.

Hotărî să-și păstreze noua ei cameră, și își duse acolo toate lucrurile.

Când coborî să depună cheia la recepție, văzu o cheie marcată „șperaclu" agățată pe panou. Se asigură că n-o vedea nimeni și, cu un mic zâmbet, o luă și o puse în buzunar.

***

În seara aceea, după miezul nopții, își puse capotul împrumutat cu amabilitate de doamna Paston pentru a-l înlocui pe al ei, sfârtecat în bucăți, și ieși din cameră. Încuie cu grijă ușa și puse cheia în buzunar, lângă șperaclu.

În timp ce străbătea coridorul în tăcere, ușile ascensorului se deschiseră și o văzu pe Melanie ieșind și îndreptându-se spre turnuleț. Avea o lanternă în mână. Tennessee o văzu urcând scara care ducea afară. Din fericire, Melanie n-o observase.

Tennessee ezită. Avea ceva de făcut și nu trebuia să se lase distrasă. Totuși, curiozitatea fiind mai tare, înaintă rapid spre scară.

Ușa care dădea pe acoperiș era întredeschisă și o împinse ca să vadă de cealaltă parte. Nereușind să distingă ceva, trebui să facă un pas în exterior. Tatonând, constată că haina cu guler de blană nu mai era acolo și deduse din asta că Melanie trebuie s-o fi îmbrăcat.

Cât despre aceasta, nici urmă de ea. Era fără îndoială de cealaltă parte a hornului, ascunsă de acesta?

Tennessee înaintă pentru a ocoli hornul masiv de piatră. Dar, în clipa aceea, ceva o izbi violent în mijlocul spatelui, proiectând-o spre parapet.

Slavă Domnului, reuși să-și recapete echilibrul înainte de a cădea peste parapet. Avu totuși nevoie de câteva secunde ca să-și revină în fire, atât era de șocată. Melanie o împinsese!

De data asta, va depune plângere.

Întărită de această decizie, se îndreptă spre ușă, învârti clanța, împinse.

Nu se întâmplă nimic.

Încercă din nou; tot nimic.

Atunci, înțelese: Melanie încuiase ușa, lăsând-o singură afară, în frigul pătrunzător!

Capitolul 7

– Melanie? Nu-i deloc nostim! urlă Tennessee bătând în ușă cu pumnul sănătos. Întoarce-te imediat și deschide!

Își lipi urechea de ușă, dar nu auzi nimic. Începu să bată din nou în ușă.

– Haide, te-ai distrat destul; lasă-mă să intru, acum.

Așteptă câteva minute; nu se întâmplă nimic. Ducându-și gura la broască, începu din nou să strige:

– Vreți scuze, așa-i? Ei bine, de acord, îmi pare rău că te-am urmărit până aici. Acum, te rog, Melanie, lasă-mă să intru. Este un frig îngrozitor.

Nici un sunet nu-i răspunse. Tennessee se gândi brusc că poate nu era vorba de o glumă. Și dacă Melanie hotărâse s-o lase să moară de frig pe acoperiș?

Tennessee respiră adânc pentru a alunga valul de panică ce amenința s-o copleșească. Nu trebuia să-și piardă sângele rece. Trebuia să găsească o soluție pentru a intra în castel.

Începu să meargă de-a lungul parapetului, să vadă dacă ușa altui turnuleț nu era deschisă. Asta îi ceru un efort supraomenesc; frigul era atât de mușcător încât nu-și mai simțea membrele și înainta cu dificultate. În două rânduri, fu cât pe ce să cadă în zăpadă, și se hotărî în cele din urmă să înainteze în patru labe, ca să nu riște o cădere mortală peste parapet.

Când ajunse la celălalt turnuleț, găsi ușa închisă.

Se rezemă cu spatele de ea, clănțănind din dinți, la capătul puterilor. Îi venea să plângă, să urle – să se lase să moară...

Reflectând totuși rapid la planul hotelului, își dădu seama că acum se găsea deasupra apartamentului în care locuia Ben. Acesta probabil dormea în camera lui, doar la câțiva metri de ea.

Se aplecă peste parapet și strigă numele prietenului ei cât putu de tare; dar nici o lumină nu se aprinse în încăpere.

Se rezemă din nou cu spatele de ușă, epuizată, conștientă că nu mai rezista mult.

Încercă fără vigoare să împingă ușa, dar fără rezultat.

În mișcarea ei, simți ceva dur jenând-o în coapsă și vârî mâna în buzunarul capotului pentru a vedea despre ce era vorba. Șperaclul! Îl încercă, plină de speranță. Din păcate, era conceput pentru broaște standard și ușa enormă de lemn nu se mișcă.

Descurajată, Tennessee fu cât pe ce să arunce cheia cât colo. Dar se răzgândi; acest impuls îi dădu o idee.

Apropiindu-se din nou de parapet, începu să-și balanseze brațul în gol, prinzând încetul cu încetul viteză. Când consideră că era suficient, azvârli cu toate puterile cheia spre fereastra cea mai apropiată.

Auzi geamul spărgându-se și așteptă cu respirația oprită, împietrită la ideea că Ben putea să nu fi auzit. În fine, din fericire, o lumină se aprinse între perdele, și văzu curând silueta lui Ben profilându-se în spatele ferestrei.

– Ben! Sunt eu! Sunt aici, sus! Ajutor! urlă ea. El ridică privirea și o văzu. În clipa următoare, dispăruse.

După un timp care tinerei femei i se păru o eternitate, ușa turnulețului se deschise și el o ajută să intre.

El nu înceta să înjure și să pună mii de întrebări; dar Tennessee era incapabilă să răspundă. Nu reușea decât să plângă de ușurare și de frig.

Ben o susținu până în apartamentul lui, o întinse în patul lui și-i dădu un pahar cu whisky înainte de a se îndrepta spre telefon. Doar de câteva minute avu nevoie căpitanul Waters ca să-și facă apariția; în clipa următoare, Tennessee se afla așa îmbrăcată cum era sub un duș cald, unde o duseseră pe sus cei doi bărbați.

Încetul cu încetul, tremuratul corpului ei încetă. Companionii ei îi dădură atunci prosoape și ea se șterse cu grijă înainte de a îmbrăca una din pijamalele lui Ben.

O cafea stropită generos cu whisky o aștepta când ieși din sala de baie; bău cu gratitudine totul întinzându-se din nou în

patul lui Ben, cu pătura ridicată până la gât. Cei doi bărbați începură să-i maseze picioarele.

– Simțiți ceva? întrebă căpitanul Waters.

– Da, vag, răspunse ea.

– Bine, cu puțin noroc, nu veți avea urmări, spuse el. Acum, vreți să ne spuneți ce făceați afară pe vremea asta și la o asemenea oră?

– Ea m-a blocat acolo sus.

Ben și căpitanul schimbară o privire stupefiată.

– Ea?

– Melanie.

Un lung frison o străbătu pe Tennessee la amintirea celor întâmplate.

– Am văzut-o urcând din nou pe acoperiș și...

– Ce înțelegeți prin „din nou"? o întrerupse Mike Waters.

– Am mai văzut-o alaltăieri. Cel puțin, sunt aproape sigură că era ea.

– De ce nu mi-ați spus?

– Pentru că nu eram sigură sută la sută. Și apoi, voiam să vă vorbesc, dar în dimineața următoare, Melanie a primit acea bombă... Atunci, am lăsat-o baltă, încheie ea abia auzit.

– V-ați lăsat păcălită, ca noi toți, oftă el. Bine, scuzați-mă că v-am întrerupt. Continuați.

– Nu credeam că mă văzuse seara asta, dar trebuie să mă fi reperat: când am ieșit pe acoperiș, era ascunsă în spatele

ușii. M-a împins și eu m-am poticnit. Până să-mi revin, a intrat și a încuiat ușa. La început am crezut că era doar un fel de răzbunare, o glumă proastă; că mi-a răsturnat camera cu susul în jos. Atunci, am rămas lângă ușă, să bat. Am strigat, dar nimeni nu m-a auzit. În plus, luase mantaua...

– Ce manta?

– Prima dată când am fost pe acoperiș după ce am văzut-o pe Melanie coborând de acolo, am găsit o manta cu guler de blană agățată de un cui lângă ușă.

Căpitanul Waters își încruntă sprâncenele și se ridică.

– Puteți să vă ocupați de picioarele ei, Ben? întrebă el. Trebuie să cobor să dau câteva telefoane.

După plecarea lui, Tennessee întrebă:

– Spune-mi adevărul, Ben. Am fost complet stupidă?

– Judecând după aparențe, toți am fost, răspunse servindu-și amândoi două porții generoase de whisky. Dar spune-mi, ce căutai pe coridor la o asemenea oră?

Tennessee roși, și el reluă?

– Bine, înțeleg că întrebarea mea este indiscretă:

Se ridică și reveni curând cu o pereche de ciorapi groși de schi, foarte groși, de un roșu aprins.

– O mătușă mi le-a trimis de Crăciun, explică el cu o grimasă. Intenționam să le uit aici în momentul plecării...

În momentul acela, căpitanul Waters reveni și se așeză lângă pat. El arbora o mină sumbră.

– Prefer să fiu sincer, începu el. N-am avut încredere în Melanie Truscott de la început, deoarece avusese contacte cu Ramsay cât a fost în închisoare. Totuși, am hotărât s-o lăsăm să vină aici cu toți ceilalți – urmărind-o de aproape. Când am sosit, am remarcat rapid că-l aprecia mult pe fostul dumneavoastră iubit, Will Brydon; de aceea l-am pus la curent, cerându-i să fie cu ochii pe ea.

– Will? întrebă Tennessee uluită. Vreți să spuneți că nu era în mod deosebit interesat de ea la început?

– Oh, nu! Pentru a-l convinge, a trebuit să-i promitem că vom face tot posibilul să vă aducem aici cât mai repede... După asta, și-a jucat perfect rolul, până în momentul când Melanie a primit acea bombă. Am fost toți convinși că asta însemna că era nevinovată și că era inutil s-o mai supraveghem. Dintr-o dată, a abandonat-o ca pe o șosetă veche!

Tennessee se forța să-și ascundă bucuria pe care i-o procura această revelație.

– Nu înțeleg, zise ea. Credeți se pare că Melanie era în legătură cu Ramsay într-un fel sau altul. Dar în cazul acesta, de ce i-ar trimite un colet capcană?

– Pentru a ne abate atenția de la ea.

– Fără s-o prevină?

– Da.

Ben interveni pentru prima dată.

– Dar cum făcea pentru a comunica? Îi trimitea semnale cu o lanternă sau ceva asemănător?

– Nu, era mult mai simplu: folosea un telefon mobil! Noi am căutat în lucrurile ei când a sosit, dar telefoanele sunt atât de mici, în zilele noastre, încât a putut să-l ascundă asupra ei fără să-l observăm.

– În concluzie, credeți că Ramsay știe probabil unde suntem? întrebă Ben.

– Mă tem că da.

– Ce veți face? Ne duceți în altă parte?

Căpitanul Waters scutură din cap.

– Nu. A durat destul. Am vorbit cu superiorii mei și amhotărât să-i întindem o cursă lui Ramsay. Am nevoie neapărat de ajutorul amândurora.

– Bineînțeles, răspunse imediat Ben.

– Ce fel de ajutor? se interesă Tennessee, mai circumspectă.

– Aș vrea ca Melanie să-și închipuie că sunteți încă pe acoperiș, înghețată.

– Formidabil!

– Firește, nu veți mai urca acolo sus. Puteți să vă ascundeți aici. Dumneata, Ben, va trebui să te comporți ca și cum nu s-a întâmplat nimic.

– Și femeia de serviciu? Și geamul spart? întrebă Ben.

– Ne vom ocupa de asta, nu vă neliniștiți.

– Și veți semnala dispariția mea? întrebă Tennessee.

– Nu, vom păstra secretul. Ne vom mulțumi să arătăm suficient de îngrijorați pentru ca un observator atent să-și dea seama.

– Melanie, vreți să spuneți?

– Bineînțeles.

– Dar care este scopul manevrei?

– Urmărind-o pe Melanie seara asta, ați împiedicat-o să-și trimită mesajul. Din cauza asta, va încerca fără îndoială din nou mâine sau poimâine, și în momentul acela vom fi la pândă.

– Celelalte persoane ar putea să remarce și ele dispariția mea, sublinie Tennessee.

Cei doi bărbați știau că voia să spună despre Will; totuși, căpitanul Waters avu tactul să nu spună nimic.

– Dacă cineva ne pune întrebarea, vom spune că sunteți în pat, cu un guturai zdravăn.

Tennessee scoase un oftat adânc.

– Bine... Îmi închipui că n-am de ales.

***

Tânăra femeie dormi un somn greu, fără vise. Când se trezi, era deja foarte târziu; geamul spart fusese înlocuit și Ben era așezat la căpătâiul ei. Câteva haine îi fuseseră aduse și în timp ce se spăla și se îmbrăca, el comandase un mic dejun copios, care sosi imediat.

Tennessee nu se simțise niciodată atât de înfometată, și devoră tot ce se afla pe platou, inclusiv fulgii de ovăz, pe care de obicei îi evita.

Ben o privea zâmbind.

– Îl plâng pe bietul bărbat care te va duce în vacanță la schi, remarcă el.

Ea făcu o grimasă și amândoi izbucniră în râs.

– Bun, reluă Ben, va trebui să cobor și să iau un aer nevinovat.

– Ai ceva de citit? Mă voi plictisi de moarte, dacă mă voi uita toată ziua la televizor.

– În afară de cărți de drept, mă tem că n-am mare lucru, dar voi încerca să-ți găsesc un roman sau o revistă, jos. Evident, nu voi putea să-ți aduc „Vogue" sau „Cosmopolitan" – n-aș vrea ca ceilalți să mă privească ciudat – dar voi face tot ce pot.

– Mulțumesc!

Ben reveni peste două ore.

– Totul este în ordine, anunță el.

– A... a întrebat cineva de mine?

– Presupun că prin „cineva" vrei să spui Will Brydon? Nu cred să fi întrebat, dar este încă prea devreme. Ai putea să dormi până târziu...

Rămase cu ea până la ora prânzului. În timp ce el coborî să mănânce în restaurant, Tennessee trebui să se mulțumească doar cu sandvișurile pe care femeia de serviciu i le adusese pe ascuns.

După-amiază, privi la televizor. Telefonul sună în două rânduri și fu cât pe ce să răspundă din reflex; din fericire, se opri la timp.

Era oare Melanie, care încerca să verifice dacă se găsea acolo? N-o să știe niciodată, fără îndoială...

Îi spuse lui Ben despre aceste telefoane când reveni spre cinci și jumătate și el îl sună pe căpitanul Waters.

Când închise telefonul, se întoarse spre ea și o anunță:

– Se pare c-au fost apeluri telefonice și în camera dumitale. Două dintre ele erau de la Will; neprimind nici un răspuns, a urcat să bată la ușă, după care s-a dus să-l caute pe căpitanul Waters. Se temea ca poliția să nu te fi dus cine știe unde.

– Atunci?

– Căpitanul nevrând să-i spună nimic, el s-a enervat. A spus că-l va face răspunzător dacă ți se va întâmpla ceva. A cerut de asemenea să-ți vorbească și nu i-a plăcut deloc când Mike l-a refuzat.

– Adevărat?

Fără voia ei, tânăra femeie nu se putea împiedica să nu fie încântată.

– Adevărat. Bine, adăugă Ben ridicându-se și îndreptându-se spre scara care ducea la etajul apartamentului, mă duc să mă schimb pentru cină. Este seara de Crăciun, în caz că ai uitat, și s-a pregătit un meniu special: supă de vânat și file de somon în aluat, precum și mai multe feluri de budincă și brânzeturi după aceea. Cred că și dumitale o să-ți placă cina.

– Vrei să spui că-mi vor trimite și mie puțin?

– Nu tocmai, dar cred că vei primi un sandviș cu jambon în loc de unul cu brânză, seara asta!

Se feri la timp de perna pe care i-o aruncase în față și alergă la etaj.

***

Căpitanul Waters în persoană fu cel care-i aduse cina și avu bucuria să constate că platoul ei fusese garnisit cu aceleași feluri din meniul anunțat.

– Azi am cercetat camera Melaniei, o informă căpitanul. Are într-adevăr un telefon mobil, foarte miniaturizat. Probabil că l-a ascuns asupra ei la sosire. Este foarte probabil să încerce din nou să ia legătura cu Ramsay seara asta, și dacă o face, noi vom fi la pândă. În telefonul ei a fost plasat un microfon.

– Dar nu se va aștepta să mă vadă acolo sus, dacă urcă?

– Ne-am gândit la asta și am plasat un manechin pe acoperiș. La ora asta este acoperit cu câțiva centimetri de zăpadă, rezultatul fiind foarte realist!

***

Tennessee se aștepta ca Ben să se întoarcă mai târziu, în seara aceea, dar avu surpriza să-l vadă venind spre miezul nopții. Petrecerea fusese scurtată din cauza copiilor, îi explică

el; erau surescitați de perspectiva Crăciunului, și a trebuit să-i culce. La ora asta, o duzină de Moși Crăciuni erau ocupați să umple cu cadouri pantofii de sub brad ca și din fața marelui șemineu din sala restaurantului.

Discutară un timp bând un pahar de vin. Dar pe măsură ce trecea timpul, amândoi deveniră din ce în ce mai nervoși, întrebându-se dacă nu-i suna ca să-i anunțe succesul operațiunii.

În sfârșit, la ora unu, telefonul sună. Ben răspunse imediat. Ascultă câteva secunde, își salută interlocutorul, apoi închise înainte de a se întoarce spre Tennessee.

– Au prins-o! Au reușit să capteze conversația. Vorbea într-adevăr cu Ramsay.

Tennessee clătină din cap.

– Bun. Acum o să mă duc la culcare, o anunță Ben. Noapte bună!

– Noapte bună.

Zece minute mai târziu, Tennessee se strecura afară din apartament, cu șperaclul – pe care-l recuperase – strâns în mâna ei. Nu se întâlni cu nimeni; tot hotelul era adormit, așteptând ziua de Crăciun.

Șperaclul se întoarse cu ușurință în broasca ușii lui Will și ea scoase un mic suspin de ușurare pătrunzând în interior.

Camera nu era luminată, dar firul de lumină care se strecura pe sub ușă permise tinerei femei să distingă imensul pat cu baldachin care trona în mijlocul încăperii. Will părea că doarme.

În cea mai mare liniște, Tennessee înaintă spre pat. Probabil că făcuse totuși un zgomot ușor, deoarece vocea glacială a lui Will răsună brusc în cameră.

– La naiba, Melanie, pe ce ton trebuie să-ți spun? Nu sunt interesat.

Ajungând la pat, Tennessee împinse cuverturile și se strecură sub ele.

– Melanie, nu asculți niciodată ce ți se spune? Ieși de acolo înainte să te arunc afară!

– Dacă vrei într-adevăr să plec... murmură Tennessee cu o voce dulce.

Will încremeni.

– Dumnezeule... Tennessee?

Ea întinse mâna spre fața lui și se aplecă să depună un sărut pe buzele lui.

– Mă recunoști, acum?

Dar în loc să-i înapoieze sărutul, așa cum sperase, Will întinse brațul pentru a aprinde veioza și-i aruncă tăios:

– De-a ce te joci, Tennessee? Apari, dispari... Căpitanul Waters aproape a admis că ai părăsit castelul. Totuși, îmi promiseseși...

– Eram aici, îl întrerupse ea. Dar este o poveste lungă. Nu preferi să ți-o spun mai târziu?

Se aplecă din nou să-l sărute. Totuși, el o opri.

– Vreau să știu totul, acum.

– Nu, mai târziu.

Începu să descheie bluza pijamalei lui Will.

El îi prinse încheietura mâinii și îi aruncă o privire scrutătoare.

– Ce cauți aici?

– Am venit să-ți dau cadoul tău de Crăciun, răspunse ea cu un aer poznaș.

– Încerci oare să mă seduci?

Vocea lui Will devenise puțin mai răgușită.

– Neapărat, i-o întoarse ea.

Ea își eliberă mâna și reluă descheierea bluzei. De data asta, el nu încercă s-o oprească. Cu gesturi mângâietoare, îi scoase bluza înainte de a-și pune buzele pe pieptul lui neted și musculos.

– Ce părere ai despre cămașa mea de noapte? întrebă ea tachinându-l. Doamna Paston mi-a împrumutat-o.

– Este oribilă. Nu-i deloc uimitor că bietul judecător arată atât de frustrat!

– Ar trebui s-o scot, atunci?

– Nu.

Timp de câteva secunde, Tennessee tremură la ideea că o respinge din nou.

– Am să ți-o scot eu însumi, zise el în cele din urmă.

Începu s-o facă, foarte încet, dezvăluind mai întâi picioarele lungi, apoi talia fină și în sfârșit sânii ei ridicați.

– Oh Doamne, aproape uitasem cât de minunată ești, murmură el.

Ridicând mâna, atinse ușor cu degetul vârful unui sân. O străbătu o lungă înfiorare, pe care nu încercă s-o ascundă. Voia ca el să știe că-l dorea, că avea o nevoie disperată de el.

Împingându-l blând pe pernă, îngenunche deasupra lui și făcu să alunece pantalonul pijamalei de-a lungul picioarelor lui lungi.

Și avu brusc sentimentul că revenise vremea când erau fericiți. Will era acolo, lângă ea, gol în sfârșit, magnific; îi venea să plângă de bucurie, atât de mult visase această clipă, trăise și retrăise în imaginație această exaltare extraordinară. Regăsea instinctiv gesturile plăcerii, savurând gemetele pe care i le smulgea cu mângâierile ei tot mai îndrăznețe.

Brusc, incapabil să mai suporte acest delicios supliciu, Will se ridică și cu un gest imperios, o prinse pe Tennessee de umeri și o întinse sub el.

Când o pătrunse, ea scoase un suspin aproape neauzit: în sfârșit, se simțea întreagă; era din nou femeie, o femeie copleșită de fericire, în brațele singurului bărbat pe care-l iubise vreodată.

Rătăciră împreună în paradisuri cunoscute doar de ei singuri, pe care le regăseau cu o bucurie extatică – și altele, încă neexplorate.

Când în cele din urmă Will căzu lângă ea, fără să-și slăbească îmbrățișarea, o trase spre el și o sărută.

– Plângi...

Neîncrezător, își duse mâna la fața ei și-i șterse stângaci lacrimile care se rostogoleau liber pe obrajii ei.

– Oh, Will...

– Dacă ai ști cât am visat acest moment, murmură el. Când mi te imaginam cu noul tău amant, eram nebun. N-aveam dreptul să fiu gelos, știu, dar...

– Nu există nimeni altul, îl întrerupse ea. L-am inventat. Iartă-mă, dar erai atât de agresiv față de mine când am sosit aici încât am simțit nevoia să mă apăr de tine. Credeam că încă mă urai, înțelegi?

Will își încruntă sprîncenele.

– Eram convins că acesta era cazul, admise el. Dar când te-am văzut, mai frumoasă ca oricând, dorința familiară a revenit în forță... Mă învinuiam – credeam că depășisem acest sentiment – și nu m-am putut împiedica să mă răzbun pe tine. Oricum ar fi fost, în tot acest timp, în realitate, visam să fac dragoste cu tine.

Tennessee surâse și-l sărută cu tandrețe.

– Ei bine, am luat din fericire inițiativa, altfel am fi murit amândoi de frustrare!

El zâmbi și-i mângâie încet un sân.

– Este cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată. Sper numai că Ramsay să rămână neprins încă cel puțin două luni...

– Mă tem că va fi arestat foarte curând, din păcate. Într-o zi sau două, se pare.

– Cum de știi?

– Închipuie-ți că iubita ta era vipera pe care o hrăneam la sânul nostru.

– Despre ce naiba vorbești?

– Despre Melanie Truscott. S-ar părea că a fost în legătură cu Ramsay în tot acest timp. El știe unde ne aflăm.

– Așadar, Mike Waters avea dreptate în privința ei... Știi, n-a fost niciodată iubita mea. Poliția mi-a cerut s-o supraveghez.

– Da, Waters mi-a explicat. Dar spune-mi, nu te-ai culcat niciodată cu ea? Nici măcar în seara când am văzut-o trăgându-te în camera ei?

– Niciodată, te asigur. În seara aceea, dacă ai fi rămas pe culoar, ai fi putut să mă vezi ieșind zece minute mai târziu! Pretinsese că uscătorul ei de păr nu funcționa ca să mă atragă înăuntru. Când i-am înțeles intențiile, mi-am luat picioarele la spinare. Eu nu sunt James Bond! Nu sunt gata să-mi sacrific trupul pentru patrie...

Izbucniră amândoi în râs.

Și această complicitate regăsită le dădu noi idei...

Capitolul 8

Vocile surescitate ale copiilor răsunau în tot castelul când Tennessee se strecură afară din camera lui Will, în dimineața aceea.

Îl lăsase adormit pe partenerul ei, epuizat după lunga lor noapte de dragoste. Ea însăși era foarte obosită, dar fericirea ei era atât de mare încât ar fi fost incapabilă să doarmă.

Rămase mult timp așezată pe patul din camera ei, cu bărbia pe genunchi, retrăind fără încetare evenimentele nopții. În cele din urmă se scutură, se duse să facă un duș și să se îmbrace cu hainele pe care i le împrumutase cu amabilitate doamna Paston – și care erau de trei ori mai mari decât ea.

Ochii ei mari și verzi erau umbriți de cearcăne, după această noapte fără somn, dar străluceau ca niște smaralde. Tânăra femeie zâmbi gândindu-se că oricine ar vedea-o va ghici fără greutate cu ce se ocupase în timpul nopții.

Înfometată, hotărî să coboare pentru micul dejun. Dar înainte de asta își acordă răgazul să privească pe fereastră.

Era o zi splendidă de Crăciun: zăpada era imaculată și groasă, soarele strălucea pe un cer fără nori. Chiar și vântul încetase să sufle.

Cu inima ușoară, se îndreptă spre restaurant, plin deja pe jumătate de meseni surâzători care-și urau un Crăciun fericit îmbrățișându-se cu căldură. Căpitanul Waters păstrase bine secretul, deoarece se pare că nimeni nu auzise vorbindu-se despre arestarea Melaniei.

Numeroase persoane îi cerură noutăți lui Tennessee, îngrijorați să știe dacă guturaiul ei se vindecase. Forțându-se să nu roșească, afirmă că se simțea mult mai bine și că nu fusese în definitiv decât o răceală trecătoare.

– Pari totuși încă obosită, sublinie doamna Paston pe un ton matern. Ar trebui să te odihnești puțin, astăzi.

Ascunzându-și un surâs, Tennessee încuviință.

Între timp, sosi Ben și veni să se așeze lângă ea.

El îi aruncă o privire și scoase un oftat comic.

– De ce femeile cu care îmi petrec noaptea nu arată niciodată așa, a doua zi dimineața?

– Nu te neliniști, ești extraordinar la masajul picioarelor înghețate, îl tachină Tennessee.

Aplecându-se spre el, îl întrebă cu voce scăzută:

– Ai alte noutăți, în legătură cu ce știi?

– Nu, și dumneata?

– Nici eu. Ce se va întâmpla, după părerea dumitale?

Ben ridică din umeri.

– Presupun că depinde de convorbirea telefonică între știi cine și... știi cine.

Tennessee izbucni în râs.

– În orice caz, reluă Ben mai serios, sunt foarte nerăbdător să se termine totul și să ne putem întoarce acasă.

Cum interlocutoarea lui nu răspundea nimic, el adăugă:

– Presupun că acum altfel stau lucrurile pentru dumneata și că ai prefera ca această izolare forțată să dureze cât mai mult timp posibil?

– Nu, afirmă ea. Am o viață care mă așteaptă, afară.

– Cu Will?

Ochii de smarald se voalară trecător.

– N-am vorbit despre asta.

În clipa aceea, un chelner se apropie de masa lor, aparent să aducă o cafetieră, dar profită de ocazie să-i dea lui Ben o bucată de hârtie pliată în patru.

Acesta o desfăcu pe ascuns, sub masă.

– Căpitanul Waters vrea să ne vadă pe amândoi în apartamentul meu, imediat după micul dejun, o anunță el.

– Mă întreb ce vrea, spuse Tennessee încruntându-se.

– Să sperăm că ne va anunța că urmărirea individului se apropie de sfârșit.

Părăsind restaurantul, trecură pe lângă pomul de Crăciun. La piciorul acestuia se găseau zeci de pachete, dar copiii n-aveau voie să se atingă de ele înainte de sfârșitul

mesei festive care va fi servită la prânz. Era prevăzut ca unul dintre polițiști să vină să împartă cadourile, deghizat în Moș Crăciun.

Tennessee și Ben îl găsiră pe Mike Waters așteptându-i în apartament.

– Ce s-a întâmplat aseară? întrebă imediat tânăra femeie.

– Melanie a sunat, așa cum ne așteptam. În schimb, a urcat scara altui turnuleț – nu dorea fără îndoială să se împiedice de corpul dumneavoastră.

– Ce sensibilitate! ironiză Ben.

Căpitanul Waters nu schiță un zâmbet; de fapt, părea încordat, și Tennessee începu să se simtă stânjenită.

– Unde este acum? întrebă ea.

– La închisoare, fiți liniștită... Am dus-o în timpul nopții, după ce am înregistrat convorbirea ei cu Ramsay. Am aici banda. Am să v-o pun.

El porni un mic magnetofon și se auzi o sonerie, apoi o voce de bărbat.

„Alo?

– Sunt eu. Melanie.

– Era vorba să suni ieri seară.

– N-am putut. Era... cineva.

– Foarte bine. Acum, ascultă. Voi veni mâine.

– Ai descoperit unde suntem?

– Da. Supraveghez deja locul de un timp. Pot trece ușor zidul împrejmuitor, dar voi avea nevoie de tine ca să mă ajuți

să intru în castel. Trebuie să fii la ușa acelui subsol despre care mi-ai vorbit, la ora unu dimineața, s-a înțeles?

– Dar dacă va fi lume acolo?

– Aștepți să plece."

Vocea lui Ramsay era nerăbdătoare.

„Folosește-ți puțin mintea, pentru Dumnezeu! Încearcă să deschizi ușa înainte, dacă poți, dar oricum, voi avea nevoie de tine ca să mă ghidezi în castel.

– Ce intenționezi să faci?"

Melanie părea neliniștită. Dinspre partea lui, Ramsay scoase un mic râs care o îngheță pe Tennessee.

„Oh, am prevăzut totul. Poliția mi-a făcut un serviciu reunind toată lumea; în felul ăsta, voi putea scăpa de toți acești ticăloși dintr-o singură lovitură. Puțină benzină, un chibrit și hop!

– Și eu?

– Nu face nimic care să riște să le trezească bănuieli. Dar fii totuși pregătită să mă însoțești când voi pleca.

– De acord. Vom pleca într-adevăr în Spania, așa-i?

– Da, cum ți-am spus. Am biletele de avion și pașapoartele false, nu va fi nici o problemă. În două zile vom fi acolo și lepădăturile alea care m-au trimis la închisoare vor înțelege ce voiam să spun când le-am promis că-i voi face să plătească.

– Abia aștept să te revăd, Joel."

Era sfârșitul convorbirii.

– Din fericire, am aflat totul la timp, remarcă Ben. Acum, nu veți avea nici o problemă să-l prindeți.

– Este foarte posibil ca el să fie înarmat, le atrase atenția Waters. Nu vreau să risc să rănească vreunul din oamenii mei și trebuie să evit cu orice preț ca Ramsay să găsească un mijloc să fugă. De aceea, vreau să-l arestez când va fi înăuntru.

– Nu este periculos? întrebă Ben.

– Nu se va aștepta la o ambuscadă.

– Dar așteaptă totuși ca Melanie să-l ajute să intre, remarcă Tennessee. Intenționați s-o eliberați ca să-i deschidă ușa?

Căpitanul scutură din cap.

– Ar putea să-l prevină și trebuie să evităm asta cu orice preț.

Ridicând capul, o privi drept în ochi pe tânăra femeie.

Tennessee înțelese imediat și un lung fior o străbătu.

– Nu, nu pot, bâigui ea. Îmi pare rău.

După ce așteptase atâta timp să fie din nou cu Will, nu voia să riște să piardă totul. Nu acum.

– Veți fi în siguranță, afirmă Will. Oamenii mei vor fi aproape și...

– Nu. Trebuie să găsiți pe altcineva.

– Nu există nimeni altcineva! Sunteți singura la curent cu Melanie. Singura care...

– Ramsay mă va vedea. Mă va recunoaște imediat.

– Va fi noapte. Și imediat ce va intra, îl vom aresta. Nu veți fi în pericol. Vă rog, faceți-o pentru noi toți.

– Dumneavoastră nu înțelegeți...

Se întrerupse brusc, deoarece se bătea la ușă.

– Ați face mai bine să răspundeți, îi spuse căpitanul lui Ben. Și oricine ar fi, grăbiți-vă să scăpați de el.

Dar Ben n-a putut să se achite de această sarcină. Abia crăpase ușa și Will intră furios în încăpere.

– Pot să mă alătur și eu? întrebă el pe un ton arogant.

Privirea lui se îndreptă direct spre Tennessee. Dar imediat după aceea, îl observă pe căpitan și se încruntă.

Waters se grăbi să închidă ușa.

– Nu vă neliniștiți, spuse el, nu făceam decât să vorbim.

– Are vreo legătură cu trădarea Melaniei? întrebă Will fără ocol.

Mike Waters oftă și se întoarse spre Tennessee.

– Ce i-ați spus exact?

– Numai asta.

– Dar acum, o să-mi povestiți tot restul, pretinse Will.

Vorbi cu atâta autoritate încât căpitanul nu încercă să temporizeze. În câteva cuvinte, îi rezumă convorbirea telefonică pe care o înregistraseră.

– Și acum, vrea s-o convingă pe Tennessee să se dea drept Melanie, interveni Ben cu o voce furioasă. Mă întreb cum aveți îndrăzneala să faceți asta, după toate prin câte a trecut, adăugă el adresându-se lui Waters.

Will se încruntă.

– Despre ce vorbiți? Ce i s-a întâmplat lui Tennessee?

– Nu i-ați spus? se miră Ben întorcându-se spre tânăra femeie.

– Nu, asta n-are importanță.

Ea îl privi pe Will și, deodată, și-l imagină dormind în patul lui în timp ce Ramsay pătrundea în castel și provoca un incendiu. Prin fața ochilor se perindară copii țipând, fumul, flăcările cuprinzând totul; Will ars, pe moarte, strigând după ajutor. Dintr-o dată, refuzul de a-l ajuta pe Waters i se păru nedemn, teribil de egoist.

– Mi-am schimbat părerea, spuse ea întorcându-se spre căpitan. Voi face ceea ce doriți.

– Adică? întrebă Will cu un aer îngrijorat.

– Ți-a spus-o Ben: trebuie să iau locul Melaniei. Să deschid ușa lui Ramsay.

– Niciodată! exclamă Will. Căpitane, nici nu se pune problema.

Waters nu se lăsă intimidat.

– Tennessee a fost de acord. Și va fi în perfectă siguranță, vă promit.

– Ne-ați mai promis că vom fi în „perfectă siguranță" în acest castel și Ramsay a reușit totuși să vă înșele vigilența. Dacă a putut să vă manipuleze o dată, cine ne garantează că nu se va repeta?

– De data asta, nu există nici un risc. Și trebuie s-o facă Tennessee. Nu pot să cer acest serviciu nimănui altcuiva fără să risc să declanșez panică printre locatarii castelului. Am nevoie de cineva care să știe să-și păstreze sângele rece, ca Tennessee în noaptea aceea.

– Și ce s-a întâmplat, în noaptea aceea? întrebă Will cu o voce încordată.

De data asta, fu rândul lui Ben să răspundă.

– Tennessee a văzut-o pe Melanie ieșind pe acoperiș și a urmărit-o. Dar Melanie și-a dat seama și a încuiat ușa după ea, lăsând-o pe acoperiș, în frig.

Will păli și o privi pe Tennessee, neîncrezător.

– Din fericire, continuă Ben, Tennessee avea cheia de la camera ei în buzunar și a aruncat-o în fereastra mea; asta m-a trezit și am putut urca s-o caut. Dar puțin a lipsit să... A fost cât pe ce să rămână acolo.

Will întinse brațele și o trase spre el pe tânăra femeie.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă el cu o voce care tremura puțin.

– La ce bun să te neliniștesc? Se terminase.

Privind în ochii lui, citi în ei teama și dragostea pe care nu mai încerca să le ascundă și inima îi tresări de bucurie.

– Nu vreau să-i deschizi ușa lui Ramsay, spuse Will cu hotărâre. Eu am s-o fac.

Căpitanul Waters își ridică ochii spre cer.

– Desigur, veți fi o Melanie perfect credibilă!

– În cazul acesta, de ce nu-i cereți s-o facă unei polițiste? Cineva care știe să se servească de un revolver, dacă este cazul.

– M-am gândit la asta, dar din nefericire suntem prea izolați ca să ni se poată trimite pe cineva la timp.

– N-aveți elicoptere, în armată?

– Ramsay i-a spus limpede Melaniei că supraveghează deja castelul. Dacă vede sosind un elicopter, va deveni bănuitor și riscăm să ne scape din nou printre degete.

Will se întoarse spre Tennessee.

– Mergem undeva să discutăm în liniște.

– Nu, răspunse ea scuturând din cap. Hotărârea mea este luată. Nu voi putea niciodată să mă mai privesc în față dacă n-aș face-o.

Tăind scurt protestele lui Will și Ben, se îndreptă spre ușă.

– Astăzi este Crăciunul. Am intenția să cobor și să iau parte la festivități; veniți?

Ben încuviință, dar Will spuse:

– Vin imediat. Vreau mai întâi să-i spun ceva căpitanului.

Se alătură curând lui Ben și lui Tennessee la barul de la parter.

– Vreți să vă las singuri? propuse imediat Ben.

– Nu, răspunse Will. Dimpotrivă, rămâi: asta va închide gura bârfitorilor. În special acelei bătrâne doamne care a venit să mă caute adineauri ca să mă anunțe că ai urcat împreună cu Tenny în camera dumitale, cu un aer complice...

– Iată de ce ai intrat în pas forțat.

– Recunosc.

– Bun. Vă ofer un pahar?

– Cu plăcere. Un scotch dublu.

În timp ce Ben plecă să aducă băutura, Will se aplecă spre Tennessee.

– Ești bine? întrebă el cu un aer îngrijorat.

Ea clătină din cap și zâmbi.

– Ar fi trebuit să mă trezești dimineață, o dojeni el cu blândețe.

– Nu eram sigură că reușesc. Dormeai... foarte adânc.

– Ceea ce nu era deloc surprinzător, observă el.

Prinzându-i mâna peste masă, îi declară pe tonul cel mai serios:

– Trebuie să vorbim.

– Mâine.

– Nu înainte?

– Nu.

Petrecură o zi excelentă, nedespărțindu-se nici o clipă. În cele din urmă, puțin după miezul nopții, Will o conduse pe Tennessee până la camera ei. Aici, o sărută lung, cu tandrețe.

– Promite-mi să fii foarte, foarte atentă, murmură el.

– Îți jur. Nu te neliniști, totul se va desfășura bine.

După plecarea lui, îmbrăcă un trening negru cu glugă pe care i-l dăduse Mike Waters. Pe dedesubt, purta un pulover gros ca să dea bustului ei suficient volum pentru a putea trece drept Melanie. Încălță pantofi fără tocuri ca să pară mai scundă.

Toate astea nu-l vor înșela probabil pe Ramsay mai mult de câteva minute, dar se presupunea că nu era nevoie de mult timp ca să-l captureze.

La ora unu fără un sfert, un polițist veni s-o caute și luară liftul de serviciu până la bucătărie.

– Toată lumea și-a ocupat locul, îi spuse el. Noi așteptăm lângă ușa care dă spre interiorul castelului. Dumneavoastră n-aveți decât să deschideți ușa exterioară și să-l conduceți pe Ramsay în subsol și acolo, hop! va fi prins.

Tennessee clătină din cap și luă lanterna pe care i-o întindea.

Polițistul deschise ușa subsolului și-i șopti la ureche:

– Serviți-vă de lanternă și nu aprindeți nici o altă lumină. Dacă încearcă să vă privească fața, îndreptați lanterna spre ochii lui.

Tennessee clătină din nou din cap. Aprinzând lanterna, se apropie de ușa subsolului. Aceasta se închise în urma ei și timp de câteva secunde fu cât pe ce să se întoarcă pentru a bate în ea și a cere s-o lase să intre; un sentiment de panică urca în ea, ca atunci când fusese blocată pe acoperiș. Totuși, se forță să respire calm. Chiar dacă nu-i vedea, știa că polițiștii erau acolo, în umbră, ascunși de-o parte și de alta a ușii. Nu încercă să comunice cu ei, totuși; Waters îi amintise chiar în dimineața aceea când îi arătase drumul pe care trebuia să-l urmeze, că Ramsay supraveghea castelul și nu trebuia să-și asume riscuri.

Ajunse curând la capătul coridorului. Pentru a ajunge la ușa exterioară, în spatele căreia aștepta Ramsay, trebuia să deschidă o altă ușă și să traverseze o serie de încăperi.

Când trecu prin fața uneia dintre ele, fu surprinsă să simtă miros de tutun. Un polițist se ascundea oare acolo?

Mai făcu un pas, dar încremeni când o voce murmură:

– Melanie...

Se întoarse brusc. Acolo, în lumina lanternei se afla Joel Ramsay.

El ridică un braț ca să-și apere ochii.

– La dracu, nu mi-o pune în față! mârâi el. Dă-mi-o mie, ca să te pot vedea.

Tennessee se grăbi să stingă lanterna și s-o arunce cât mai departe, după care strigă, sperând că polițiștii o vor auzi.

– M-ai speriat îngrozitor!

– Îmi pare rău, dragă. Unde este lanterna?

Încercând să-și facă vocea cât mai nazală, tânăra femeie răspunse:

– Am tresărit atât de tare încât am scăpat-o.

– La dracu!

El întinse mâna și-i prinse brațul înainte să se fi putut îndepărta. Fără s-o prevină, o trase spre el și o sărută fără blândețe, pipăindu-i un sân. Apoi scoase un mic râs satisfăcut.

– Asta ți-a lipsit, așa-i? Și încă n-ai văzut nimic...

Tennessee își șterse gura cu dosul mâinii, gata să leșine. N-avea decât o dorință: să se întoarcă alergând spre lumină, spre siguranța parterului. Dar știa la fel de bine că trebuia să-și joace rolul și să găsească un mijloc de a preveni poliția că Ramsay era deja înăuntru.

– Cum ai intrat? întrebă ea. De ce n-ai așteptat afară, cum era stabilit?

Mâna care-i ținea brațul își spori strânsoarea.

– Vocea ta este schimbată, spuse Ramsay cu o voce încordată.

– Am răcit ca să te sun de pe acoperișul ăla blestemat, protestă ea, rugându-se s-o creadă.

Din fericire, el nu insistă și-i dădu drumul.

– Acum, caută lanterna, ordonă el.

– Când ai sosit, ușa era deja deschisă? întrebă ea ca să câștige timp.

– Nu, dar am ajuns înainte de vreme și era prea frig ca să aștept afară, așa că am spart un geam și am intrat. Bun, ai găsit lanterna aia?

– Nu, trebuie că s-a rostogolit.

– Cu atât mai rău, ne vom descurca așa. Ușile prin care ai venit au rămas deschise, nu-i așa?

– Da.

– Perfect. Ochii mei s-au obișnuit acum cu întunericul; va fi de-ajuns. Vino aici.

Dacă refuza, Tennessee risca să-l alerteze... Se forță să se întoarcă spre el.

– Bine. Ești sigură că ușile sunt deschise?

– Da, ți-am mai spus.

– Voiam doar să fiu sigur.

Brusc, izbucni într-un râs diabolic, al cărui ecou se propagă în întuneric.

– Sigur că nu voi mai avea nevoie de tine! Chiar credeai că o să mă încurc cu o căzătură ca tine? Nu, ai depus mărturie împotriva mea, scorpie mică, și o să crăpi împreună cu toți ceilalți!

Speriată, Tennessee încercă să se desprindă, dar el o ținea cu fermitate lângă el. Simțea mirosul lui de tutun, de alcool și de transpirație și nu-și putu reține dezgustul.

Nu-i rămânea decât o soluție. Inspirând adânc, scoase un urlet și se zbătu din toate puterile.

Din păcate, Ramsay era mult mai puternic decât ea... și reuși fără greutate s-o stăpânească. Îi ținea cu o mână brațele la spate, în timp ce cu cealaltă încerca să-i prindă gâtul.

Când reuși s-o facă și începu s-o strângă, izbucni într-un râs de dement.

Brusc, se făcu lumină în subsol. Surprins, Ramsay slăbi puțin strânsoarea; privindu-și victima, tresări constatând că nu era Melanie. În aceeași clipă, fu înșfăcat din spate în timp ce vocea lui Will se făcu auzită:

– Dacă vrei să te bați, bate-te cu un bărbat, nu cu o femeie fără apărare, lașule!

Cu o furie necruțătoare, îi aplică lui Ramsay o violentă lovitură de pumn care-l trimise în șirurile de sticle aliniate de-a lungul zidului. Se schimbară alte lovituri în timp ce Tennessee îi urmărea mecanic pe cei doi bărbați bătându-se, masându-și gâtul dureros.

Abia după două minute interminabile, Mike Waters și oamenii lui se repeziră la ei și opriră lupta.

Imediat ce căpitanul îi pusese cătușele lui Ramsay, Will se apropie de Tennessee și o luă în brațe.

– Cum... cum ai ajuns aici? bâigui tânăra femeie printre hohote nervoase de plâns.

– Credeai că te voi lăsa să cobori singură în subsol?

El insistă s-o poarte în brațe până în camera ei. Aici, vru să rămână, dar ea insistă să se ducă să-i fie îngrijite contuziile care-i acopereau fața după lupta cu Ramsay.

După plecarea lui, căzu într-un somn reparator.

***

A doua zi dimineață, Tennessee părăsi castelul în zori, ca o hoață, cu mult timp înainte de trezirea celorlalți locatari. Reușise să-l convingă pe căpitanul Waters să-i împrumute Range Roverul de serviciu și să nu semnaleze plecarea ei cel puțin o oră.

Făcuse tot ce putuse. Acum, voia să vadă dacă eforturile ei fuseseră de-ajuns; dacă Will o iertase. Și dacă destinul se va arăta în sfârșit favorabil față de ea.

***

Era sâmbătă, și soarele strălucea pe un cer fără nori, anunțând primăvara.

Tennessee depășise traumatismul agresiunii pe care o suferise și nu se mai trezea tresărind noaptea, obsedată de amintirea mâinii lui Ramsay în jurul gâtului ei. Se simțea chiar mai liniștită decât altădată.

În dimineața asta, se întorcea de la cumpărături când se opri locului.

Will stătea în fața ușii imobilului ei, sprijinit de o mașină, cu un ziar în mână. Imediat ce o văzu, se îndreptă spre ea.

Tennessee nu se mișcă în timp ce, cu inima bătând să-i spargă pieptul, aștepta ca el să vorbească primul.

El îi luă coșul cu provizii pe care-l ducea și spuse:

– Ai fost greu de găsit, să știi.

– Adevărat? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

– Adevărat. Nu ești în cartea de telefon, compania ta a refuzat să-mi spună unde locuiai și chiar când l-am amenințat

că voi povesti presei modul lamentabil cum a condus arestarea lui Ramsay, căpitanul Waters n-a vrut să-mi dea adresa ta. Până la urmă am consultat toate registrele electorale ale orașului pentru a te găsi. Și când am reușit, vecinii tăi mi-au spus că erai plecată în călătorie în străinătate!

Ajunseră la intrarea în imobil. Tennessee formă codul, deschise ușa și se îndreptă spre ascensor, cu Will pe urmele ei.

O dată ajunși în apartament, Will o luă în brațe și o sărută în sfârșit.

După un lung minut, el se retrase cu un pas și întrebă cu o voce încordată:

– Ai intenția să continui să dispari tot timpul din viața mea? Pentru că prefer să te previn: nu voi suporta.

– Adevărat?

– Da. Cred că ar fi preferabil să ne căsătorim, ca să te pot lega în caz de nevoie.

Ea surâse, dar întrebă:

– Și numai pentru asta vrei să te căsătorești cu mine?

El îi aruncă o privire plină de dragoste.

– Bineînțeles că nu, prostuțo! Vreau să mă căsătoresc cu tine deoarece te iubesc profund și pentru că știu că n-aș putea trăi fără tine.

– E mult timp de când visam să te aud spunând asta, murmură ea.

– Dar de ce naiba ai părăsit castelul atât de repede, fără măcar să mă fi revăzut?

Tennessee își cufundă privirea într-a lui.

– Voiam să fii absolut sigur că mă iubești cu adevărat, că m-ai iertat. Știam că dacă veneai să mă cauți, însemna că trecutul nu se va mai ridica între noi.

– Da, totul este uitat, declară el imediat. Acum sunt conștient că am avut partea mea de responsabilitate în ceea ce s-a petrecut acum trei ani. Dacă ai fi fost mai sigură de sentimentele mele, nu te-ai fi lăsat influențată de Emma, și ai fi venit să-mi spui. Am făcut o greșeală enormă refuzând să te ascult, la vremea aceea.

– Da, încuviință ea. Deoarece atunci ai fi aflat că n-am avortat niciodată.

El tresări și o privi fără să înțeleagă.

– Hotărâsem să păstrez copilul cu orice preț, explică ea. Dar am avut un accident. Oh, nimic grav – doar o cădere – dar a fost de-ajuns ca să pierd copilul. Ar fi trebuit să ți-o spun îndată ce te-ai întors, știu, dar nu voiam să se schimbe ceva între noi. Și apoi, mă simțeam atât de vinovată...

– Dar nu era vina ta!

– Poate, dar mă gândisem totuși la un avort. O consideram drept o posibilitate. De aceea, când am pierdut copilul...

Vocea ei se voală.

– De fapt, nu eram atât de nefericită cât ar fi trebuit. Eram aproape ușurată, atât de mult mă temeam să nu te pierd. Și această ușurare mă îngrozea...

– Oh, Tennessee! De ce nu mi-ai spus toate astea când eram la castel?

– M-ai fi crezut? De fiecare dată când te vedeam, îmi aruncai în față această poveste cu avortul. Mă învinuiai încă atât de mult...

Se întrerupse și-și mușcă buzele, tremurând.

– Oh, dragostea mea... murmură Will. Mă vei ierta vreodată?

– Nu este nimic de iertat, afirmă ea întinzând mâna ca să-i mângâie cu tandrețe obrazul. Te iubesc. Te iubesc din toată inima.

– Și eu te iubesc la fel de mult. Și de acum înainte ți-o voi repeta în fiecare zi până la moarte, ca să nu te mai îndoiești niciodată de sentimentele mele pentru tine. Și îți promit că vei putea să-ți continui cariera când vom avea un copil. Și că vei fi cea mai fericită femeie! În fine... dacă spui da, bineînțeles.

Amețită de bucurie, Tennessee izbucni în râs.

– Te îndoiești de răspunsul meu? Este da, de mii de ori da!

Ea îi aruncă o privire sugestivă.

– Și apropo de acel copil despre care vorbeai... n-ar fi bine să ne grăbim?

Sfârșit